

Kdo podporuje nacisty a vrahy dětí, sám je nacist a vrah!

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 365 ZÁŘÍ - ŘÍJEN 2022 ROČNÍK 33 CENA 30,-Kč

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

Marxisticko-Leninský Odborný Klub

Svět je na přelomu epoch. Otřásá jím soubor umírajícího západního monolitu a rodícího se spojení doposud poražených civilizací a národů, v jehož čele stojí mocnosti Východu. Reakční síly západního kapitalismu nenabízejí nic – jen udržování monopolu útisku a teroru.

Východní koncept představený několikrát v posledních letech ruským prezidentem V. Putinem i čínským protějškem S. Pchingem nachází řešení v ustavení nového světového pořádku jako dohody rovnopravných národních subjektů.

Jako komunisté – marxisté chápeme, že systémy založené na soukromovlastnických vztazích nemohou ze své podstaty přinést skutečně spravedlivé řešení lidem a národům. Mnozí budovatelé a účastníci projektu nové epochy ve světě z řad národů právě takové ekonomické modely mají. Avšak jedním z lídrů a zakladatelů tohoto hnutí je také komunistická Čína. Jak máme takovému spojení rozumět? Posuňme se však prozatím v úvaze dále.

V naší malé české kotlině – jejíž světové strategický význam přesto není nutné podceňovat – se odrazy těchto historických pohybů zrcadlí v každém detailu celé politické skutečnosti. Česká vláda činí kroky, které tlačí národ ke kolektivní ekonomické, politické a nakonec i existenční sebevraždě. Vlastizrada je však pouze *poznanou nutností* naší vládnoucí

třídy. Ti, kteří se domnívali, že budou nejlépe vládnout, musí nejlépe sloužit, až do výše svých hrdel a statků. Západní páni své raby nepustí a bez mrknutí oka je obětují. Se stejnou nelibostí krutostí však obětují i celé podmaněné národy. Obětují německou ekonomiku, francouzskou energetiku, švédskou a finskou neutralitu, statisíce ukrajinských životů – ale především existenci všech slovanských národů. Využijí každého „obětavého“ hlupáka v Evropě jako zbraň proti čerstvě ustavenému těžišti nového světového pořádku – proti Ruské federaci.

Ne všichni občané České, ale i Slovenské republiky chtějí být „obětaví“ hlupáci. Atmosféra neklamného pocitu, že se „doba hýbe“, že temná mračna jsou nad obzorem, pronikla do mysli desetitisíců, milionů Čechů a Slováků. Neorganizovanější výraz našly tyto pocity v hnutí *Republika na 1. místě*. V artikulech tohoto hnutí se již mluví poměrně jasně o vymanění z nadvlády západních politických struktur, avšak většinu požadavků tvoří jednotlivosti, které jen svědčí o nevyzrálosti tohoto hnutí. Skutečné příčiny a cíle prozatím pojmenovat nedokáže.

Síly, které se dnes angažují ve prospěch tohoto národní osvobozené boje, jsou však paradoxně zejména pravíkové. Jsou to různí

národovci, „švýcarští demokraté“, Soukromníci, Svobodní, Trikolóra a další. I o SPD je nutné mluvit jako o jednoznačně pravíkové straně, viz její politický program. Klíčové je však analyzovat pravý stav situace. Jednak je většina těchto stran zcela marginální jak svým politickým vlivem sama o sobě, tak počtem svých členů. Výjimku tvoří SPD. Nejdůležitější je pak otázka tříd-

Svět na přelomu

ciálního požadavky hnutí Republika na 1. místě. Bylo by proto chybou předem soudit, k jaké politické příslušnosti se hnutí kloní. O to naléhavěji se jeví role komunistů. Je možné a nutné být připraveni předkládat skutečná řešení ve chvíli, kdy hnutí samo narazí na vlastní meze a na meze režimu, který nepochybně jakoukoli potenciálně úspěšnou iniciativu tvrdě potlačí. Naším úkolem by mělo být předložit východisko z nastalé deziluze. Jít osobním příkladem, být s lidmi v našem společném boji, který můžeme dnes klasifikovat jako národně osvobozenecký, a rovněž předložit skutečné **komplexní politické východisko**. Tím musí být osvobození zpod smrtícího vlivu západního, rasistického, imperialistického, kapitalistického systému, úplná změna mezinárodně politické orientace ČR

politické. Za této situace se tedy držet pravolevého schématu z hlediska hodnocení je nefunkční.

Zcela zvlášť se pak musí hodnotit podpora široké veřejnosti tomuto národně osvobozeneckému procesu. Občané ČR a SR podporující obecně toto hnutí si své konkrétní politické názory pro nové poměry teprve formují a skutečný rozsah a důsledky svého postoje si, zdá se, téměř vůbec neuvědomují. Jejich představy končí přesně tam, kde samotné oficiální požadavky hnutí Republika na 1. místě. Bylo by proto chybou předem soudit, k jaké politické příslušnosti se hnutí kloní.

O to naléhavěji se jeví role komunistů. Je možné a nutné být připraveni předkládat skutečná řešení ve chvíli, kdy hnutí samo narazí na vlastní meze a na meze režimu, který nepochybně jakoukoli potenciálně úspěšnou iniciativu tvrdě potlačí. Naším úkolem by mělo být předložit východisko z nastalé deziluze. Jít osobním příkladem, být s lidmi v našem společném boji, který můžeme dnes klasifikovat jako národně osvobozenecký, a rovněž předložit skutečné **komplexní politické východisko**. Tím musí být osvobození zpod smrtícího vlivu západního, rasistického, imperialistického, kapitalistického systému, úplná změna mezinárodně politické orientace ČR

a SR nevyhnutelně nakonec socialistické, a na ní navázaný realistický program národní obnovy, který bude garantovat společné politické uskupení všech skutečně národních politických sil.

O to smutnější je aktivita české levice jako celku. Kde je česká levice v tomto dějinný moment? Sociální demokraté se zabetonovali ve své rakvi z politických menšin a marginálních sexuálních orientací „stovek forem“. Další levicové subjekty se rovněž proměnily dobrovolně v radikální sekty páchající každé volby nové a nové rituální sebevraždy. Jakoukoli komunikaci s komunisty zarytě odmítají – krom případu splnění jediné podmínky, že s nimi komunisté ulehnu na stejné „Záhořovo lože“. Cíl maniakův je tedy jasný – kolektivní sebevražda. Bohužel, právě tyto sklony ke kolektivní sebevraždě podporují někteří členové KSČM. Neustále volají po spojení KSČM s „levicí“. Jsou na tom podobně jako někteří výše zmínění pravičáci – jsou politicky v offsidu. Žádná taková **levice hájící zejména sociální zájmy a situaci většiny pracujících tu totiž neexistuje**. Tato levice skončila nejdříve s pádem předsedy ČSSD J. Paroubka v roce 2010. Místo ní okupují „levicové pozice“ již zmíněné sekty obhájců green dealu, pravíkového liberalismu a práv menšin. Ty jsou ve skutečnosti jen parodií na levici.

(Dokončení na s. 12)

~~~~~ POD ČAROU... ~~~~~

Vážené soudružky a soudruzi, napsáním tohoto dopisu chci reagovat na katastrofální propad (debakl) kandidátky KSČM v zářijových volbách do místních zastupitelstev. Dále pak chci poukázat na negativní vývoj ve straně, který pokračuje i po XI. sjezdu KSČM.

Otevřený dopis členům Ústřednímu výboru KSČM

Osobně jsem přesvědčen o tom, že s takovýmto komunisty ve stranických funkcích je třeba se rozejít a nahradit je novými lidmi. Přesně v duchu leninského hesla: „...jsou-li známy cíle a metody práce, potom kádry rozhodují vše.“

Výsledky voleb, konaných v září 2022 do místních zastupitelstev, jsou ty nejhorší (chcete-li nejnižší) za celou třicetiletou existenci KSČM. Komunistická strana i s kandidátkou KSČM a nezávislých kandidátů získala celostátně jen 226 600 hlasů, což činí 2,1 procenta všech odevzdaných hlasů a obdržela tak celkově 557 mandátů. Tyto výsledky pak představují v průměru na 1 okres cca 7,21 získaných mandátů.

Pro vaší informaci, OV ani KV KSČM v Pardubicích nebyl schopen k dnešnímu dni podat celé okresní a krajské organizaci objektivní rozbor a vyhodnocení příčin tohoto volebního neúspěchu.

Jako člen OV KSČM jsem s některými materiály a usneseními ÚV KSČM částečně seznámován.

Přesto se domnívám, že ani ústřední výbor strany dosud nezpracoval takovéto objektivní a kritické hodnocení tohoto volebního neúspěchu.

Jako dlouholetý komunista (člen strany od roku 1968) jsem přesvědčen, že zde nehrály svou úlohu v předvolební kampani hlavně okresní a krajské výbory strany.

Chceme-li odhalit pravé příčiny neúspěchu těchto voleb, musíme se zeptat všech

kandidátů, co oni konkrétně udělali pro to, aby byly ve volbách zvoleny?

Dokáží pochopit těžkou situaci v KSČM, kdy není ani parlamentní stranou, kdy se s jejím vedením nebvají téměř žádná media a nemá tak možnost působit ani jako opozice v Poslanecké sněmovně a Senátu.

O to více musí řídicí orgány strany (ÚV, KV a OV) zaměřit svoji činnost na zvýšení aktivity a iniciativy svých členů na práci mezi lidmi, členy strany i bezpartijními. Abychom v budoucnu dosáhli lepších výsledků ve volbách do všech stupňů samosprávy, musí ústřední výbor a celé vedení strany vyřešit hlavní problém, kterým je nutnost zkvalitnění celé vnitrostranické práce včetně práce s kádry.

Hlavní podmínkou kvalitativní změny v práci strany se musí stát především upevnování ideové jednoty a zavádění nových forem a metod práce na základě uplatňování teorie marxismu-leninismu.

Máme za sebou jednání a závěry XI. sjezdu strany. Proto je na čase si položit otázku, co nového přinesly výsledky sjezdu, o co momentálně usilujeme a kam směřujeme?

Jak úspěšné nebo spíše neúspěšné bylo jednání XI. sjezdu a hlavně, jak jsou realizovány jeho závěry na všech stupních řízení KSČM.

Je třeba si urychleně uvědomit, že přestárle a málo početné základní organizace

nemohou dnes být hlavním motorem nové politiky strany! Analýzy stávajícího stavu a směry posjezdové politiky, hlavně pak každodenní a mravenčí práci mezi lidmi musí provádět a vytyčovat celý ÚV KSČM, jako vrcholný orgán strany mezi sjezdy. Proto pro realizaci svých usnesení a přijímaných dokumentů by měl ÚV nekompromisně vyžadovat uplatňování principu demokratického centralismu jako účinného prvku mechanismu kontroly zdola i shora.

Aby se strana mohla stát opět stranou marxistickou a revoluční, je třeba vybudovat znovu její politickou reputaci a získat důvěru obyčejných lidí při obhajobě jejich zájmů a v boji za lepší podmínky pro jejich život. To však ale vyžaduje napřít velké úsilí a využití teoretické znalosti a praktické zkušenosti hlavně funkcionářů strany při zavádění a prosazování leninských metod a forem stranické práce. Navíc se obávám, že v současných orgánech strany jsou lidé (rádoby komunisté), poplatní myšlení a formám práce starého Filipova vedení. Je pak zcela evidentní, že s takovými lidmi v řídicích funkcích se vedení strany bude jen těžko pracovat a vést je k prosazování nových úkolů v politice strany. Někteří funkcionáři tak nadále zůstávají pod vlivem názorových směrů Vojtěcha Filipa a svým myšlením a odváděnou prací pak balancují na hranici oportunistu a revizionismu ve stranické práci.

Žádám vás proto všechny, abyste se nad řádky tohoto dopisu zamysleli a v dalším období přijímali taková opatření, která povedou ke zkvalitnění veškeré stranické práce, která vrátí straně společenskou autoritu a revoluční charakter. Bez přijetí těchto úkolů a jejich urychlené realizace hrozí skutečnost, že strana dalších 20 až 30 let sama o sobě nepřežije.

S pozdravem „Čest práci!“
RSDr. Josef Jirků, předseda ZO KSČM a člen OV KSČM Pardubice

(Pozn. metera: Některá uvedená čísla autorem nemusí být úplně přesná, ale to v otevřeném dopise členům ÚV není nejdůležitější.)

Málem jsme tehdy oslavili 20. výročí vzniku samostatné Československé republiky, blížil se 28. říjen 1938. Ale mnichovský diktát mocností (29. - 30. září 1938) nás o měsíc předešel. Byl to čas truchlivý, atmosféra bezmoci, zklamání, zrady a křivdy. Postoupili jsme nacistickému Německu pohraničí, na které si činila nárok německá menšina. Ztratili jsme třetinu území, 40 procent průmyslu, 250 tisíc Čechů přišlo v pohraničí o své domovy. Prezident Beneš odešel pod nátlakem do exilu, místo něj byl zvolen JUDr. Emil Hácha. Do dějin vstoupila „druhá republika“. Její představitelé odmítli veškeré vlastenecké tradice a horlily pro „odvěkou“ a „blahodárnou“ podřízenost českých zemí německé říši. Přestože velmocí slíbily garantovat zmenšené území Československa v nových hranicích, Hitlerův režim pokračoval v rozbižení i okleštěné republiky. 15. března 1939 zaplnily ulice našich měst nekonečné kolony motorizovaných jednotek německé armády. Šel z nich strach a hrůza. Lidé trnuli na chodnících. Děti se dověděly, že to je okupace. A tak jsme od 15. března 1939 žili v bezprávně okupované zemi.

Při likvidaci Československa Hitler nezapomněl na osvědčenou imperialistickou zásadu „Divide et impera“, „Rozděl a panuj.“ Koloniální postavení Slovákům rafinovaně zastřel zdáním samostatného státu s prezidentem Tisem v čele a s podporou Hlinkových gard, budovaných po vzoru nacistických úderných oddílů. Pro Čechy zřídil ponižující Protektorát Böhmen und Mähren, v němž skutečným vládcem nebyl prezident, ale dosazený říšský protektor, nejdříve K. Neurath, po něm R. Heydrich. Vlivným státním tajemníkem se stal K. H. Frank. Likvidaci a okupaci bývalého Československa odůvodnil Hitler nutností zabezpečit ve střední Evropě klid a mír. Byl to ovšem hitlerovský mír: Všude byly rozmístěny bdělé jednotky německé okupační armády, dělníci v továrnách pracovali pro potřeby Říše, děti ve školách se učily německy a o „Nové Evropě“ pod německou nadvládou.

A tehdy se blížil 21. výročí vzniku Československé republiky. Okupovaný národ mlčí, ale pod povrchem to doutná. Scházejí se ilegální odbojové skupiny, šíří se ilegální tiskoviny. V Praze i na venkově se množí letáky, svolávající na 28. říjen velkou manifestaci za národ, za osvobození. Ten den je pracovní, ale lidé se strojí svátečně a připínají si na oděv národní stužky /trikolory/ a černé pásky. Pražští vysokoškoláci vycházejí ze svých seřadišť do ulic a povolávají slávu 28. říjnu, symbolu naší svobody a samostatnosti, Československé republiky, oběma prezidentům-zakladatelům. Přidávají se desettisíce lidí. Tehdy se ozvou německé zbraně. Česká policie nezakročila, a tak jednotky SS za pomoci ostré střelby nemilosrdně dav rozhánějí. Asi 400 lidí zatýkají. V 18.30 klesá na křižovatce ulice Žitné a Mezibranské na dlažbu dvaadvacetiletý pekařský děl-

ník Václav Sedláček. Je zastřelen. Krátce po něm je zasažen medik Jan Opletal. Ztrácí vědomí a padá k zemi. Je raněn. Přes všechnu péči lékařů však svému zranění 11. listopadu podlehl. Pohřeb zastřeleného Jana Opletala byl stanoven na 15. listopad. Stal se tichou, žalující manifestací studentstva. Všichni to tehdy vědí a všichni to jako těžký zármutek cítí. Smrt Jana Opletala není věc jednoho medika. Není to ani věc všeho studentstva. Je to věc celého národa.

Gestapo si tehdy vyžádalo revers od studentské samosprávy Hlávkovy koleje, že zaručí klidný průběh pohřbu. Vystavení rakve a smuteční obřady proběhly za naprosté-

17. LISTOPAD 1939

ho ticha. Až při ukládání rakve do pohřebního vozu zazpívali přítomní celou československou hymnu, nikoli jen povolenou českou část „Kde domov můj.“ Vůz s rakví pak odjel na nádraží a odtud byla rakev převezena do Náklá na Moravě, rodiště Jana Opletala. Rodinný pohřeb se neobešel bez velkých bezpečnostních opatření. Po odjezdu vlaku s rakví z Prahy se studenti nerozešli. Postávali v hloučcích na Karlově a na Václavském náměstí, zpívali celou hymnu, provolávali slávu prezidentům Masarykovi a Benešovi, hanbu Hitlerovi. Došlo k srážkám s policií a s muži SS, bylo zatčeno asi 20 studentů.

Den po pohřbu se konala v sídle nacistické vlády v Berlíně mimořádná porada o pražských událostech. Nahněvaný Hitler nařídil: „Uzavřít české vysoké školy na tři roky. Jakékoli demonstrace ihned potlačit. Neostýchat se do ulic postavit třeba i děla. Do každého hloučku střílet kulomety. Bude-li ještě nějaká demonstrace, bude Praha srovnána se zemí...“ Ukázalo se, že Opletalův pohřeb a manifestace po něm jsou vítanou příležitostí pro okupační moc, aby důrazně zakročila a české obyvatelstvo zstrašila. První rozsáhlá masová akce německého vyhlazovacího boje proti českému národu zasáhla studenty jako nejradikálnější jeho složku a příští vedoucí intelektuální sílu. Stalo se to dva dny po Opletalově pohřbu, 17. listopadu. Už v noci se začaly ku Praze stahovat německé oddíly a brzy po půlnoci obsadilo gestapo budovu Vysokého učení technického na Karlově náměstí. Před čtvrtou hodinou ranní obklíčila německá policie s puškami a kulomety Masarykovu kolej a bez výstrahy začala střílet do otevřených oken. Hlávková kolej byla přepadena o čtvrté hodině, o půl šesté byla obsazena kolej na Letné a v sedm hodin Švehlova kolej na Žižkově. Gestapo a muži SS do dveří stříleli, rozbíjeli je pažbami, studenty vyvlékali za vlasy, políčkovali je a kopali cestou k nákladním autům, jež je odvezla do dělostřeleckých kasáren v Ruzyni. Odvezených bylo 1850. V Ruzyni byli studenti mladší 21 let a příslušníci cizích států vyhnáni na

dvůr, museli sborově poděkovat a za hrozeb a nadávek byli propuštěni. V kasárnách zůstalo 1200 vysokoškoláků, kteří byli odvezeni na Ruzyňské nádraží, aby byli transportováni do koncentračních táborů v Sachsenhausenu a v Oranienburgu. Nebyly to přímo vyhlazovací tábory, ale byla to místa nevýslovných útrap a mučení. Před odjezdem jim bylo oznámeno, že jejich vůdcové byli zastřeleni pro smyšlené „spojení s židem Benešem“. Skutečně proběhla surová poprava devíti funkcionářů studentských spolků, bez viny, bez soudu. Jen pro zastrášení ostatních.

Básník Viktor Fischl, tehdy v exilu v Londýně, na ně vzpomněl svým Rekviem nad devíti chlapci: „Těch devět chlapců, devět listů lip, krvavých listů, zrudlých od plamene. A lípa stojí dál a každá větev šíp, šíp vámi kalený, vy ohně neproměnné.“

Perzekuce českého vysokoškolského studentstva vyvolala v celém světě mocný ohlas. V Londýně byla utvořena Mezinárodní studentská rada, která vydala toto prohlášení:

„My studenti Velké Británie, všech jejích dominií a Indie, Severní a Jižní Ameriky, Sovětského svazu, Belgie, Československa, Francie, Řecka, Číny, Nizozemska, Norska, Polska, Jugoslávie a všech svobodných zemí, abychom uctili památku popravených a umučených studentů, kteří jako první zvedli svůj hlas na znamení odporu proti nacistickým utlačovatelům roku 1939, prohlašujeme 17. listopad Mezinárodním dnem studentstva.“

A tak od roku 1941 je den perzekuce studentů uznáván a ctěn po celém světě, i jako památka na československé studenty.

Když nastoupil na Pražský hrad Reinhard Heydrich, oznámil českým představitelům, že české vysoké školy zůstanou uzavřeny již navždy. Vše, co bylo cenné, sbírky, přístroje, knihovny, laboratoře, bylo konfiskováno pro německé školy a instituce. Zmizely i drahé kovy, insignie a zakládací listiny. Také nejzávažnější umělecké památky byly dílem zničeny, dílem se ztratily. Popraveno bylo nebo útrapám vězňů podlehl i 62 univerzitních profesorů a docentů.

Události 17. listopadu měly podstatný význam pro vztahy Čechů a Němců.

V hlášeních domácího odboje do emigrace se již dříve objevovaly názory, že soužití Čechů a Němců v jednom státě bude sotva možné. Po 17. listopadu domácí odboj s ohledem na smyšlené trýznění obyvatelstva možnost dalšího soužití zcela vyloučil.

Státem uznáný svátek 17. listopadu inspiroval manifestační hnutí studentů u nás znovu roku 1989. To však je jiná historie, v jiných historických souvislostech a s jinými cíli. Neměli bychom připustit, aby kvůli ní byl původní odkaz 17. listopadu, Mezinárodního dne studentstva, překryt a zapomenut.

PhDr. Stanislava Kučerová

Nakonec se zdá, že Evropská unie konečně přijde k rozumu. Stačilo, aby německé elity pochopily, že příjdom o miliardy a riskují otřesy. Zprávy z MMF, že zastavení dodávek plynu do země bude v roce 2022 stát největší evropskou ekonomikou 1,5 procenta HDP, děsí loutku Olafa Scholze víc než komunistickej chytrá holka Sahara Wagenknechtová. Což mě přivádí k zamyšlení, byl komunismus nakonec tak špatný?

A když Německo prozře a bude bědovat nad naprostou pitomostí Washingtonem vedené války proti Rusům? No, když se nad tím zamyslete, je to trochu předvídatelné. Druhá možnost, globální termonukleární válka, která by jako první srazila Londýn, Paříž i Berlín, se také zdá méně pravděpodobná. To by zahubilo po generaci pěstovanou průměrnost. Ale co čekat příště?

Jestli někdo ví, jak Rusové milují dobrý vtíp, je to určitě socialistický syn tradičních luteránských rodičů. Scholz umí skvěle vystupovat před lucemburskými elitami a Američany, ale moc dobře ví, že ruská údržba strojů na plynovodu Nord Stream by mohla brzy napodobit moskevskou poštu. Lidé, kteří se ráno smějí při -40 °C, se jistě smějí nad německými evropskými lidry po-

OMLUVA! Vážené čtenářky a čtenáři! Omlouváme se vám za zpožděné vydání našeho dvouměsíčníku. Některé redaktoři redakce našeho marxistického časopisu postihly na konci prázdnin několikeré závažné zdravotní komplikace, což výrazně zkomplikovalo přípravu článků. Vzhledem k výraznému vzestupu cen distribuce a tisku jsme navíc museli hledat sponzora dalšího vydání, což se sice nakonec podařilo, nicméně rovněž tato situace negativně ovlivnila termín vydání. A v neposlední řadě se část vedení redakce aktivně zapojila do přípravy a realizace pražských demonstrací proti vládě – jak těch pořádaných KSČM, tak i dalších pořádaných hnutím Republika na 1. místě. V příštím čísle, které vyjde v prosinci, vás budeme informovat, jaká opatření jsme připravili pro zachování, ale i rozšíření a obohacení našeho listu pro příští rok. Věříme, že nám zachováte přízeň i nadále. S omlouvou **Robert Kvacskaí**, šéfredaktor

EU se konečně probudila - a zjistila, že je stejně odsouzena k záhubě

bíhajícími po světě a žebrajícími o plyn. Je nomžje už žádný plyn neseženu.

Wagenknechtová se dokonce postavila na stranu saského premiéra za CDU Kretschmera proti Scholzovi v tom, že Německo je bez ruské energie vyřízené. Zejména východní Německo je ve velkých potížích, pokud se ruské klišé o mechanické poruchovosti promění ve skutečnost. Jen Rus s velkým hasákem dokáže opravit to, co se v ruském systému rozbije, to ví každý. Ale co současný německý vůdce? Má Scholz v plánu zmást Putina tím, že zradí kolegy z EU?

A právě tady se z absence strategie západu stává opravdová pitomost. Jak se ukazuje, Němci skutečně plánovali ubírat plyn menším státům EU, aby mohli pohánět svou výrobu Volkswagenu. Ne, nedělám si legraci. Stejná země, která se hlásila k Řecku jako ke kolonii, a evropská Florida, plánovala odklonit energii z menších států EU, aby mohla řídit německý průmyslový sektor.

Německé energetické regulační orgány zřídily „prioritní oblasti“, aby získaly chráněný přístup k energii, pokud letos v zimě dojde k vážným výpadkům dodávek plynu, zatímco Brusel vytvořil takzvaný „pakt solidarity“ zahrnující přidělový systém plynu v celé Evropě. Bývalá německá ministryně obrany a současná prezidentka EU Ursula von der Leyenová nedávno v panické reakci na potenciální ruský energetický humor zveřejnila plány, že sníží státům EU přiděl plynů o 15 procent.

Prezidentka EU teprve nedávno žebrala o plyn v Ázerbájdžánu. Zhruba ve stejnou dobu byl americký prezident Joe Biden viděn na kolenu před saúdskými princy. Zdá se však, že „svět“, na němž západní elity trvají, že je proti Rusku kvůli demilitarizačnímu procesu na Ukrajině, ve skutečnosti vůbec není proti zemi pana Putina. Když k tomu připočteme skutečnost, že mimo Rusko, Irán a Venezuelu už prostě žádné dodávky nejsou, vidíte, jak šílení jsou západní lídři. Nikdy zde neexistoval plán B.

A uvažte prosím, že Saúdská Arábie, Turecko a Egypt plánují v brzké době oslovit BRICS ohledně oficiálního členství. Co teď, ptáte se. No, dá se očekávat další plazení a fňukaní a nějaké snahy, aby Německo zase nažhavilo uhlí na výrobu BMW. Ale vzhledem k tomu, že místa jako sousední Polsko mají nedostatek uhlí... Vy ten háček vidíte, já vím. Experiment EU je určitě v koncích. Ani Spojeným státům tentokrát nemůže uniknout pošestilost manipuláto-

rů Joea Bidena. Rusko dodává 14 až 20 procent světové energie. Dovolte mi to přeformulovat. Rusko představuje téměř pětinu celkové světové energie a světoví výrobci energie už mají maximální kapacitu. Ať dojde.

Abyste se v lucemburských bankách a ve východoněmeckých high-tech průmyslových továrnách svítily bez ruského plynu, musí se stát něco dramatického. Němci přirozeně převedou co nejvíce energie do těžkého průmyslu na západě, takže celý východní kraj země se ponoří zpět do jakési situace dnů železné opony.

Němci budou muset buď vysát energii z domovů občanů EU v Rumunsku a Sofii, nebo ustoupit od rusofobie. Pro Spojené státy je jediným skutečným řešením invaze do Venezuely nebo široký průduch frakovacího průmyslu (výroby plynu štěpením; pozn. překl.). A ať se stane cokoliv, ať se stane jaderná válka nebo ne, planeta roztaje, protože nikdy neexistovala zelená iniciativa. Jsme v háji, protože nikdy neexistoval žádný plán. Západní oligarchové si hráli s kouřem a zrcadly a teď my všichni (možná kromě Němců) shoříme v létě zaživa a v zimě zmrzneme.

Dobrá zpráva je, že Putin a Rusové tohle vyhráli dřív, než to vůbec začalo. Špatná zpráva je, že experiment EU a všechny naše demokratické vize záchranu planety jsou fraška. Nikdy nešlo o globální společenství. Byli jsme oklamáni, a nakonec nás vedli nešťastní klauni.

Phil Butler

(Phil Butler je politický analytik, vědec a odborník na východní Evropu. Je autorem bestselleru »Putinovi pretoriáni« a dalších knih. Píše výhradně pro časopis »New Eastern Outlook«.)

Překlad Vladimír Sedláček

Když v červenci před dvěma lety zemřel ve svých 97 letech poslední předlistopadový generální tajemník ÚV KSČ Miloš Jakeš, jeho příbuzní z pochopitelných důvodů tuto zprávu veřejně sdělili až s jistým časovým odstupem. 12. srpna tohoto roku by se Miloš Jakeš dožil sta let. To je dobrý důvod připomenout si tohoto významného předlistopadového představitele socialistického Československa poněkud jinak, než tak čas od času činí média hlavního proudu. Ta vykreslují Jakeše skoro výhradně jako málo inteligentního a nevýrazného komunistického papaláše. Přitom je to pohled nejen značně povrchní, ale rovněž také velmi tendenční. Ostatně posuzovat Jakeše a předlistopadové období jen dle pár účelově sestříhaných úryvků z jeho vystoupení na Červeném Hrádku v létě roku 1989, to může stačit snad jen zapáleným antikomunistům či redaktorům České televize.

Miloš Jakeš se narodil 12. srpna 1922 v pošumavské vsi České Chalupy. Na svět přišel rok po založení KSČ a ve stejném roce, kdy vznikl Sovětský svaz. Právě tyto dvě události hrály v jeho pozdějším životě velmi významnou úlohu. Děťství prožil v poměrně velmi skromných podmínkách. Malé hospodářství v drsném kraji pro rodinu dokázalo zajistit základní obživu. Ovšem pod tou podmínkou, že každý člen rodiny, včetně dětí, se musel do fungování hospodářství svým dílem vlastní prací aktivně zapojit. První školní vědomosti začal získávat v Jaroníně. V Brlohu pak vychodil čtyři třídy měšťanské školy. Pro svůj výtečný prospěch byl doporučen k dalšímu studiu, na něj ovšem rodina neměla prostředky. Nakonec však úspěšně prošel náročným přijímacím řízením a dostal se k Bačovi do Zlína, kam nastoupil v roce 1937. Bačova škola práce pro mladé chlapce a dívky byla ve své době vysněným cílem mnoha mladých ze všech koutů meziválečného Československa. Zdejší mimořádně kvalitně zpracovaný systém vzdělávání mu dal do dalšího života řadu cenných zkušeností. Šlo zejména o efektivní využití času při studiu, práci i volnu, naučit se samostatně a racionálně rozhodovat, pracovat přesně a stále hledat ve své činnosti rezervy a tyto odstraňovat. Školu ukončil v roce 1944 maturitou s vyznamenáním. Ve Zlíně zažil černé dny počátku okupace naší země i osvobození na jaře 1945. Také se zde během války oženil a založil rodinu. Brzy po skončení války vstoupil do KSČ a patřil mezi generaci mladých nadšených komunistů usilujících o překonání prvorepublikových sociálních poměrů a vybudování spravedlivější společnosti. Ve Zlíně začal získávat i své první politické zkušenosti ve stranických funkcích a v národním výboru.

„Život generálního tajemníka Miloše Jakeše je příkladem člověka, který se vlastní pílí vypracoval z velmi chudého prostředí. Nikdy a nikde nedostal nic zadarmo, stejně jako jeho zlínský spolužák Emil Zátopek, oba „bačovi“ ročníku 1922. Pro generaci našich otců, která vyrůstala v ekonomicky složitých dobách první republiky, nebylo jednoduché docházet do vzdálené měšťanky a požádat rodiče, aby mu koupili boty, případně umožnili studium na střední škole. Stipendium bývalo za první republiky ojedinělé. Pochopitelně jako vždy byli chudí hoši, kte-

ří se uplatnili a proslavili... Že žil skromně a neokázale mohl sám potvrdit. Na rozdíl od některých jiných tajemníků a předlistopadových funkcionářů jsem potkával Miloše Jakeše i v obchodním domě Kotva. Bez doprovodu bodyguardů,“ uvedl na Jakešovu adresu historik, autor odborných publikací a polistopadový poslanec Sněmovny Jaroslav Štraut.

Nedlouho po skončení války začal pracovat ve Svazu mládeže a aktivně se zapojil do činnosti v KSČ. Působil v okresním i krajském výboru strany. KSČ získala ve

Příběh přesvědčeného komunisty

Zlíně v roce 1946 přes 40 procent hlasů. V roce 1947 vykonal základní vojenskou službu a ukončil ji v hodnosti podporučíka. Bouřlivé události roku 1948 intenzivně prožíval na svém pracovišti ve Zlíně, téhož roku se stal členem rady okresního národního výboru. Až do roku 1950 vykonával všechny své funkce při zaměstnání. Podílel se rovněž v rámci práce v národním výboru na kolektivizaci zemědělství. Ještě po letech Jakeš vzpomínal, jak v obci Březová strávil stovky hodin při přesvědčování středních rolníků pro vstup do rodičích se zemědělského družstva. Odtud zajímavá vzpomínka na otce předsedy JZD AK Slušovice Františka Čuby, který se na Zlínsku stal předsedou družstva ve Veselí u Slušovic, a to pak úspěšně řídil. „Po mnoha letech jsem se s ním setkal ve Slušovicích. Vedl výrobu na zpracování brambor a zeleniny. Hlásil se ke mně a říkal: „Proč jste nás nepřesvědčovali ke vstupu do JZD s větší rozhodností? Mohli jsme se mít dobře dřív.“ Odpověď jsem mu: „Ty moc dobře víš, jak to bylo. Vždyť jste nás někdy i ze schůze vyhnali a ukrývali jste se před agitátory.“

Roku 1952 Jakeš opouští Zlín a odchází do Prahy, kam je stranickými orgány povolán do pozice tajemníka Čs. svazu mládeže. V letech 1955–1958 absolvoval studium na Vysoké škole politické v Moskvě. Mezi jeho spolužáky v ročníku zde patřil i A. Dubček, který už tehdy byl rád středem pozornosti. Po návratu z Moskvy byl povolán do Vládní komise pro národní výbory a Úřadu pro národní výbory. Jakeš i v dalších letech, a to až do konce listopadu 1989 působil v aparátu KSČ a státních orgánech. Všechny významné události doby tak zažíval v pozici vysoce postaveného komunisty se všemi dopady na pracovní i soukromý život. Což se projevovalo i nedostatkem času pro rodinu. Jelikož prakticky několik desetiletí působil v různých politických funkcích na vysoké úrovni, mohl tak během dlouhých let sledovat celou řadu názorových vetečů nadšených až fanatických poválečných komunistů s velmi radikálními názory a jejich kariéristické sklony, a to nejen v 60. letech, ale i po roce 1989. V životě pracovním i soukromém Miloš Jakeš hrála značnou roli nejen pevná stranická disciplína, ale i činnost různých zájmových skupin a tlaky z nejvyšších míst, včetně řady příkazů z Moskvy. V dalších letech Jakeš vykonával práci jako náměstek na ministerstvu vnitra či ve funkci

předsedy Ústřední kontrolní a revizní komise ÚV KSČ. Šlo i o práci s velmi citlivými údaji a množstvím rozličných životních osudů řady lidí.

V polovině 70. let se stal členem ÚV KSČ a vrcholu své kariéry se dočkal ve 2. polovině 80. let, kdy se na dva roky stal generálním tajemníkem ÚV KSČ, a to přímo v roce návštěvy Gorbačova v Praze. To vše v době, kdy Gorbačov již kapituloval před Západem a své spojence se rozhodl ponechat zcela svému osudu. Ani k Jakešovi se už koncem roku 1989 nehlásil,

ačkoliv jej ještě v srpnu 1989 během jeho dovolené na Krymu ujišťoval, že žádná kapitulace před Západem z jeho strany nehrozí slovy: „Miloši, já tě ujišťuji, že my socialismus nedáme.“ Přitom se v té době již prodrala opozice k moci v Polsku i Maďarsku a americký prezident během své červencové návštěvy v obou zemích dal jasně najevo, že obnova kapitalismu ve východní Evropě je jednou alternativou dalšího vývoje, ovšem o nějakých podstatných investicích amerického kapitálu na modernizaci průmyslu v obou zemích raději cudně pomlčel. Přesto se tamní představitelé dmulí pýchou, že si mohli jako první potřást rukou s americkým prezidentem. I u nás vývoj rychle dospěl až k páteční studentské manifestaci 17. listopadu v Praze, která se stala veřejným vystoupením opozičních sil a přímým útokem proti KSČ, přičemž hlavní osten kritiky mířil právě na hlavu generálního tajemníka. Miloši Jakešovi v té době zbýval v jeho funkci již jen poslední týden. Během krátkého času zkrachovaly zákulisní plány těch, kteří se chtěli stát československým Gorbačovem a za zády Jakeše chystali útok na jeho post. Předě dveřmi byl velký majetkový převrat a doba lámání charakterů, falešných proroků, startu nových politických kariér i úprku ještě donedávna kovaných soudruhů z potápějící se lodi. Doba velkých nadějí, četných iluzí i rychlého vystřízlivění z nových elit a jejich autoritářských praktik, zločinného nakládání se státním majetkem a hodnotami vytvořenými generacemi předků ve prospěch národa, absence základní lidské slušnosti i nedemokratických postupů v politické praxi.

Tak zvaná sametová revoluce ve skutečnosti příliš sametovou nebyla. Vyřadili se lidé ze zaměstnání, mnozí lidé zažívali šikanu v práci i veřejném životě, někteří urážky a výhrůžky neunesli a dobrovolně ukončili život. I rodina Miloše Jakeš si po převratu užila své: „Verbální útoky, ztráty zaměstnání, šikana v noučat. Neměli to zrovna lehké. I když proti nim konkrétně nebyly s vykonáváním jejich profesí připomínky, nevyhnuli se útokům a napadání. Oba synové zastávali vedoucí funkce a byli z nich odejít. Starší byl dokonce účelově obviněn a strávil dva měsíce ve vězení. V poutech byl přiveden i na jednání poslanecké

komise. Oba bratři, jeden ředitel a druhý důstojník armády, museli ze svých funkcí odejít. Zaplatili jsme strašlivou daň v podobě sebevraždy osmadvacetiletého vnuka Petra, který to celé neunesl!!! Došlo se to i dalších příbuzných. Víť, že to bylo v podstatě podobné ve všech rodinách, kde někdo byl funkcionářem strany nebo ve vedoucím postavení. Někteří svoji polistopadovou situaci nezvládli a raději z tohoto světa z vlastní vůle odešli.“

V roce 2019 vydalo nakladatelství Česká citadela knihu *Příběh*

komunisty. Miloš Jakeš zde v rozhovoru se svým přítelem Pavlem Pilným prochází svůj život a jeho zá-
s a d n í
mezní

ky od dětství, přes tvrdou životní školu u Bati ve Zlíně, svůj poválečný vstup do KSČ až po působení v nejvyšších politických funkcích a všední život o veřejné dění stále se zajímajícího důchodce. Nakladatel Petr Hájek k této knize napsal následující věty: „Kdybychom po třech desetiletích od změny režimu již žili ve standardních demokratických poměrech, měla by tato kniha patřit mezi seznam „povinné“ školní četby: vhodně by doplnila výpovědi těch, kteří byli komunismem postižení (a přežili), nebo kteří prožívali později „reálný socialismus“ v jeho nikoli černobílé každodennosti. Jenže stále ještě v normálních poměrech nežijeme a nedávna minulost je opět sevřena v kleštích ideologických a propagandistických účelových interpretací. Mnozí novodobí mocní mužové a ženy v politice a v médiích dodnes bojují laciné staré války. Jsou „statečnými antikomunisty“, když už to nic nestojí, respektive když se za to naopak mnohdy mnohde „dobře platí“.

Sám Miloš Jakeš dostal možnost se skrze knihu vyjádřit ke svému působení ve významných státních a stranických funkcích z minulého režimu již v roce 1996, kdy vyšla publikace s názvem *Dva roky generálním tajemníkem*. Ke stejnému tématu se po převratu vyjadřoval i v rozhovorech v tisku nebo ve veřejných vystoupeních většinou na půdě KSČM, ke které se jako polistopadový nestraník vždy upřímně hlásil a její politiku i veřejně podporoval, rovněž i svým hlasem ve volbách. V roce 2003 vedl v rámci výzkumu obsáhlý rozhovor s historikem Miroslavem Vaňkem, který byl později publikován v knize *Vítězové? Poražení? Politické elity v období tzv. normalizace*. S novinářem Janem Jelínkem pak vedl rozhovor týkající se události roku 1989 a tento vyšel u příležitosti 20. výročí listopadového převratu v publikaci *Viděno deseti*. Právě v těchto publikacích se na velkém prostoru podrobně vyjádřil k době, v níž žil, jejím problémům, mezinárodním souvislostem i své roli vyplý-

vající z řady vysokých funkcí, které zastával. Z bývalých významných představitelů minulého režimu své knižní vzpomínky plně velmi zajímavých údajů i méně známých událostí doby předlistopadové již dříve vytvořili například Miroslav Štěpán, Lubomír Štrougal nebo generál Miroslav Vacek.

Zajímavou zkušenost týkající se Miloše Jakeše popsal ve svých knižních pamětech nazvaných *My z Černína* významný československý diplomat Dušan Spáčil. Autor zde popisuje jeho návštěvu v NSR a jednání s představiteli této země i v Československu: „Musím zde vzpomenout, že dobrý dojem jsem získal také při Jakešově návštěvě v NSR, který svoji návštěvu rovněž uskutečnil na základě pozvání SPD. Jakeš nebyl tribunem, byl typickým dělnickým lidovým vůdcem. Jeho klady nebyly ve veřejných projevech. Během jeho čtyřdenního pobytu v NSR a při jednáních na vysoké stranické i státní úrovni jsem se však mohl přesvědčit o jeho myšlenkové kapacitě a o jeho odborných ekonomických znalostech a také o jeho příslovečné skromnosti a pracovitosti. Opět nemohu objektivně posoudit jakou úlohu skutečně hrál při prosazování politických i ekonomických reformních opatření na konci osmdesátých let, která byla připravována. Chtěl bych však připomenout osobní zkušenost, která potvrzuje, že pomluvy na stranu Jakeš, kterých jsme byli, a ještě dnes jsme svědky byly nepravdivé. Bylo to mnohem později, již na konci osmdesátých let, při příležitosti poslední návštěvy Genschera uskutečněné za minulých éry. Na rozdíl od jeho minulých návštěv v Československu, tentokrát měl být Genscher přijat také generálním tajemníkem ÚV KSČ, kterým tehdy byl Jakeš. Genschera jsem doprovázel jako jeho osobní doprovod a zúčastnil jsem se všech jeho oficiálních příjetí na československé půdě. Rozhovor s Jakešem, který byl původně plánován jako spíše zdvořilostní, se protáhl téměř na dvě hodiny. Jakeš odpověděl podrobně a se znalostí věci na všechny Genschery otázky. Po skončení, když jsem seděl vedle Genschera v autě, mi Genscher řekl: „Poslyšte velvyslance, tato návštěva ve mně zanechala hluboký dojem. Musím přiznat, že jsem byl pod vlivem informací, které líčily Jakeše jako naprostou šedou a nevyraznou osobnost. Tento rozhovor mne přesvědčil, že jsem se hluboce mylil. Byl bych rád, kdybych měl možnost v takovém rozhovoru pokračovat celý den.“

Ne, Miloš Jakeš skutečně nebyl žádným nudným a nepřilhlým inteligentním funkcionářem, který ze sebe sypal stále dokola jen pár naučených frází v drobných obměnách. Byl nejen přesvědčeným komunistou od mládí až do svých posledních dnů, ale také člověkem nesmírně skromným i znalým problému své země a své doby, která jej vynesla do vysokých funkcí. Bouřlivé události konce 80. let jej sice o funkce i členství ve straně, pro kterou s nasazením pracoval několik desítek let, připravily, ale o politické a životní přesvědčení a vlastenecké založení nikoliv.

Před dvěma lety se uzavřel životní příběh netuctového komunisty, který se nepochybně svého objektivního zhodnocení v budoucnu od nezaopatřených historiků ještě dočká.

Bc. Miroslav Pořízek

Co se stalo se zeměmi socialismu?

1) Stalo se to, že trockisti začali po smrti Stalina rozbít jak socialismus, tak Sověty! Pomalu a systematicky, stejně jako na Západě to byl „dlouhý pochod trockistů institucemi“. Proto Západ degeneroval. Kdyby Stalin trockisty nezlivil, SSSR by už neexistoval před II. válkou. A vládl by Hitler, což si dnešní hlupáci nechtějí přiznat. První trockista byl Chruščov. Vše začalo zhanobením Stalina, bez kterého by žádní Češi, Slovinci, Poláci atd. neexistovali. A neexistovali by zejména sráči (termín JFK), vyškakující proti dnešnímu Rusku.

2) Brežněv podělal Afghánistánem a Československem tábor socialismu. Nahrál na smeč Západu, který se dělal pěkným a lživě vykládal, že socialismus nelze reformovat, že „Kreml nepřipustí socialismus s lidskou tváří“. Toto v propagandě trvá dodnes – kecy, že v jejich terminologii komunismus je slepá větev vývoje, že je bezvývojový atd. Idiot Brežněv naráhl na smeč Sorošům, havlistům, Walesům atd., zrádcům východních zemí. Proto byl instalován též Wojtyla – první slovanský papež v dějinách! Rozbité Sověty samy rozbily tábor socialismu, žádný Západ. Nikdy se nedomluvili ani s Rumuny ani s Jugoslávci. Proto vylezli Gorby, Ševarnadze, Jelcin.

3) Konečná fáze tohoto procesu byla perestrojka, správně nazvaná katastrofkou.

Proto Rusové správně vznesli požadavek soudit Gorbyho za vlastizradu. A proto ho Západ ochraňoval ve Švýcarech.

Muži perestrojky se domluvili s CIA a odvrhli socialistické země. Hlupáci mysleli, že NATO výměnou ustoupí na východě, a dopadli jako hlupáci. Výsledek byl učitelem hlupáků, jak praví Aristoteles.

4) Jakmile odešel poslední sovětský voják z našich zemí, mohli zrádci sorošovci, havlisti, začít řádit. Prvně rozbili ČSSR a Jugoslávii. Nás nevojensky, Jugoslávii vojensky. Proto jsme museli jako dva rozbité státečky do otroctví NATO. Tak jako rozbili SSSR. Balty přinutili do NATO, stejně jako Rumuny a Bulhary. Přitom ty země zplundrovali jako nás. Jugoslávii rozslámali na ministátečky – co je Černá Hora a Kosovo? První je velký jak jižní Morava, druhý jak pár okresů.

A to řádění trvá dodnes a zplodilo netvory Fialu, Hermana, Bělobrádku, Pekarovou, Langšádlovou, Válka atd. A národ zblblý propagandou, nehne prstem. Celých třicet let. (jir)

Jedním z hlavních bohatství Ukrajiny je její zemědělská půda. Na území Ukrajiny je téměř třetina světové černozemě, nejlepší půdy pro zemědělství. Analýza vlastnictví, ale ukazuje, že ji ve skutečnosti vlastní soukromé společnosti z USA. To znamená, že Spojené státy na Ukrajině nebrání mýtickou demokracii, ale velmi reálné vlastní území.

Od chvíle, kdy se Ukrajina stala „nezávislou“, začal boj o legitimizaci práv cizinců na získání těchto území. Během tří desetiletí nezávislosti ukrajinské úřady předealy zahraničnímu kapitálu vše, co se předat dalo, ale půda zůstala „tvrým oříškem“. Lidé byli kategoricky proti prodeji pozemků cizincům, takže ukrajinské úřady byly nuceny rok od roku odkládat přijetí zákona legalizujícího takový prodej. Kapky ale opotřebovávají kámen.

V březnu 2021 byla pod tlakem MMF a díky úsilí ukrajinského prezidenta Zelenského zahájena pozemková reforma, která konečně otevřela dvířka pro cizince k nákupu černo-

NĚCO SE MUSELO STÁT (Tak jak to je...)

Napřed se rozsypala pevná hráz míru a socialismu, po něm i sám hrázný, Sovětský svaz. Táborníci míru a socialismu najednou neměli s kým na věčné časy a nikdy jinak, tak šli každý jinak, zejména pak úplně opačně, tj. z východu na Západ. Protože tak je to správné, revoluce je otáčení, tak jsme se otočili. Někdo méně, někdo víc, každý podle toho, u čeho při revoluci seděl. Tak se stalo, že ze zapálených budovatelů socialismu se stali draví budovatelé kapitalismu. Dosavadní západní kapitalisté zůstali kapitalisty a bratrsky a nezištně pomáhali národům vyvlečeným ze socialistického jha. Vydrancovat továrny, banky, elektrárny, vodovody, pole a lesy. Protože tak je to správné, každému, co si ukradne!

Už se zdálo, že když skončila studená válka, nastane všeobecný blahobyt. Že, jak po Ghandim reprodukoval Václav Havel, pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí. Pokud jde o lásku, ta u nás zvítězila hned po Listopadu. Otevřely se nevěstince, šlapky vyrazily do ulic, láska kvetla i na parkovištích kamiónů. Pravda se změnila podle výsledků voleb a dospěla až tak daleko, že je normální lhát.

Dnes má například pravdu bývalý premiér, který prohrál ve volbách, a nemá pravdu současný premiér, který ve volbách podvodem vyhrál. Něco se muselo stát, že svět začal blbnout.

Miloš Zeman najednou nikoho neuráží, jde na ruku vládě, kterou nechtěl, Fialovi podepíše i to, co by normálně nechtěl ani číst. Synové a vnuci hrdinů Velké vlastenecké války proti sobě střílejí na ukrajinských polích a v ukrajinských městech. Američanům vládně staříčky pán padající na schodech do letadla, což se nepovedlo ani staříčkému Brežněvovi. Tento pán je mírumilovný a nechce vládnout světu.

Něco se muselo stát, že po stáletích bez moru na celý svět udeřila smrtelná rána covidová, že se Češi spojili s Němci proti Rusům, že máme povolené zprávy ze Západu a zakázané zprávy z Východu, že po třiceti letech od osvobodující revoluce si zase nesmíme myslet, natož pak říkat něco jiného než představitelé Pětipěstní Národní fronty s vedoucí silou Občasně demokratické strany.

Někdy na konci května 2022 vydala Australian National Review (ANR) rezonující publikaci s názvem „Tři velké americké nadnárodní společnosti

Skuteční vlastníci Ukrajiny

koupily 17 milionů hektarů ukrajinské zemědělské půdy“. Publikace uvedla, že tři nadnárodní společnosti se sídlem v USA koupily 17 z 62 milionů hektarů ukrajinské zemědělské půdy. Cargill, Dupont a Monsanto – největší hráči na trzích obilí, osiv a agrochemie, které již na konci milénia otevřely své zastoupení v Kyjevě.

Celou tu dobu se připravovali na nákup pozemků a prováděli lobbistické aktivity v Nejvyšší státní radě. Publikace ANR upozorňuje na skutečnost, že společnosti Cargill, Dupont a Monsanto mezi sebou uzavřely dohodu a působí na Ukrajině jako konsorcium. Ještě před vznikem zmíněného amerického konsorcia se však na Ukrajině již usadily zemědělské podniky z řady dalších zemí. Vlastníky zemědělských

Něco se muselo stát, že Rusku potlačujícímu FAŠISMUS na Ukrajině všichni spílají, a naopak těm fašistům pomáhají, když je to mezinárodně již od konce druhé světové války zakázané!!!

Něco se muselo stát, že nikomu nevadí oslavy SS jednotek v Lotyšsku, Estonsku, Ukrajině apod. Oslavují se SS vrazi a ukrajinskému super vrahovi Banderovi postavíme v Praze pomník za všechny vraždy nevinných a necháme odstranit sochy opravdových našich osvoboditelů!!!

Něco se muselo stát, že oslavujeme naše „osvoboditele“ z USA, kteří nám ke konci války vybombardovali komplet těžký průmysl, vybombardovali naše města. Vykradli historické předměty, síla s obilím, sklady textilů a co nemohli odvézt to zničili.

Po jejich OSVOBOZUJÍCÍ ČINNOSTI TU ZŮSTALO VÍCE NEŽ 26 TISÍC MRTVÝCH OBCANŮ A DĚTÍ. Toto jejich osvobození nás stálo více než čtvrtinu zlatého pokladu uloženého v přátelské ANGLII. Další více než čtvrtinu si ponechala Anglie, a ještě si nechala od naší republiky zaplatit každý náboj, bombu, uniformu, strahu, kapesné, jež utratili naši vojáci za vojenskou pomoc při obraně jejich Anglie. Jen pro úplnost – u nás zemřelo při osvobození naší vlasti 112 USA vojáků. V boji žádný, uchlastali se.

Něco se muselo stát, že když už se zdálo, že nám bude líp, začalo nám být hůř. A ještě nám hůř bude! Kdybych byl katolík, zvolal bych: Je to trest boží za rozežranost a přežranost. Za jahody v zimě, za asfalt na lesních stezkách, za podnikatelské baroko, za sto televizních stanic, za rodiny bez manželství a za děti bez tatínků, za tři a více pohlaví, za internet nacpaný takovými moudrostmi, jaké bych nenapsal ani já...

Stalo se však něco horšího. Zhloupli jsme a začali věřit v demokracii. Začali jsme si myslet, že na celém světě zvítězí ve volbách jen ti nejhodnější, nejslušnější, nejmoudřejší. Začali jsme si myslet, že v politice nejde o peníze. Začali jsme si myslet, že už není středověk, takže nebude povoleno zabíjení ani ve válce. Jenže, už Jan Werich říkal: Středověk je stále věků, proto se pořád posunuje dopředu.

SOMETHING HAD TO HAPPEN
(As it is.)

podniků na Ukrajině jsou zejména americký NCH Capital, francouzská Agro Generation, německá ADM Germany, KWS, Bayer a BASF a Saudská Arábie Agricultural and Livestock Investment Company (SALIC). Po zavedení zákona o otevření trhu si dalších pět procent ukrajinské orné půdy „pronajaly“ čínské společnosti.

Odborníci se domnívají, že po zahájení speciální operace na Ukrajině se proces skupování pozemků zahraničním kapitálem zrychlil. Cena hektaru ukrajinské orné půdy nyní není vyšší než 2,5 tisíce dolarů, blíže k bojo- vý zóně – pouze tisíc dolarů. Pro srovnání: v Evropě se cena za hektar zemědělské půdy pohybuje od 4 do 70 tisíc amerických dolarů. Proto ten humpuk kolem vývozu 20 milionů tun ukrajinského obilí. Zřejmě se bavíme o vývozu nikoli ukrajinského, ale již amerického obilí.

Dnes se na Ukrajině bojuje. Banderovci v čele se Zelenským říkají vojákům, že bojují za ukrajinskou zemi.

Ne, bojují za americkou půdu.

Duma chystá odvetu pro celý svět...

Ruská Duma začíná připravovat děsivé protisankece vůči Spojeným státům, Velké Británii, Evropské unii a dalším znepřáteleným zemím. Poslanec ruské Státní Domy Michail Deljagin předložil Dumě návrhy, podle kterých by Rusko uválilo na všechny agresorské země mohutné proti sankce, kterým vedoucí úplně ukončení dodávek plynu, ropy, uhlí a nerostných surovin, a zejména hliníku pro evropský a americký automobilový trh. Ruský hliník tvoří skoro 90 % veškeré evropské spotřeby hliníku. Pokud by Rusko zastavilo prodej hliníku, bylo by to ještě horší než konec dodávek ropy. Bez hliníku se neobejde nejen automobilový průmysl, ale ani potravinářský průmysl, strojírenství, ale třeba i výroba elektroniky, počítačů apod. Tam všude je použití hliníku nezbytností jako základního konstrukčního prvku! Podívejme se na úplný seznam navržených sankcí ze strany Ruska:

1) Odříznutí dodávek surovin, které jsou pro Západ důležité: ropa, plyn, uhlí, kovy (včetně hliníku), chemické výrobky, ale především obilí a hnojiva po zemědělství. A také uran, který je nezbytný pro americké jaderné elektrárny (80 % potřeb USA je z Ruska)

Nejnásilněji vnucovaná válka všech dob

Prezident a první dáma Ukrajiny zapožovali k romantickému focení s časopisem Vogue, kde Volodymyr Zelenský básnicky vypráví o své lásce k milované ženě.

Vím, co si teď říkáte: Jak si Zelenský dělá čas na focení pro Vogue uprostřed svého nabitého programu vystoupení k veřejnosti pro další významné západní instituce?

Nakonec je to ten samý Volodymyr Zelenský, který byl tak zaprázdňován tím, že dělal video vystoupení na předávání cen Grammy, na filmovém festivalu v Cannes, na Světovém ekonomickém fóru a pravděpodobně také na skupině Bilderberg a setkával se s celebritymi jako Ben Stiller, Sean Penn a Bono a the Edge z U2. Je to tak rušné turné vystoupení pro veřejnost, jaké by asi mohl mít, aniž by vedl diskusi o strategickém významu dalekonosného dělostřelčana s Elmem naesame Street. (Elmo – červená plyšová příšerka, uvádějící televizní pořady pro nejmenší na kanálu HBO; pozn. překl.)

No jo, a nečete se taky na Ukrajině nějaká válka nebo tak něco? Člověk by řekl, že s tím bude mít asi taky dost práce.

Klidně si říkejte, že jsem blázen, ale začínám mít podezření, že by tam mohla být soustředěná snaha zmanipulovat způsob, jakým uvažujeme o válce na Ukrajině. Ve skutečnosti bych dokonce zašla tak daleko, že bych řekla, že je to ta nejagresivnější vnímaná válka, jakou jsme kdy zažili.

Od únorové invaze Ruska na Ukrajinu jsme nejen drčení propagandou masmédií nepodobnou ničemu, co jsme kdy viděli, zatímco ruské sdělovací prostředky jsou vylučovány z rozhlasových vln, jsme také svědky nového mediálního prvku bezprecedentního množství cenzury na internetu, algoritmem posílené propagandy a štvání na sociálních sítích.

Nikdy jsme neviděli tolik úsilí vloženého do manipulace, jakým veřejnost o válce přemýšlí. Což dává smysl, vzhledem k tomu, že jde o hlubo-

k výrobě palivových tyčí. Skončí dodávky neonového plynu pro výrobu čipů, který Rusko exportuje do 90 % zemí světa a také palladia (rovněž potřebné k výrobě čipů a k výrobě automobilů). Nejtvrděší zásaha budou proti USA a Velké Británii, které usilují o zničení současné struktury Evropy, zejména ve prospěch plánů USA, které již delší dobu společně připravují.

2) Konfiskace veškerého majetku agresorských zemí, jejich právnických osob, a kromě osobního majetku i fyzických osob. Zmrazení off shorových aktiv nacházejících se v Rusku, pokud nejsou do šesti měsíců přeregistrována v Rusku – to jest fakticky konfiskace.

3) Zrušení duševního vlastnictví agresorských zemí v Rusku. (Pozn. tím je myšleno odstoupení od smluv ochraně patentových a autorských práv západních organizací a jednotlivců.)

4) Zákaz všech plateb, včetně splátek dluhů, právníkem a fyzickým osobám agresorských zemí.

5) Zbývající vývoz do agresorských zemí – pouze za rubly z prodeje (měny na burze MICEX).

„NO, A VČIL DUMAJTE, VY PITOMCI! Tak dlouho jste dráždili hada bosou nohou, až zaútočil!

ce nebezpečnou proxy (zástupnou) válku, z níž nemají prospěch obyčejní lidé v žádném případě.

Dokážete si představit, že by lidé mohli myslet a mít své vlastní názory o ekonomickém válčení svých vlád proti Rusku, které je finančně poškozuje a tlačí miliony lidí k hladovění s plným vědomím a souhlasem americké vlády? Nebo kdyby si Američané mohli říkat, jestli by se miliardy, které do tohoto proxy konfliktu sypon, nedaly raději utratit doma? Nebo kdyby se lidé začali ohrazovat proti zbytečnému konfliktu o geopolitickou nadvládu ohrožující jejich životy a životy všech, které znají, s rizikem jaderné likvidace?

To přece nejde! Mezi touhou říkat lidem o něčem pravdu a touhou manipulovat jejich vnímáním je rozdíl jako mezi nocí a dnem. Jsou chvíle, kdy lze pravdivá fakta využít k ovlivnění vnímání lidí tak či onak, ale pokud je vaším cílem manipulovat vnímáním, místo abyste říkali pravdu, budete nutně nuceni spoléhat se na lži, polopravdy, překrucování a lži opomenutím všude tam, kde pravda této agendě neslouží.

Kdyby nám o této válce říkali pravdu, tak by necenzurovali ruská média, necenzurovali internetové hlasy, které nesouhlasí s oficiálními příběhy o Ukrajině, nepředhazovali nám neustále, jak máme vnímat masové sdělovací prostředky a rozhodně by na obálku časopisu Vogue nedali ukrajinskou vrchní velitelku.

Manipulují s námi a klamou nás, protože naše vnímání by jasně šlo proti zájmům impéria. Lžou nám, protože zájmy lidu a zájmy impéria jsou jako obvykle v přímém rozporu.

Caitlin Johnstone

28. 7. 2022, přel. VI. Sedláček.

Caitlin Johnstoneová je novinářka z Melbourne na Floridě, která se specializuje na americkou politiku, finance a zahraniční věci. Je autorkou knihy „Probuzení: Polní průvodce pro ty, kteří se připravují na Utopii“, poetického průvodce, jak získat zpět Zemi od sil smrti a zmaru.)

Zpráva předsedy Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace G. A. Zjuganova na plénu Ústředního výboru strany

Běh událostí se vyvíjí rychle a hrozivě. Komunistům ale nestojí v cestě žádné překážky, které by nás zaskočily a odzbrojily. Čas jen potvrzuje přesnost naší analýzy, férovost našich prognóz, správnost našich závěrů a příslib splnění programových návrhů.

Dialektika marxisticko-leninské analýzy slouží jako základ pro hodnocení a závěry naší strany. Opakovaně jsme upozorňovali na možnost nejsložitějších scénářů vývoje situace v zemi i ve světě. Na sjezdech a plénech ÚV jsme upozorňovali vládu a společnost na stále závažnější nebezpečí.

Již mnoho let naléhavě požadujeme změnu kurzu, vítězství nad chudobou, překonání sociálního rozkolů, ochranu duchovních a mravních hodnot a přechod k politice tvorby a rozvoje. 24. dubna 2021 jsme v Politické zprávě Ústředního výboru k XVIII. sjezdu Komunistické strany Ruské federace poznamenali: „Virus kapitalismu je nejnebezpečnější pro naši zemi a celé lidstvo. Za posledních třicet let Rusko zažilo čtyři rozsáhlé ekonomické krize. Dvě desetiletí 21. století pro nás prošla ve znamení katastrofální stagnace. Ekonomika a finance země jsou stále pod kontrolou liberálních fundamentalistů. Pandemie koronaviru poukázala se zvláštní silou a jasností na zlomyšlnost a nebezpečí kapitalistického systému... Zastavení kapitalistických bakchanalií je jedinou podmínkou pro zachování suverenity Ruska a jeho přežití. Jedinou alternativou k hrozcí katastrofě může být socialistické obrození.

Pouze komunisté a naši spojenci mohou nabídnout recept na překonání krize a degradace, zlepšení společnosti, záchranu národa před zánikem. K realizaci našich přístupů je nutné vybudovat stát zaměřený na tvoření. Může to být pouze stav socialismu.“

Od vyslovení těchto slov uplynulo více než rok. Každé z nich je oprávněné a potvrzené. V souladu s logikou rozhodnutí sjezdu jsme v červnu loňského roku zveřejnili otevřený dopis prezidentovi země pod názvem: „Naplněte vůli lidu – změňte kurz.“ V tomto dokumentu jsme ukázali, že Rusku byl vnucen zlý ekonomický model a mizerný sociální systém a země potřebuje rozhodné změny! Celý průběh událostí dokazuje platnost tohoto závěru. Živě to potvrzuje agrese globalistů proti Rusku a jimi vytvořená tragédie Ukrajiny. Prohlubování systémové krize kapitalismu činí imperialisty stále agresivnějšími. S tím bude muset každý počítat!

Naše hodnocení současné politické situace

Státní převrat na Ukrajině v roce 2014 vyvolal rozsáhlou degradaci socioekonomické a politické situace. Proces přerušení historických vazeb s Ruskem, zahájený tragédií v roce 1991, prudce zesílil. V posledních osmi letech to bylo obzvláště rychlé a extrémně kruté. Rozvinulo se pronásledování a vraždění disidentů, etnické a jazykové čistky. Na nejvyšší státní úrovni byl spouštěn setrvačnický politický teror. Obyvatelé Krymu a Donbasu si byli této tragické vyhlídky vědomi od samého počátku. Aby se obyvatelé Krymu zachránili před blížící hrozbou, rozhodli se znovu spojit s Ruskem. V Doněcké a Luganské oblasti se konala referenda o zřízení DLR a LLR. Hrdinný Donbas se zvedl k rozhodnému boji proti banderovskému fašismu za právo žít a mluvit svým rodným jazykem.

Historie opět potvrdila správnost pevného závěru komunistů: „Fašismus je válka.“ Georgij Dimitrov, od jehož narození je nyní 140 let, řekl na 7. kongresu Kominterny: „Fašismus je silou finančního kapitálu samotného. Toto je organizace teroristických represálií proti dělnické třídě a revoluční části rolnictva a inteligence. Fašismus je zahraniční politice je šovinismus ve své nejhrubší podobě, pěstující zoologickou nenávisť vůči jiným národům. Nástup banderovců k moci v Kyjevě se změnil v hrozný důsledek. Pracující většina nejenže zhudla. Byla zbavena práva mít vlastní názor, hájit svá zákonná práva, mluvit svým rodným jazykem.

Dělníci a rolníci byli zbaveni své politické reprezentace. Komunistická strana Ukrajiny byla nejen vytlačena z Nejvyšší rady,

ale také vystavena nejtvrdším represím. Ozbrojená agrese NATO proti Rusku rukama ukrajinských neonacistů se stala jen otázkou času. Ruská speciální vojensko-politická operace na Ukrajině měla a má za cíl vyhnout se nejhoršímu. Nedovolila neonacistům zahájit silný vojenský úder proti Donbasu. Byly zmařeny plány na použití k tomuto účelu úderné síly mobilizované a zombifikované banderovskou propagandou, vybavené západními zbraněmi. Komunistická strana Ruské federace na základě svých politických směrnic podpořila speciální operaci na záchranu Donbasu a osvobození Ukrajiny z poroby NATO. Nenávist k nacismu a bratrské city k ukrajinskému lidu jsou pro naše občany rozhodujícími podmínkami pro podporu akcí ruských ozbrojených sil. V současnosti jsou plány Spojených států a jejich satelitů rozbity vůlí a hrdinstvím obránců Donbasu, odvahou a pevností naší armády.

Kardinální změna politické situace v Evropě se promítla do situace ve světě. Speciální vojensko-politická operace Ruska na území Ukrajiny zvýraznila tektonické posuny v rovnováze sil na světové scéně. Ruští komunisté vždy tvrdili, že rozmanitost naší planety nelze vtěsnat do rámce „západních hodnot“. Všechny pokusy prosadit je jako

Krise kapitalismu, informační válka a úkoly Komunistické strany v boji za socialismus

univerzální, jsou odsouzeny k záhubě. Přírodně-geografické, ekonomické, historicko-kulturní, náboženské a další rysy jsou objektivní realitou. Mezi národy naší planety je mnoho těch, které zdědili prastaré původní civilizace. Všechny tyto okolnosti nemůže nikdo zrušit. Pro nás komunisty je zřejmé, že za prosazování „vyspělých“ hodnot Západ skrývá zcela utilitární úkol: udržet si svou dominanci a realizovat sobecké zájmy. Nejsme naivní lidé: dobře víme, že globalisté, rozkročení nad Spojenými státy, se dobrovolně nevzdají boje o světovou hegemonii. Budou vytrvalí a nemilosrdní při prosazování své dominance: ekonomické a politické, technologické a kulturní. Rozpory různého druhu narůstají. „Negativní selekce“ v evropské politice tedy vede k podřízení EU vůli Washingtonu. Ale i v Evropě přibývá těch, kteří jsou zatíženi závislostí svých zemí. Jsou nešťastní ze svého zámožského spojení, který se proměnil v drzého a cynického patrona. Ne každý souhlasí s tím, že vydrží energetickou krizi a torpédování Nord Stream 2. Chápe, že zatažením Evropské unie do sankcí proti Rusku, Spojené státy vrhají Evropu do hluboké krize. Je také mnoho těch, kteří nesouhlasí s povzbuzováním nacismu na Ukrajině a netleskají válce ve středu Evropy.

Mezitím síla socialistické Číny roste. Pokud jde o HDP, suverénně je na prvním místě. ČLR rychle získává politickou váhu. Posilování dobrého sousedství s naším historickým sousedem pro nás není otázkou taktiky, ale strategie.

Peking zaujal principiální postoj v době, kdy Západ zahájil politiku sankcí proti Rusku. Obchodní a ekonomické vztahy s ČLR přispívají k neúspěchu pokusů o bojkot naší země. Země islámského světa se také nechtějí účastnit blokády Ruska. Dokonce i tradiční spolek USA Saúdská Arábie odmítla zvýšit produkci ropy a snížit světové ceny paliv na úkor Ruska. Navzdory tlaku se státy Asie a Afriky, Latinské Ameriky a Blízkého východu odmítají připojit k „bojkotovému“ táboru. Dobře si uvědomují, že neokolonialismus je hlavní překážkou jejich úspěšného suverénního rozvoje. Mnoho národů světa zná příliš dobře zvyky svých bývalých mateřských zemí, a proto si přeje vítězství Ruska.

Chápe, že toto vítězství bude porážkou nejen pro banderovské hnutí na Ukrajině, ale i pro celou světovou reakci v čele se Spojenými státy. Chtějí vítězství nad silami zjevného zla, jako je imperialismus, kolonialismus a nacismus.

Spojené státy se ve snaze o světovou hegemonii spoléhají na svou ekonomickou, politickou, informační a vojenskou sílu. Západní kapitál po mnoho let těžil z přesu-

nu průmyslové výroby do Číny, Indie a dalších asijských zemí. Nyní ekonomiky těchto zemí vzrostly a posílily. Prudce vzrostl i jejich politický vliv ve světě. Změny se dlouhou dobu kumulovaly postupně a měly evoluční charakter. S vyostřením situace kolem Ruska a Ukrajiny dostávají změny nové tempo a novou kvalitu. Odmítání unipolárního světa roste. V důsledku toho nefunguje kalkul Washingtonu, který má dorazit Rusko totálním bojkotem, přivést ho do stavu kolapsu a prosadit svou vůli.

Třicet let byla naše země vytlačována ze světových trhů. Její nepřátelé si však zapoměli spočítat, k čemu povede zastavení vývozu našich energetických nosičů. Noví spotřebitelé se našli rychle v Asii. Kvůli růstu světových cen pohonných hmot získává ruský rozpočet další prostředky. Nový blitzkrieg se nezdařil. Pokus ekonomicky uškrtit Moskvu se ukázal jako vážná chybná kalkulace. 150 zemí světa odmítlo účast na sankcích proti Rusku. Jejich populace tvoří více než 60 % obyvatel naší planety. Není náhodou, že někteří odborníci z USA a Evropské unie říkají, že západní svět se nyní s větší pravděpodobností ocitne v izolaci.

Rozsah událostí je takový, že už je lze srovnat s kolapsem koloniálního systému v 60. a 70. letech 20. století. Bezpráví se zma-

žením zlatých a devizových rezerv Libye a Iráku, Venezuely a Afghánistánu a nyní Ruska, podkopává víru v americký dolar a stabilitu globálního finančního systému vytvořeného globalisty. Komu se může líbit nestoudné jednání Washingtonu? USA se snaží podkopat roli OSN. Pořádají summitu za demokracii s podivným složením účastníků. Normy mezinárodního práva jsou porušovány stále hruběji. Bezpečnostní systémy, vytvořené s velkými obtížemi po výsledcích druhé světové války, jsou „hekované“. Dobrodružnou politikou USA poznamenala řada citlivých neúspěchů. To se jasně projevilo při útěku jejich armády z Afghánistánu. Krvavá a ničivá okupace Iráku se změnila v neúspěch. Pokus o svržení legitimní vlády Sýrie byl neúspěšný. Zabíli Muammara Kaddáfího a zničili Libyi, snažili se dát lekci všem ostatním, ale nevyvolali strach, ale nenávist mnoha národů.

Nyní imperialismus zahajuje novou válku. Po mnoho let byla Ukrajina darebně zatlačena do bažin rusofobie a nyní byla dohnána k hroznému bratrovraždě. Spojené státy jsou již mnohonásobně ve své historii v proxy válce. Dodávkou zbraní a politickou podporou Bidenův tým všemi možnými způsoby prodlužuje agónii banderovského režimu. Po jistém zmatku způsobeném nečekaným zahájením vojenské operace si svět stále více uvědomuje podstatu toho, co se děje: nejde o válku mezi Ruskem a Ukrajinou. Toto je mnohostranná válka světového kapitálu proti Rusku. A to, že o tom rozhodl kolektivní Západ, znamená extrémní nebezpečí pro celý svět. USA a jejich satelity mají svou vlastní logiku. Jejich cílem je zastavit rychlý rozvoj Číny, zničit Rusko a živiti jeho zdroji, znovu obnovit světový koloniální systém. Žádné přesvědčování nedonutí globální kapitál, aby opustil své cíle. Není možné změnit jeho agresivní povahu. Příznivcům spravedlivého světa byla učiněna mimořádná vážná výzva. Jak bychom na to měli reagovat? Její Veličenstvo Historie zná pouze jednu odpověď: na sílu agresora může odpovědět pouze jiná síla. V našem případě by to měla být síla nezávislé politiky a silné ekonomiky, mocná armáda a inspirativní kultura. Musí to být síla vůle lidu a mezinárodní solidarity proletářských mas. Proto Komunistická strana Ruské federace bojuje za obrodu Ruska na těch nejpřednějších základech – na základech sociální spravedlnosti, na základech socialismu.

Závažnost hrozeb vyžaduje přesvědčivou reakci

Za rostoucí globální nestabilitou stojí ekonomické zájmy kapitálu. „Kolektivní Zá-

pad“ zesiluje válku proti všem, kteří se nechtějí podřítit globalistickému světovému řádu. Jejich skřípání zubů směrem na Moskvu a Peking je stále hlasitější. Proti Rusku bylo uvaleno již více než deset tisíc sankcí! Liberální ideologové trvají na tom, že moderní politiku a ekonomiku určuje globalizace. Ale to je mazané vysvětlení. Musíme mluvit o nejnovější verzi imperialismu. Vzal do svých služeb všechny způsoby šíření informací, technologii podřízení milionů lidí jeho vůli. Kapitál využívá vědecký a technologický pokrok k tomu, aby světu vnutil stále drsnější verzi globalismu. Země jsou vtěsnány do pevně definované hierarchie. Jsou odsouzeny k věčnému zaostávání za vůdci ekonomiky ze Západu.

Systémová krize kapitalismu však roste, a to globalistům brání držet svět v daných mezích. Blahobyt zemí „zlaté miliardy“ – výkladní skříň Západu – je dlouhodobě založen na koloniálním okradání zbytku světa. Ale i tyto síly jsou nyní zranitelné blížící se katastrofou. Proto i v srdci kapitalismu je tendence k levici ve vědomí společnosti stále viditelnější. Teprve zničení SSSR a socialistického společenství umožnilo kapitalismu oddálit prohloubení systémové krize na konci 20. století. Lékem pro imperialismus se pak stalo zmocnění se nových trhů a dočasné odstranění konkurence mezi kapitalismem a socialismem. Doping ale přestal. Spirála krize se opět roztáčí. Katastrofální tempo masového zbídačování opět připomněla uvědující data nedávné zprávy Oxfamu (Charitativní organizace Oxfam vydala nedávno zprávu o světové ekonomické nerovnosti – a není to zrovna povzbudivé čtení). V roce 2021 se na poza-

dí pandemii koronaviru počet miliardářů ve světě zvýšil o 573 lidí. Jejich společné jmění je již 14 % světového HDP. Deset nejbohatších lidí planety vlastní více peněz než 40 % světové populace. Extrémní polarizace pokračuje. V roce 2022 se počet chudých lidí zvýší o 263 milionů. Počet těch, kteří se poprvé dostanou pod hranici chudoby, se bude rovnat počtu obyvatel Německa, Francie, Velké Británie a Španělska dohromady. Realita je taková, že spojené bohatství miliardářů by zaplatilo za vakcíny proti koronaviru celému lidstvu a zároveň by zabránilo zbídačení všech, kteří kvůli pandemii přišli o živobytí. Ale kapitalisté to neudělají. Přemrštěné obohacování hrstky „vyvolených“ žere příjmy všech ostatních. Půl miliardy lidí žije v naprosté chudobě. Každý desátý jde spát hladový. Do konce letošního roku počet lidí žijících za dva dolary na den dosáhne miliardy. Další tři miliardy lidí budou žít za pět dolarů na den. Polovina světové populace se tak propadne do chudoby. Pokles životní úrovně rychle zachycuje „střední třídu“. Podle MMF klesla kupní síla dolaru za půl druhé dekády o třetinu. Kvalita spotřeby v USA a západní Evropě se zhoršuje. Nové generace poprvé žijí hůř než jejich otcové a dědové. Na tomto pozadí jsou data sociologie logická. 56 % obyvatel 30 největších zemí říká, že kapitalismus nadělá více škody než užítku. Dokonce i v Německu, Británii, Francii, Itálii, Nizozemsku a Singapuru si to myslí polovina až tři čtvrtiny občanů. Nespokojena s kapitalismem je polovina dotázaných ve Spojených státech. Hromadné zklamání roste i mezi těmi, kdo jsou řazeni mezi sociálně dobře situované občany. Je evidentní nové prohloubení systémové krize kapitalismu. Při hodnocení této situace autoritativní ekonomové Joseph Stiglitz, Nouriel Roubini a Thomas Piketty dokázali, že pandemie není hlavní příčinou problému, ale pouze lakmusovým papírkem bankrotu kapitalistického systému. Politická a finanční elita Západu je nesmírně zmataná. 20. dubna ve Washingtonu jednali vedoucí financí G20 o stavu světové ekonomiky. Jako hlavní rizika jsou pojmenována: geopolitické napětí, rekordní inflace, rostoucí úroveň dluhu, rostoucí ceny potravin a energií, narušení dodavatelských řetězců. Šéfka Evropské centrální banky Christine Lagardeová vyhodnotila riziko fragmentace globálního finančního systému jako hrozbu pro stabilitu globální ekonomiky. O měsíc později zazněly ve švýcarském Davosu ještě chmurnější závěry. Šéfka MMF Kristalina Georgievdová na něm prohlásila, že svět bude brzy čelit největší zkoušce od druhé světové války: globální hospodářský pokles prohloubí potravinovou krizi.

Roste i komoditní krize. Šéf Americké ropné a plynárenské asociace Tim Stewart uvedl, že země začíná nehorší energetickou krizi za posledních 50 let. Ceny ropy a benzínu jsou rekordně vysoké a zásoby jsou extrémně nízké. A Bidenova administrativa nemá recept na zlepšení situace.

Vedení Evropské unie na pokyn Washingtonu schválilo již šestý balíček sankcí proti Rusku. Stanoví odmítnutí dovozu ruské ropy po dobu 6-8 měsíců. Západ také dává na odiv svou připravenost odmítnout dovoz plynu. Mezitím německé odbory vyvíjejí vládu, aby se nepouštěly do dobrodružství. V prohlášení Asociace německých odborových svazů a Německého svazu zaměstnavatelů se přímo uvádí, že odmítnutí dovozu zemního plynu z Ruska hrozí omezením výroby, uzavřením podniků a deindustrializací. Apologeti kapitalismu nemají žádný plán, jak krizi čelit.

V Davosu nikdo nepřiznal, že to vygeneroval systém, který se zastavil. A přestože tentýž Macron označil kapitalismus za „blázna“, globalisté zásadní změny nenavrhuje. Jejich „menu“ zahrnuje obvyklou „kosmetiku“: posílení mechanismů „volného trhu“, modernizaci „přeshraničních plateb“, vyřešení otázky dluhu zaostalých zemí. Západní elity skrývají svou touhu zachovat unipolární svět za klasičtými fráze. Jejich politika konečně ztratila svou kreativní složku. V dohledu jejich bojovnosti je socialistická Čína a naše země.

Nejnovější fórum v Davosu se stalo možná nejbezohlednější platformou pro ideology „hybridní války“. Jejím věštci mluvili s neskrývaným cynismem. A nezajímá je cena, kterou lidstvo zaplatí. Předsedkyně Evropské komise Ursula Von der Leyenová bez obalu prohlásila, že je načase podřídit „globální spolupráci“ západních států úkolu ekonomické porážky Ruska.

Za tímto účelem jsou západní vlády povinny neúnavně rozšiřovat kluziště sankční války. Miliardář George Soros mluvil ještě upřímněji. Za Jelcinovy éry štědře sponzoroval programy pro kolaps našeho školství, živil rusofobii a pomáhal ruským oligarchům vytvářet offshorové společnosti. Nyní se netají rozhořčením nad tím, že přišel o možnost pokračovat ve své špinavé práci. Oznamoval, že zastavit Rusko znamená způsobit mu vojenskou porážku silami ukrajinské armády. Ve skutečnosti Soros učinil přímou deklaraci o nutnosti zničit naši zemi. Jako protiváha klanu globalistů se na konci května konalo první Euroasijské ekonomické fórum. Uspořádaly ho Rusko, Bělorusko, Kazachstán, Arménie, Kyrgyzstán a Tádžikistán. Ústředním tématem fóra je posílení integrace států Euroasijské ekonomické spolupráce. Účastníci setkání prokázali, že chápou potřebu důstojně reagovat na různé výzvy stále nestabilnějšího světa. Mnohým je již zřejmé, že myšlenka globalizace v americkém stylu se zvrhává v destrukci principů respektujících efektivní spolupráci. Preferuje „řízený chaos“, konfrontaci a „hybridní válku“. To vše je v zájmu udržení moci nad světem. „Okno do Evropy“, které prořízl Petr Veliký, se Evropská unie na příkaz zámořského dozorce promění v úzké okénko. Na oplátku budeme muset více otevřít brány našim přátelům v Asii. Práce v tomto směru by se pro Moskvu měla stát centrem pro přijímání zásadních rozhodnutí. Všichni si musíme být vědomi vážné historické výzvy, která nám byla vržena. Musíme poctivě zhodnotit celou naši zranitelnost a jasně pochopit, že hlavní podmínkou postupu vpřed je mobilizace vnitřních zdrojů.

Země čelí rozsáhlým socioekonomickým úkolům. Jejich řešení vyžaduje zásadní revizi politiky posledních 30 let. Bez toho nemůžeme přežít. Na konci května byla zveřejněna socioekonomická prognóza specialistů z Akademie věd. Zdůrazňuje, že největší balík sankcí zničil dřívější formát interakcí Ruska s vnějším světem. V takové situaci nás záplavování děr nezachrání. Je nutná změna hospodářské a finanční politiky. Přechod na koleje nové industrializace bude tím, co zaručuje naši suverenitu. Jedním z hlavních problémů naší ekonomiky je závislost na dodávkách sofistikovaných zařízení. Selhání v substituci dovozu ohrožuje také trh spotřebního zboží. V roce 2021 pocházelo 43 % našeho spotřebitelského dovozu ze zemí, které nyní zavedly sankce. U řady zboží přesáhl jejich dovoz 90 %. Je potřeba rychle vyřešit dva problémy. Prvním je modernizace a růst národního prů-

myslu. Druhým je přeorientování exportu a importu na východ. Přední odborníci zdůrazňují, že role soukromého sektoru v páteřních sektorech ekonomiky již nemůže být rozhodující. Nevyhnutelně bude klesat. Role státu v ekonomických rozhodnutích a investicích roste. Podpora výroby, podpora chudých, rozšiřování zahraničních ekonomických vztahů novými směry – zde může přednostně rozhodovat pouze stát. Vláda je povinná radikálně revidovat zadržovaný kurz, který vedl k obrovským ztrátám. Aktuální prognózy specialistů Ruské akademie věd jsou velmi alarmující. Loni vzrostl HDP o téměř 5 % a letos o 7 % klesne. Investice do fixního kapitálu vzrostly o 7 % a nyní poklesnou o 15 %. Spotřeba domácností vzrostla o 9 %, nyní se sníží o 10 %. Vývoz v roce 2022 klesne o 20 %. Rozpočtové příjmy, které loni vzrostly o 8,7 bilionu rublů, se letos sníží o 300 miliard a o dalších 900 miliard v roce 2023. Produktivita práce klesne o 6 %. Taková alarmující situace je v přímém rozporu s úkolem urychlené substituce dovozu a reindustrializace Ruska.

Dochází také k demografické katastrofě. Za poslední 3 roky Rusko ztratilo 2 miliony lidí. Vymírání je doprovázeno stárnutím a zmenšováním počtu pracovní síly. Podíl pracovníků do 40 let se do roku 2030 může snížit o 37 %. Bez revize samozřejmě budeme nevyhnutelně čelit vleklé krizi. O nutnosti revize současné politiky svědčí i data sociologů. A poukazují na to, že chudoba roste a sociální nespokojenost se hromadí. Pouze 9 % občanů tvrdí, že ekonomické problémy je obchází. Ostatní je cítí stále více. 47 % odmítlo nákup zboží dlouhodobé spotřeby, 43 % utrací pouze za potraviny a povinné platby. Každý čtvrtý šetří za lékařské ošetření a každý pátý snižuje náklady na jídlo. 20 % občanů je oficiálně pod hranicí chudoby. Jejich reálné příjmy nadále klesají. Komunistická strana Ruské federace je přesvědčena, že Rusko má všechny prostředky, aby zvrátilo nebezpečné trendy, aby ochránilo svou současnost i budoucnost před krizí. A nejlepší obranou proti kapitalistické krizi je zbavit se kapitalismu samotného!

K překonání krize je nutná změna

V devadesátých letech, zavedl výprodej Ruska a jeho kapitace, pod kontrolu Spojených států a mezinárodních organizací. Vedl k masivnímu krachu podniků a občanů, k šílené inflaci a platební neschopnosti.

Již tehdy se potvrdila plodnost návrhů levicových vlasteneckých sil. Na vrcholu krize zachránila situaci vláda Primakova-Masjukova. Jejím opatření snadno korelují s minimálním programem komunistické strany. Mezi ně patřily: podpora výroby, měnová kontrola, upravená cla, dovozní licence, kontrola nad burzami a bankami. Tato opatření výrazně podpořila ekonomiku. V roce 1999 vzrostl HDP o 6,4 %, v roce 2000 o 10 procent. Úspěchy středolevé vlády však byly v rozporu s plány kompradorů a jejich zámořských pánů. Vláda podala demisi. Destructivní reformy pokračovaly. Byla provedena první důchodová reforma. Byla zavedena daň z příjmu „na rovném stupni“. Nový zákoník práce schválil absolutní moc zaměstnavatele. Pozemek – povolen prodej pozemku. Lesní zákon – další k drancování. Rozpočet – „amputoval“ ekonomiku prostřednictvím rozpočtového pravidla. Vláda brzdila posilování rublu za cenu vysoké inflace. To vedlo k dvouciferným sazbám z úvěrů, což přinutilo podniky obrátit se na levnější zahraniční půjčky. Tato závislost a měnové riziko se projevil v letech 2008-2009. Ekonomika stlačená úvěry pokračovala v degradaci. Produkce komodit byla snížena na minimum. Spekulativní kapitál vzrostl. 2008-2009 se staly obdobím poklesu tempa růstu HDP. Čistý odliv kapitálu dosáhl 200 miliard dolarů. Dolar prudce stoupl. Rozvinul se rychlý pokles investic do stálých aktiv. Krize výrobního kapitálu zasáhla téměř všechna odvětví ekonomiky a táhla pokles výroby.

Komunistická strana ve svém protikrizovém programu navrhla vládě skutečná opatření k záchraně ekonomiky. Jen část našich návrhů se nám tehdy podařilo „protlačit“ přes Státní dumu. Hlavní směr kurzu zůstal nezměněn. Podařilo se zabránit úpadku páteřních podniků. Největším společným byly poskytnuty státní záruky.

Snižování federální části daně z příjmu ušetřilo podnikům téměř 500 miliard rublů. Celkem bylo na rozpočtovou stimulaci v letech 2008-2009 vynaloženo více než 2 biliony rublů. Úřady nalily do bankovního systému více než 5 bilionů rublů. Na jaře 2009 začaly ceny ropy opět růst a světová ekonomika se začala zotavovat. Růst se začal zotavovat i v Rusku. V roce 2010 se HDP země zvýšil o 4,5 %. Pak začal slábnout. Ani drahá ropa už nepomohla. Vstup Ruska do WTO posloužil Rusku extrémně špatně. Ekonomika čelila bolestivým omezením. Investice do fixního kapitálu klesly. Rozpočtové výdaje po volbách 2011-2012 začaly reálně klesat. Vláda dala přednost nové velké privatizaci před ekonomickými recepty Komunistické strany Ruské federace.

Druhá etapa prodeje Ruska začala. Cizinci začali prodávat strategická odvětví. Stát vyhlásil zásadu „svoboda je lepší než nesvoboda“. V rámci této zlodějské liberalizace bylo zmanipulováno i „odlehčení“ trestního zákoníku. Úředníci uvedli, že krize dává šanci na reformy, ale oni sami ji z nějakého důvodu nevyužili.

Program „Strategie 2020 je v úpadku. Nebyla splněna ani ze třetiny. Vyprodány průmysl přežil druhou etapu své likvidace zahraničními „investory“. V letech 2016-2021 bylo v Rusku zničeno 1,8 milionu podniků, včetně velkých. Rusko díky tomu „vyšlo“ z krize rovnou do slepé uličky. Problémy se jen hromadily. Na zemi nadále doléhaly demografické ztráty, nezaměstnanost, vysoké náklady a „závislost na surovinách“. Ruská ekonomika přestala bouřit v cenách ropy. V roce 2014 stál barel 115 dolarů, na začátku roku 2020 to bylo 27 dolarů. Zároveň začalo uvalování sankcí za návrat Krymu. Kurz rublu klesal. Tempo ekonomického růstu mělo tendenci k nule. Došlo k rekordnímu odlivu kapitálu. Zahraniční investice se zhroutily. Roky 2015-2016 se staly obdobím poklesu HDP. Od roku 2014 začaly reálně disponibilní příjmy Rusů klesat. Nezajištěných spotřebitelských úvěrů přibývalo. Na rozdíl od let 2008-2009 nevedl růst cen ropy k posílení ekonomiky. Vláda začala snižovat výdaje. V roce 2017 bylo schváleno nové rozpočtové pravidlo. Všechny příjmy z ropy a plynu získané za barelovou cenu nad 40 USD začaly směřovat do Fondu národního blahobytu.

Snižování rozpočtových příjmů se změnilo v „optimalizaci“. V rámci toho byly omezeny školy a nemocnice, snižovány jejich stavby. Došlo ke snížení životní úrovně obyvatel. Skutečná nezaměstnanost přesáhla 35 milionů lidí. Vláda si neuvědomila potřebu nového kurzu a integrovaného přístupu k rozvoji země. Místo plánování se vydala cestou národních projektů.

V květnu 2018 podepsal V. Putin dekret s cíli pro nové prezidentské období. Mezi nimi byly jmenovány: zvýšení průměrné délky života na 78 let, snížení míry chudoby na polovinu, zvýšení produktivity práce a zvýšení podílu investic do HDP. Všechny řeči o rozvoji země a národních projektech ale přeškrtil „medvědí“ nárůst důchodového věku. Rok 2020 začal propadem cen ropy a karanténními opatřeními proti koronavirovému onemocnění. Při vývoji opatření na pomoc podnikům se ukázalo, že 65 % ruského průmyslu patří zahraničnímu kapitálu, 90 % obchodu patří zahraničním sítím. Cizinci vlastní 76 % podniků železničního strojírenství a 77 % podniků neželezného metalurgie. V ostatních odvětvích je 45-60 % zahraničního kapitálu. V představenstvech velkých bank a ropného průmyslu jsou většinou cizinci. Stejně impériem „RUSAL“ Olega Džiripasky se svými vodními elektrárnami a hliníkárnami nyní patří do amerického byznysu. V souvislosti s pandemií zavedla vláda řadu opatření na podporu obyvatelstva. Frakce komunistické strany zároveň předložila návrh zákona o nuceně nezaměstnaných, o kterém ale zatím Státní дума nejednala. Pomoc pro lidi byla neocenitelná. V dubnu až říjnu 2020 bylo pro tyto účely přiděleno pouze 950 miliard rublů. Za rok 6,5 tisíce rublů na obyvatele Ruska – žebračká dávková dávka. Opatření na pomoc podnikům v Rusku čínila mnohem méně než v USA a EU. Podle toho je i výsledek. Podle MMF ztratily Spojené státy v roce 2020 3,5 % HDP, Španělsko – 11 %, Francie – 8,3 %, Německo – 5 %, Japonsko 4,8 %.

Čína si udržela ekonomický růst a opět nabírá na síle. Světová ekonomika jako celek se propadla o 3,5 %. Na tomto pozadí vypadá Rusko, které ztratilo 3,1 %, o něco

lépe. Pouze tento údaj byl dvakrát opraven. Naše ekonomika navíc tvoří méně než 2 % světové ekonomiky, zatímco čínská 16 % a Spojené státy 21 %. Očekávaná délka života v Rusku pro rok 2020 se snížila o 2,2 roku, v USA – pouze o 1 rok. Růst ruské ekonomiky v roce 2021 nastal na pozadí velmi vysokých cen na komoditních trzích. Uralská ropa za rok zdražila o 66 %. Cena zemního plynu na evropských burzách vzrostla pětkrát. Saldo ruského zahraničního obchodu se zvýšilo 2,3krát. Přesto Rusko vstoupilo do roku 2022 s obrovskou umrtností a vysokou inflací. Dluh občanů vůči bankám se stal kolosálním – 24 bilionů rublů. Export kapitálu ze země dosáhl 72 miliard dolarů. Zlato a devizové rezervy ve výši 640 miliard dolarů byly umístěny v zahraničí. Fond národního bohatství dosáhl 14 bilionů rublů, ale jeho prostředky také aktivně „odplouvaly“ do zahraničí. Začal fungovat zákon, který umožňoval vývoz zlata, obilí a kovů, přičemž výnosy byly ponechány v zahraničí. I na pozadí rostoucího sankčního tlaku ze Západu tak „strana moci – Jednotné Rusko“ pokračovala v rozhodování kompradorské povahy. A teď je únor 2022. Spojené státy a Evropská unie zablokovaly ruské zlaté a devizové rezervy. V tuto chvíli jsou problémy se splácením veřejného dluhu. Ceny akcií na burzách klesají. Smlouvy na dodávku zařízení jsou ukončeny. Vypnutý SWIFT – mezinárodní systém finančních zpráv. Plastové karty fungují pouze v rámci země. Dochází k hromadnému zavírání zahraničních podniků a společností. Pronajatá zahraniční letadla a lodě spadají pod sankce. Dochází k loupení ruského majetku a účtů v zahraničí.

Významná část sankcí proti Rusku je zaměřena na omezení nákupů plynu a ropy. Moskva v reakci na ně zavádí prodej energetických zdrojů za rubly a placení eurodolarů v rublech. Je to důstojné protipatření. Pokud se ale Západu podaří zablokovat prodej ropy a plynu Ruskem, účinnost tohoto kroku se výrazně sníží. Systémová krize se prohlubuje. Všechna dosavadní vládní opatření spočívají ve slibování výhod a podpor chudým, v poskytování určitých svobod a preferencí podnikáním.

Ekonomická závislost Ruska je odhalována každý den. Můžete si stěžovat, jak chcete, že se Západ chová jako pirát silnic. Chování kapitalistických států je skutečně banditismus. Otázkou ale je, jak ruská vláda připravila zemi na tuto situaci „globálního zúctování“. Západ opakovaně snižoval „železnou oponu“ před Sovětským svazem. To ale nezabránilo naší zemi zaujmout a posílit její vedoucí pozice. Socialistická moc byla soběstačná. Ekonomická nezávislost učinila SSSR svobodným i v jeho politických rozhodnutích. Každému, kdo kopal do Sovětského svazu, ale hovořil o jeho suverenitě, jsme kladli přímou otázku: co tím vlastně myslíte? Suverén je nositelem nejvyšší moci. Mohou to být monarchové, oligarchové a diktátoři. Ale je tu také suverénita lidu. A my jsme ji v říjnu 1917 získali jako první v naší tisícileté historii. Tehdy lidé začali určovat politiku státu. To zajistilo náš průmyslový vzestup a Velké vítězství, přelom do vesmíru a jadernou paritu. Jakmile byla zražena suverénita lidu, padly všechny funkce státu! Každý jev má složky. Existuje ekonomická a technologická suverénita. Jak ale zajistit technologickou suverénitu, když vláda vydává čtyřikrát méně peněz na základní vědu, než potřebuje? Pokud jdou na vysoké školy lidé, kteří nevystudovali normální střední školu? Dnes zemí znovu opakujeme, že naše strana a levicové vlastenecké síly budou proti této ostudě i nadále bojovat. Komunistická strana Ruské federace bude i nadále hájit naši vědu a vzdělání stejně vytrvale jako vždy. Během pandemie jsme pojmenovali celou řadu opatření, která mohou naši zdravotní péči pozvednout na patřičnou výši. Budeme na nich a na rozšíření opatření sociální podpory pro děti a matky, veterány a mládež trvat. K tomu máme vše, počínaje osobní zkušeností Ž. I. Alferova, I. I. Mělníkova, O. N. Smolina, Ju. V. Afonina, D. G. Novikova, N. A. Ostaninova, N. I. Osadčů, A. V. Kuriného a mnoha dalších soudruhů. Nadále budeme trvat na realizaci programu, který má vyvést průmysl, zemědělství a finance země z krize. Ukážeme význam opatření, která navrhujeme k zajištění národní bezpečnosti. Příkladem v této práci ukazuje V. I. Kašin, N. V. Kolomejev, N. M. Charitonov, S. E. Savickaja, L. I. Ka-

lašnikov, N. V. Arefjev, S. I. Kazankov, V. I. Sobolev. Všichni tyto soudruzi jsou schopni tvořit páteř vlády lidové důvěry. Nejdůležitější směry v něm mohou vést ti, kteří získali bohaté zkušenosti jak v parlamentní práci, tak ve vedení velkých území: A. E. Lokoť, S. G. Levčenko, A. E. Klyčkov, A. Ju. Ruskich, V. O. Konovalov. Zvláště bychom chtěli poděkovat týmům lidových podniků a jejich vedoucím P. N. Grudinovi, I. A. Sumarokovi a I. I. Kazankovi, kteří se připravují na významné výroci. Vzpomeňme milým slovem na našeho přítele, laureáta Leninovy ceny I. A. Bogačeva. V letošním roce byly z rozhodnutí prezidia Ústředního výboru KS RF uděleny Leninovy ceny našim spolehlivým soudruhům, kteří s námi ušli dlouhou cestu: S. E. Savické, N. M. Charitonovi, L. G. Baranové a L. N. Švecovi. Mezi laureáty je i náš podobně smýšlející člověk z Německa, poslední vůdce NDR Egon Krenz. S naším spolehlivým a bojovným týmem dokážeme vyřešit ty nejzávažnější úkoly. Přístupy Komunistické strany Ruské federace k rozvoji země opakovaně získaly souhlas na parlamentních slyšeních, ve vědecké komunitě, od účastníků ekonomických fór v Orjolu a Moskvě. Náš program získává stále větší podporu voličů. Výsledky posledních voleb to jasně ukázaly. Počítáme s tím, že činnost ÚV Komunistické strany Ruské federace pro volby v čele s I. I. Mělnikovem, personální komise pod vedením N. I. Sapoznikova a Ju. V. Afonina, oddělení pro vedení volebních kampaní v čele s S. P. Obuchovem, pomůže prezidiu a sekretariátu Ústředního výboru strany konsolidovat a rozvíjet dosažené výsledky.

Prohlásili jsme, že Rusko se musí stáhnout ze všech mezinárodních organizací, které brání rozvoji ekonomiky. Patří sem Mezinárodní měnový fond, Světová banka a Světová obchodní organizace. Přestaňte čekat na zahraniční investory jako na mánu z nebes. Mnoho z nich je třeba vyhnat jako zahraniční agenty. Zvláště důležité je očistit Gazprom, Rosněfť, Lukoil, NOVATEK, podniky vyrábějící motory a letadla od přítomnosti zahraničních bigbitáků. Mnoho podniků je stále registrováno v zahraničních jurisdikcích. Je nutné je vrátit do země a zakázat registraci ruských podniků v zahraničí. Musíme postavit své závody a továrny. To je hlavní podmínkou pro substituci dovozu a překonání nezaměstnanosti. A zde může být hlavním investorem pouze stát. Nemůže však být sponzorem soukromého podnikání. Podniky vytvořené státem musí zůstat jeho vlastním majetkem. Proto je znárodnění nejdůležitější podmínkou pro investice do velkovýroby. Tuto krizi nelze překonat bez znárodnění základních odvětví hospodářství! Zavedení strategického plánování by mělo být kombinováno se střednědobým a krátkodobým horizontem. Řešení tohoto problému není ani otázkou konkurenceschopnosti Ruska na světových trzích. Od této chvíle jde o naše historické přežití. Industrializace 21. století si vyžádá novou personální politiku a kvalitní přípravu specialistů na všech úrovních. Zejména je nutné obnovit plnohodnotný systém školení pracovníků. Celý vzdělávací systém by se měl zlepšit. Je čas zastavit likvidaci malotřídnicích škol a obnovit naše klasické školství. Komunistická strana Ruské federace požaduje vypracování státního programu pro rozvoj elektroniky, obráběcích strojů, energetiky, farmacie, výroby vozidel a zpracování dřeva. Včetně obnovení jednotného energetického systému se to stane nejdůležitější podmínkou pro zajištění národní bezpečnosti.

Mezi priority patří finanční systém. Nadále trváme na tom, aby Ruská Národní Banka získala status vládní instituce. Znárodnění bankovního systému je opožděné. Je nepřijatelné, když nepřátelské státy přebírají polovinu akcií systémových bank. Je čas překonat tuto situaci. Komunistická strana Ruské federace požaduje hlubokou reformu daňového systému. Musíme zrušit daně, které činí naše produkty nekonkurenceschopnými. Jsou mezi nimi DPH, daň z těžby surovin, daň z pozemků a nemovitosti z katastrální hodnoty. Vypadek příjmů bude nahrazen zrušením nyní platného rozpočtového pravidla, upuštěním od boje o rozpočtový přebytek a obnovením vývozního cla na zdroje ropy a plynu ve výši 30 %. Měl by být přijat dlouhodobý program rozvoje malých a středních podniků. Nastal čas vyhlásit daňové prázdniny pro malé a

střední podnikatele s přihlédnutím k jejich společenskému významu. Daně a povinné platby za ně by neměly přesáhnout 20 % z ceny produkce.

Zabezpečení potravin je nemožné bez široké zemědělství. A opuštěných vesnic v zemi přibývá. A zítřka statistiky ztratí opět porostou kvůli osadám, kde zbylo jen pár starých lidí a výroba i „sociální program“ jsou dávno zničeny. Nejlepší příklad oživení vesnice předvedlo Bělorusko. Opakovaně jsme studovali a předkládali ruské společnosti tyto vynikající výsledky politiky A. G. Lukašenka. V běloruských agroměstech byly zemědělské podniky propojeny s veškerou sociální a domácí infrastrukturou a dělníci dostávají bydlení zdarma s vyhlídkou na vykoupení. Druhá industrializace Ruska je možná pouze na základě vymoženosti vědeckého a technického pokroku. Je důležité zapojit zástupce vědeckých center do oživení oborové vědy. Zvyšit trojnásobné náklady na výzkum a vývoj (R&D). Rozšířit okruh základního a aplikovaného vědeckého výzkumu. Vytvářet dlouhodobé plány výzkumu a vývoje založené na prioritních oblastech rozvoje. Rusko má stále obrovské úspory. Pokud existuje politická vůle, lze s těmito prostředky mnoho udělat. Zároveň bude mnohem více zdrojů, pokud se přestane krást, zastaví se únik kapitálu a obnoví se elementární pořádek. Komunistická strana Ruské federace již dokázala, že rozpočet na rozvoj je nejen nezbytný, ale také možný. Za relativně krátkou dobu lze získat až 40 bilionů rublů. Efektivní ruská ekonomika je zároveň vyzývána, aby se stala hlavním zdrojem doplňování financí. Na tomto základě budou možné komplexní sociální transformace. V první řadě jde o zrušení pojišťovací medicíny a obnovu systému veřejného zdravotnictví. Jde o samotný princip poskytování lékařské péče. Zdravotnictví by se mělo přebudovat tak, aby lidi léčilo, a ne vydělávalo na nemocích! Naši občané si zaslouží slušné životní podmínky. Je čas zakázat vystěhovávání z jediného bydlení. Je nutné zrušit platby za kapitálové opravy v bytových domech a daň z nemovitosti z katastrální hodnoty. Snížit věk odchodu do důchodu na 55 pro ženy a 60 pro muže. Indexované důchody bez ohledu na pracovní aktivitu důchodce, vrátí všechny nedostatečně vyplacené prostředky pracujícím důchodcům. Přijmout zákon o „válečných dětech“, ve kterém budou stanoveny dávky odpovídající výhodám pracovníků domácí fronty. Zrušit zákon č. 122 FZ ze dne 22. srpna 2004, obnovit všechny výhody zrušené tímto zákonem. Programové návrhy Komunistické strany Ruské federace nejsou žádné romantické fantazie, ale systém ověřených opatření, pro Rusko stále více nezbytných ve jménu důstojné budoucnosti!

Historie argumentů

Dnes, kdy naše ozbrojené síly provádějí Speciální operaci k demilitarizaci a denifikaci Ukrajiny, je obzvláště důležité připomenout si lekcce historie, slyšet její argumenty, pochopit její hlubší významy. Důrazně připomínáme, že tragédie Ukrajiny začala přeměnou nejdříve prosperující sovětské republiky v chudou zemi. Následovalo zformování, stejně jako v Rusku, zločinecké oligarchie, která zrazuje zájmy pracujících a potlačuje jejich práva. Tyto procesy byly spojeny s růstem banderovského revanšismu. Politici zaútočili na rusko-ukrajinské bratrství. Došlo k znesvěcení naší společné historie a tisíc let starých duchovních kořenů.

A to vše je přímým důsledkem monstrózního zločinu zničení Sovětského svazu. K dnešním dni všechny tři signatáře zločinných dohod Bělovežska, jak se říká, Bůh vyčistil. Ale klíčový pachatel zločinu historických rozměrů, Michail Gorbačov, nadále nese kainovský punc zničení naší sovětské vlasti, porážky Varšavské smlouvy a zrady našich spojenců a přátel.

To vše se stalo na pozadí prepisování historie, povyšování Solženicynovy lži na pravdu a prohlášení paktu Molotov-Ribbentrop za zločinný. Současné pokusy prohlásit naši zemi za „agresora“ probouzejí stránky v historii sovětsko-finské války v paměti. 30. listopadu 1939 v reakci na vojenskou provokaci Finů zahájila Rudá armáda vojenskou operaci s cílem posunout hranici od Leningradu. O den později Spojené státy uvalily na

naši zemi embargo na dodávky letadel, hliníku, molybdenu a leteckého paliva. 14. prosince byl SSSR vyloučen ze Společnosti národů. Velká Británie, Francie, USA, Itálie, Švédsko, Norsko, Dánsko, Estonsko a další země převedly do Finska více než 12 tisíc fašistických zoldáků. Do Finska bylo posláno 350 letadel, 500 děl, více než 6 tisíc kulometů, 100 tisíc pušek, 650 tisíc ručních granátů, asi 2,5 milionu granátů a 160 milionů nábojů.

Známa situace, že? Sankce a pokusy o mezinárodní izolaci SSSR tehdy nepřinesly Západu kýžený výsledek. Sovětský svaz urychlil mobilizační rozvoj ekonomiky a dosáhl nových působivých úspěchů. V prosinci 1939 bylo rozhodnuto o výrobě mobilního více-násobného odpalovacího raketového systému BM-13, známého jako Kaťuša. V březnu 1940 začala sériová výroba legendárního tanku T-34, nejlepšího tanku druhé světové války. V prosinci 1940 byla podepsána objednávka na zahájení výroby Il-2, nejmasivnějšího útočného letounu v historii letectví. Taková byla Stalinova reakce na vojensko-politický tlak, sankce a vydírání. Během sovětsko-finské války bojovala Rudá armáda silami Leningradského vojenského okruhu. Plná mobilizace v zemi nebyla provedena. Vojáci zatím neobdrželi nejnovější zbraně a vybavení. Na Západě vznikla iluze slabosti SSSR. Hitler prohlásil: „Rusko je kolos s nohama z hlíny a po několika tvrdých ranách se zhroutí.“ Následovala agrese fašistického Německa proti Sovětskému svazu s největší genocidou ve světových dějinách.

Téma genocidy národů SSSR a sovětského lidu jako celku je v dnešních podmínkách nejdůležitější. Vítáme rozsáhlou práci, kterou naši přátelé v Bělorusku dělají, aby zjistili fakta o genocidě nacistického Německa. Dnes se do této práce zapojují státní orgány, historici a archiváři, zástupci veřejných spolků. Všechny zjištěné skutečnosti mají náležitou právní kvalifikaci. V dubnu loňského roku zahájila běloruská prokuratura trestní řízení ve věci genocidy běloruského lidu. Ve dnech 14. až 15. června 2022 Bělorusové široce sdíleli informace o práci vykonané během meziparlamentní konference „Za historickou paměť. Velkého vítězství bylo dosaženo jednotou. Jsme přesvědčeni, že práce stejného obsahu se musí rozvíjet i zde, v Rusku. Komunistická strana Ruské federace, která stojí za spravedlivým světem, rozšiřuje své mezinárodní vazby, aktivně se účastní mezinárodního komunistického hnutí a realizuje mnoho bilaterálních projektů s bratrskými stranami z blízkého i vzdáleného zahraničí. V rámci této činnosti pracujeme na posílení Svazového státu Běloruska a Ruska, rozvíjení struktur „Organizace smlouvy o kolektivní bezpečnosti“ (CSTO) a prohlubování integrace v rámci SNS. Velký význam přikládáme činnosti Svazu komunistických stran (SKS – KSSS). Účastníme se vědeckých a praktických konferencí, provádíme výměnu informací a společně analytické a publikační práce. Ke všem nejdůležitějším problémům je stanovisko Komunistické strany Ruské federace zpracováváno, ověřeno a dobře známé. Jsme přesvědčeni, že nejlepší vyhlídkou pro národy Ukrajiny a Ruska je naše nové sjednocení. Vystavá však nejdůležitější otázka: na jakém základě je možné plnohodnotné oživení naší bratrské jednoty? Osvozoovací operace na Donbasu a na Ukrajině probíhá již více než čtyři měsíce. Nejlepší ze všeho je, že největší příspěvek této spravedlivé věci nesou naši kluci v první linii. Není náhodou, že vojáci naší armády a místní obyvatelé vztyčují rudé vlajky na příkaz svého srdce, obnovují Leninovy pomníky, používají symboly srpu a kladiva. Ale zároveň se snaží z paměti lidí vymazat slavná jména vítězné sovětské éry. Proč? Kdo jim k tomu dal právo? Proč ti, kteří jsou u moci, netouží ukázat rozkvět sovětské Ukrajiny? To jsme byli spolu! Společně jsme vybudovali a rozvinuli naši společnou vlast! Proč se občanům místo diskuse o tak důležitých a plodných tématech vyprávějí bajky o tom, že „Lenin vynalezl ukrajinský lid“? V Rusku pokračují v rouhání se Leninovi, který znovu vytvořil naši vlast z popela války, devastace a naproštěho chaosu. Předseda Rady lidových komisařů jednal ve víru událostí neuvěřitelné intenzity a dramatickosti. Zároveň urychleně vydal svazek dekretů, které umožnily znovu vybudovat všechny životní systémy obrovské země. Žádná ze sfér budování státu nebyla opomenuta. Mezi Leninovými dekrety byly ty, které zajišťovaly zachování staletého historického a kulturního dědictví.

V Rusku pokračuje rouhání k I. V. Stalinovi, který pilně učil učte k historii. Ale to se stalo, když si paměť lidí ještě uchovávala předevoluční časy. Tato kolektivní paměť lidu reprodukovala pro dělníky a rolníky nesmírně obtížnou realitu s třídním rozdělením a útlakem, s vykrmenou buržoazií a krádežemi úředníků, s rolnickým bezzemkem a kasárnami pro dělníky bez volebního práva. Mezi masami stále žila spravedlivá nenávisť k těmto ranám a problémům minulosti. Stalin se však osobně věnoval formování tradic sovětské vědecké školy, které by neporušovaly princip historického materialismu. To pomohlo uniknout jednostrannému hodnocení a podpořilo sovětské vlastenečství do neuvěřitelné hloubky. To bylo posíleno vytvářením literárních a uměleckých děl, které tvořily obrazy velkých postav Ruska z různých období, slavná vítězství jeho armády a lidu.

Současná „strana moci“ zjevně postrádá buď rozum, svědomí, anebo vůli přijmout tuto vynikající zkušenost. Kolem prezidenta země vidíme nemálo nositelů bělogvardějského vlastenečství – ideologie, která je zmatená, zákeřná a lstivá. Chci připomenout, že právě tato ideologie vedla své nositele k národní zradě a historické porážce během občanské války. Rusko pak před kolapsem zachránilo vítězství bolševiků nad interventy a jejich komplici – vůdci bílého hnutí, kteří upadli do kolaborace. Proto sovětská moc obstála, protože masy podporovaly její aktivní opatření k nastolení sociální spravedlnosti a odmítaly logiku národní zrady. Dělnická většina se nesměřila k rozdělení země na zahraniční protektoráty. Ukázalo se, že je mnohem patriotičtější než ti, kteří jsou dnes připraveni zpívat slza- vé písně o poručících Golicynch a Obolenských praporčících.

V těch dnech, kdy mladá Rudá armáda bojovala s okupanty, už kolonizátoři z kolektivního Západu nashromáždili praxi rozdělování velkých zemí na pověřené území. A nevyraznějším příkladem je Čína. Na počátku 20. století zde vládly imperialistické mocnosti. Velká Británie zahrнула do své sféry vlivu území údolní řeky Jang-c'-ťiang a Tibet. Francie ovládala jižní provincie Číny. Německo vládlo v provincii Šandong. Japonsko udávalo tón v jižním Mandžusku, na ostrově Tchaj-wan a v námořní provincii Fujian. Rusko sledovalo své zájmy v Severním Mandžusku a Vnější Mongolsku. Už tehdy se Spojené státy vyznačovaly vynalézavostí při útlaku zemí a národů. Pokud jde o Čínu, vyhlásil princip „otevřených dveří“. Na jeho základě se Washington snažil proniknout a prosadit svůj vliv ve všech významných provinciích rozdělené země. Před Ruskem se objevila i vyhlídka na účast v rozdělení. V letech 1918-1922 byli bělogvardějci a jejich separatistické „vlády“ na krátkém vodítku západní „podpory“. Kolčak přijel vést bílé na lodi přímo z Washingtonu. Ataman Krasnov byl tak unesen spoluprací s Němci, že postupem času skončil ve službách Hitlera. Mezi bílou emigrantskou veřejností bylo mnoho těch, kteří zradili náš lid v letech boje s nacismem. A dnes už exaltovaný Ivan Iljin skládal ódy na slávu německého fašismu. Ještě v roce 1948 ve Švýcarsku v článku „Naše úkoly“ napsal: „Fašismus měl pravdu, protože vycházel ze zdravého národně-vlasteneckého citění.“ Chci se jen zeptat provládních patriotů, kteří stojí za zmínku: koho nám všechno zatahujete do vlády? Proč to děláte? Nevíte o takových „zvláštních“ faktech jejich životopisu? A jestli víte, co tam vy sami máte, za svou duši? A do jaké slepé uličky dějin jste schopni vést naši zemi s takovými ideologickými postoji? Logika stále dramatictějších událostí na světové scéně potvrzuje správnost postoje Komunistické strany Ruské federace: okolnosti nezbytně vyžadují uznání historické pravdy SSSR, stejně jako skutečnost, že socialismus byl základním prvkem jeho triumfálního úspěchu. V realitě informační války klade nejistota a nejednoznačnost v těchto věcech extrémně nebezpečné miny pod základy ruské budoucnosti.

Pohyb k socialismu je voláním doby

To, že kapitalismus zkrachoval, je neodsporný fakt. Je také nepopiratelné, že lidstvo zná jedinou alternativu – cestu socialismu. My komunisté jsme vždy dokazovali,

že pouze sociálně spravedlivý systém může být skutečně efektivní a přinést skutečný pokrok. Jen on může naši zemi postavít na cestu rychlého rozvoje a duchovního znovuzrození. Jen to zajistí ochranu národů Ruska ve smrtícím boji s agresí Západu. A pouze náš Vítězný program zaručuje úspěšný pohyb do budoucnosti. Není náhodou, že jsme tak vytrvali v předvádění přesvědčivých příkladů výhod socialismu. Komunistická strana je odhaluje prostřednictvím vítězství světové úrovně, kterých dosáhla Čína, prostřednictvím úspěchů rychlého postupujičího Vietnamu, prostřednictvím odolnosti hrdinné Kubu, která po desetiletí vzdoruje politice sankcí, nátlaku a vydírání.

Existují i další příklady. Je dobře známo, že prezident Ruska má zkušenosti se službou v NDR. Měl jsem také možnost sloužit v této velmi úspěšné zemi. A nyní NDR není na mapě světa. Stalo se ale dnešní Německo vzorem demokracie, společenského pokroku nebo přátelství s Ruskem? Nebylo by udržení socialistického projektu východními Němci zárukou stabilnější a bezpečnější Evropy? Odpovídají zájmy národů Ruska, Ukrajiny a samotného Německa jeho sklouznutí k reakci, revanšismu a militarismu? Mimořadně, pod vlivem okolností je vývoj výroků hlavy ruského státu docela pozoruhodný. Podle Vladimira Putina, který řekl na Valdajském fóru, se kapitalismus dostal do slepé uličky. Bylo také uznáno, že civilizační průlom sovětského lidu umožnil vytvořit silný základ pro Velké vítězství. Nyní se objevila prohlášení o úspěších SSSR, kterých bylo dosaženo navzdory sankcím a blokádám kapitalistického světa. Logiku těchto přiznání by podle zdravého rozumu mělo následovat pochopení nevyhnutelnosti obnoveného socialismu pro Rusko.

Začátek Speciální operace na Ukrajině způsobil přiměřené zvýšení vlasteneckých nadějí na dlouho očekávané změny v zemi. Bohužel, dnes říkáme bez obalu: neexistuje žádná zásadní obnova ruské vnitřní politiky, která by byla nezbytná jako vzduch. Ano, od odborníků slyšíme spoustu spravedlivých hodnocení. Ano, správných myšlenek v oficiální propagandě přibývá. Ano, hlava státu učinila poměrně dost přesných závěrů. Ale máme právo se ptát: kdy se konečně správná hodnocení přemění v dávno opožděné kroky? Kdy bude mít Rusko šanci vydat se na cestu realizace Vítězného programu? Jak můžeme mluvit o aktualizaci SSSR, když i nyní, při Přehlídce 9. května, Mauzoleum V. I. Lenina, velkého zakladatele sovětského státu je zakryto? Za stejnou malovanou překlížkou se skrývají hroby generalissima Stalina a maršálů vítězství. Za ní se skrývají hroby nejlepších vědců a výrobních manažerů, významných politiků a kulturních osobností, průkopníků vesmírného věku. Imena těchto lidí se stala skutečným ztělesněním triumfu sovětské vlády! Komunistická strana Ruské federace trvá na tom, že je nedůstojné a nepřírozené urážet oddané hrdiny velkých vítězství a úspěchů bez svědomí! Je škoda oddělovat překlížkou nové generace našich lidí od vítězů, kteří nás bránili. Otevřeli nám cestu do budoucnosti svými vojenskými a pracovními skutky, silou svého mocného intelektu, rozsahem svých tvůrčích nápadů a čistotou svých duchovních impulsů. Jen se zamyslete: plot kolem Lenina mauzolea! Jak to můžeme přijmout? Dá se na tohle zvyknout?! Jak se s tím můžeme smířit?! Těžko si představit větší urážku vlasteneckého cítní a historické paměti! Ve Francii se ctí památka Napoleona a udělují se mu oficiální pocty. Hlavním státním svátkem tam zůstává Den Bastily s průvodem na Champs Elysees, za účasti hlavy státu a s hymnou revoluční Marseillaisy. Lidová Čína představuje jedinečný příklad zachování historického a kulturního dědictví své civilizace. V těžkých dobách řeší úkoly národní nezávislosti všichni – od bojovníka v první linii až po prezidenta. Rusko stojí před rozsáhlými a mimořádně obtížnými úkoly. Nemožné být vyřešeny, pokud nebude poražena praxe znesvěcení velkých sovětských úspěchů. Když jsou odepřeny tvůrčí zkušenosti předchůzích generací, úspěšný pohyb vpřed se stává nemožným!

Pamatují si dobu po skončení Velké vlastenecké války. Pak, znovu v historii, část naší inteligence „propadla“ bezohlednému westernismu. Sovětská vláda si ale nebezpečí tohoto jevu uvědomila. Sklouznutí k takovému „uctívání posvátných krav“ bylo

zastaveno. Bohužel, tento skluz pokračoval spolu s postupem Chruščovových reforem a přípravou katastrofy 90. let. A přes to kulturní osobnosti SSSR – spisovatelé a skladatelé, básníci a filmoví režiséři těšili a inspirovali lidi stovkami vynikajících děl.

Až dosud jsou tato mistrovská díla živá v našich duších. Lidé po nich touží a ochotně po nich volají ve chvílích zvláštního nadšení. Pod vlivem těchto masových nálad se televizní programy čas od času plní skvělými díly sovětské písňové a filmové kultury.

Ale to se děje pouze o velkých svátcích. Teď jen líní nekopou do západních liberálů, ale to nebrání rozkvětu antisovětišismu.

Nejlepší tradice naší kultury jsou dušeny. Divadlo a kino, literatura a televize jsou ponížující. Pro normálního člověka s rodinou je nemožné vstupovat do mnoha divadel. Ani jeden nový film o sovětském období se neobejde bez zlomyslných klíšé. Umělecké galerie a muzea zasypávají řemesla „post-kultury“, kterou všechny generace opovrhují. Vzduch televizních kanálů je plný vulgárnosti a podřadných „výtvořů“. Velká města jsou plná nápisů v angličtině. I hotel Moskva ztratil své světoznámé jméno.

Vše probíhá v duchu stále rozsáhlejší agrese NATO proti Rusku! A „osvěcený“ Západ už demonstrativně spouští kampaň totálního „zrušení“ ruské kultury a znesvěcení našich duchovních hodnot. Otázku „jak dlouho“ by si měli položit mnozí. Měla by být adresována prezidentské administrativě, ministerstvu školství, vědy a školství a samozřejmě kultury. Je třeba ji položit všem odpovědným úřadům. Spoustu pochybných „děl“ navíc financuje sám stát. V důsledku toho se volání po vysoké spiritualitě z velkých tribun mění v peněžní injekce do obskurnosti a provokaci proti naší historii. Takže vzdálenost mezi naší silou, slovy a činy je „širší než Mexický záliv“, pokud si vzpomeneme na výraz génia Majakovského.

Zrušení boloňského systému ve školství je nyní prezentováno jako velký vlastenecký čin. Ale každý by si měl pamatovat, jak se stálo, že samotný „antipatriotický akt“ vtáhl Rusko do boloňského procesu. Přes Státní dumu ho ale protlačila jak vláda, tak strana „Jednotné Rusko“.

A konečně, kde je tolik potřebná práce odborné a občanské společnosti na nových programech a učebních pomůckách? Regály knihoven a obchodů jsou stále plně učebnic sestavených podle Sorosových vzorů. Lidové vlastenecké síly trvají na okamžité nápravě situace! Výzvy vlády k národní jednotě jsou slyšet stále častěji. Ale je třeba je podpořit činy! Stalin například ani tak nemluvil, jako spíše jednal. Ve 30. letech 20. století byla SSSR v procesu obnovy politických práv bývalých představitelů majetných tříd, kozáků a pravoslavné církve. Ti, kteří byli v exilu, se vrátili do své vlasti. Alexej Tolstoj, Petr Kapica, Alexandr Vertinskij, Ivan Poddubnyj a mnoho dalších se vrátilo, aby sloužili své zemi. Proč si tedy dnešní vláda klade otázku, jako by sovětské dědictví bylo odsouzeno a potřebovalo být „rehabilitováno“? Potřebují snad Vladimír Lenin a Felix Dzeržinskij, Josif Stalin a Georgij Žukov, Leonid Brežněv a Dmitrij Ustinov rehabilitaci? Zvedne někdo ruku nebo hlas, aby označil Maxima Gorkého, Vladimira Majakovského, Michaila Šolochova, Alexandra Dovaženka, Konstantina Simonova a Michaila Isakovského za odsouzené? Odsoudil někdo tyto lidi? Jsou proti nim rozsudky. Ne! Proč tedy musíme my, komunisté, bránit jejich jména před živými obviněními a obsedantními pokusy zapomenout? Co je to za spiknutí, prosazující mlčení kolem sovětských hrdinů, které se stalo prudší než jakékoli represe? Jaký druh pokusu zapomenout na úspěchy a vítězství dvacátého století? Proč tento sabotník?! Kdo a jakým právem brání zemi znát její historii a respektovat její úspěchy?

Nenávistníci Ruska si dali za cíl informační války zkorumpovat duše a zničit pravdu. Překrucování, opomenutí a přímé lži se pro ně staly běžnou záležitostí. Ruská propaganda se to učí odstraňovat. Ale věrohodnost její výpovědi v očích lidí mizí, když lidé každý den čelí válce ruských médií proti SSSR i komunistické straně. Ale podlost této války není nižší než metody západní propagandy v boji proti Rusku! Tyto metody jsou nám dobře známé již od devadesátých let a situace se téměř nemění k lepšímu! Jak dlouho bude tento sabot malomocných a žlučovitých antisovětů pokračovat? Jak dlouho na

nás budou pochybné a špinavé postavy koukat ze všech obrazovek? Jak dlouho nás budou „učit životu“ ti, kteří si nyní oblékají letní šaty ruských vlastenců, ale dál působí jako provokátoři-rusofobové?

Pravdou je, že Komunistická strana Ruské federace v požadavku upřímného přístupu k sovětské historii vůbec nesleduje úzké stranické zájmy. Sociologie, dokonce i prorežimní, nadále zaznamenává vysokou popularitu SSSR a jeho vůdců. To samo o sobě nám dává plné právo trvat na tom: je čas zastavit násilí proti myslivým lidem, přestat urážet city lidí! Přestrojkovi alchymisté v čele s Gorbačovem, Jakovlevem a Ševardnadzem zahájili kampaň nenávisti k vlastní zemi. Je čas ukončit toto pronásledování našich historických vítězství, hrdinů a ideálů.

Ale kdo a ve jménu čeho to dál dělá? Jakovlev už dávno odpočívá v hrobě. Čubajsov opustil zemi. Spisovatel Bykov a herečka Chamatovová začínají být zapomenuti... Antisovětišismus však nadále rozsévá semena nenávisti. K tomuto účelu využívá všechny možnosti: od federálních televizních kanálů až po „Jelcinovo centrum“. Jen teď všechny otázky nejsou na mrtvé Burbulise nebo Gajdaru, ale na současnou vládu. Pojem „masová kultura“ již dávno získal negativní charakter. Nyní je stále častěji chápán jako podlost. Ale pokud mluvíme o skutečné kultuře, pak její masovost, její obecná dostupnost pro lidi nemůže být negativním faktorem. Právě naopak! Komunistická strana Ruské federace považuje za nejdůležitější úkol státu, aby byla naše kultura opět skutečně lidová, humánní a mnohonárodnostní. Znovu nastal čas pečlivě uchovat vymoženosti všech národů Sovětského svazu, ztělesněné v jedinečné sovětské civilizaci.

Naši předkové vytvořili jednu z neživějších kultur v moderním světě. A každý v naší zemi by měl od raného věku hluboce pochopit, že to dává právo být na to hrdý, ale ukládá i velkou odpovědnost.

Zničení SSSR a liberální reformy byly doprovázeny brutální ideologickou válkou, která měla zničit unikátní systém výchovy mladé generace. Tisíce dětí byly ponechány napospas ulicím. Byly nacpany „západními hodnotami“, včetně drogové závislosti a dětské prostituce a zesměšňováním hrdinských činů a nihilismu ve vztahu ke společnosti. Ze školních osnov bylo staženo to, co vyprávělo o úspěších sovětské země a její mládeže, o vítězstvích vpředu i v týlu, o dobývání vesmíru a celosvazových stavebních projektech. Ti, kteří nesouhlasili, byli zahánáni do hlubokého podzemí. A jen v některých pedagogických kolektivech se podařilo zachránit atmosféru sovětských tradic dětského a mládežnického hnutí. Jsme velmi vděční všem, kteří se podíleli na této velké askezi. Vaše práce nepřišla vnaiveč. Dnes se odráží v duších, které jste nedovolili zmrzačit. Postupně dochází k uvědomění si potřeby podpory širokého dětského hnutí na státní úrovni. Teď jde hlavně o to, aby se to nezměnilo v kultivaci trapných forem výchovy k loajalitě k velkým šéfům, ale aby sloužilo věci občansko-vlastenecké výchovy.

Dnes pionýrské hnutí zahrnuje více než 300 000 chlapců a dívek. Zajímavé zkušenosti byly nashromážděny v Moskvě, Irkutsku, Novosibirsku, Orjolu, Vladimíru, Rjazanských oblastech, Stavropolu, Permských oblastech, Republikách Severní Osetie, Kabardino-Balkarsku a řadě dalších regionů. Oslavili jsme 100. výročí založení celosvazové pionýrské organizace pojmenované po V. I. Leninovi. Byl realizován rozsáhlý program – od výstav, koncertních programů a kreativního večera ve Sloupové síni až po Všeruskou linii na Rudém náměstí. Na její provedení se shromáždilo v Mauzoleu V. I. Lenina několik tisíc chlapců a dívek z Moskvě a moskevské oblasti, Vladimíru, Rjazaně, Brjanska, Kalugy, Tuly, Bělgorské oblasti, Permské oblasti, Severní Osetie, Kabardinsko-Balkarské, Karačajska-Čerkeské, Dagestánské, Doněcké a Luganské lidové republiky. Pokračovali jsme v tematických „kulatých stolech“ a koncertech, sportovních soutěžích a připravovali jsme se na Mezinárodní den dětí 1. června. V muzejni rezervaci „Leninské hory“ společně s čínským velvyslancem v Rusku Žang Hanhuidem zasadil náš tým alej přátelství a položil květiny k pomníku V. I. Lenina. Proběhl koncert chlapců a dívek ze dvou zemí. Tuto akci jsme věnovali také nadcházejícímu 20. sjezdu Komunistické strany Číny.

Komunistická strana Ruské federace bude nadále podporovat rozvoj komsomolu a pionýrských organizací i dětských spolků. Do budoucna aktivně propagujeme mnoho občansko-vlasteneckých, kreativních, sportovních projektů pro děti a mládež. Pořádá se soutěž „Země talentů“, další projekty se realizují. Sportovní klub Komunistické strany Ruské federace se stal předmětem naší společné hrdosti. Působí po celém Rusku. Nejviditelnější úspěchy našich týmů jsou v minifotbalu. Za poslední rok chlápčáci získali několik dalších vítězství titulů. V roce 2022 se náš první tým stal vicemistrem Ruska v Super Lize a druhý tým přinesl straně a klubu pátý titul nejvyšší ligy. Dobré výsledky vykazují naši volejbalisté, plavci, šachisté, bezpečnostní funkcionáři. Uprímně přejeme nový velký úspěch Ivanu Mělnikovovi ml., Arkadiji Bělovu, Michailu Markinovi, Běso Zoidzemu a celému Sportovnímu klubu Komunistické strany Ruské federace! Sportovní klub Komunistické strany Ruské federace se stal předmětem naší společné hrdosti. Každý občan by měl ctít úspěchy své vlasti. Aktivitu našeho komsomolského a pionýrského hnutí směřujeme k získávání historických znalostí, tradic boje za pravdu a spravedlnost, k formování vlastenců a lidí vysoké kultury. A takoví lidé by měli být pravidelnými hosty knihoven a muzeí, výstav a přednáškových sálů. Takovou práci musíme cílevědomě vést a podporovat publikační činností. Maria Drobotovová, Vladimira Isakovová, Jaroslav Listov, Natalja Dorochovová a další naši mladí soudruzi zde mají velké pole pro uplatnění svých sil. Nutno přiznat, že exkurzní praxe moderního Ruska nezaručuje objektivní pokrytí stránek sovětské historie. Proto je velmi důležité nejen organizovat dětské návštěvy historicky významných míst, míst vojenské a dělnické slávy, kulturních památek, ale také dbát na výběr hodnotných průvodců. Na pořadu dne je otázka sjednocení pionýrských oddílů a čet do Všeruského svazu pionýrských organizací pojmenovaného po V. I. Leninovi. Jeho vzhled vytvoří dobrou platformu pro šíření myšlenek průkopnictví a stimuluje její rozvoj. Dnes prohlášíme, že socialismus stále jistěji klepe na dveře lidstva. Jeho mocné výhonky vidíme i v Rusku. Jsou v zachování ideálů socialismu. Jsou v duších mladých kluků a holek, kteří vědí, že jejich děda byl komunista a byl na to hrdý. Odmítají antisovětišismus těmi, kteří pochodují v řadách mnohamilionového „Nesmrtelného pluku“. Jsou jedinečným příkladem lidových podniků, jejichž zkušenosti jsme sebevědomě povýšili na štít naší propagandistické a legislativní práce. Ve světě kolem nás je stále více příkladů, které se stávají živými a silnými argumenty ve prospěch socialismu. Každý z nich tvoří cihlu při stavbě světlé budovy budoucí společnosti spravedlnosti.

V boji o myšlení lidu

Drazí přátelé! Moji soudruzi! Náš boj má zcela konkrétní, viditelné výsledky. Proto jsme již mnohé přesvědčili, že máme pravdu. Miliony našich spoluobčanů volí v celostátních volbách Vlasteneckou frontu lidové levice. Pro komunistickou stranu nastal čas přesvědčit naprostou většinu o své pravdě! Kompradorský kapitalismus nemá žádné vyhlídky a je upřímně řečeno destruktivní. A to znamená, že Rusko potřebuje zásadně nový model rozvoje. A abychom se k němu posunuli, je nevyhnutelný úklid Augiašových chlévů. Mělo by se začít řešením problému výběru, vzdělávání a umístění personálu. Zvláště odpovědnost nyní dopadá na ty, kteří budou vyzváni ke změně modelu ekonomiky, a na ty, kteří budou vychovávat nové generace, a na každého, kdo je odpovědný za informační politiku v naší zemi. Vládnoucí kruhy vaří stále zmatenější „ideologickou polévku“. Jeho jednotliví přívrženci se dokonce nazývají marxisty. A samozřejmě, všichni tito propagandisté jsou zaníceni vlastenci, žalobci Západu a liberálů. Ale jakmile dojde na hodnocení Komunistické strany Ruské federace, na naše aktivity na ochranu sovětských hodnot a svatyní, veškeré vlastenectví těchto lidí okamžitě „leti do potrubí“.

I naše mnohaletá podpora Doněcké a Luganské lidové republiky je cynicky ignorována. Zároveň se provádí nestydatá podpora „Jednotného Ruska“ a jeho „Lidové fronty“. Připomeňme, že již v letech 2014-2015 jsme pomoc obyvatelům Donbasu zabudo-

vali do celého systému naší práce. Za účelem poskytnutí humanitární pomoci byla provedena podstatná činnost. Představitelé Komunistické strany Ruské federace pravidelně jezdili na Donbas, setkávali se s bojovníky, kteří bránili republiky, podporovali je prakticky i morálně, předávali naše významné dopisy. Naše novoroční svátky pro děti Novorosi se staly samostatnou tradicí. Za účasti frakce komunistické strany ve Státní dumě se podařilo vyřešit problém vysokých cen za získání ruských pasů pro obyvatele Donbasu. Univerzity lidových republik dostaly příležitost vydávat svým absolventům vysokoškolské diplomy v ruském stylu. Realizuje se program „Děti Ruska – Děti Donbasu“. Za skvělou systematickou práci na pomoci našim bratrům děkujeme V. I. Kašinovi, K. K. Tajsajevovi, N. V. Koločejcevi, N. N. Ivanovovi, V. R. Rodinovi, N. I. Vasiljevovi, I. I. Kazankovovi, V. I. Gončarovi, A. V. Kurinnemu, O. A. Lebedevovi, Ju. B. Michajlovovi, A. I. Rogatněvovi a všem, kdo se podíleli na této rozsáhlé činnosti. Výsledkem naší vytrvalosti a dlouhodobé politické práce byla, byť opožděná, podpora Státní dumy návrhu Komunistické strany Ruské federace na uznání Doněcké a Luganské lidové republiky. Proběhlo jejich oficiální uznání Ruskou federací. Prostřednictvím SKS-KSSS byla poskytována pomoc při znovuzakládání komunistických stran na území lidových republik. Naše pravidelná výměna názorů s jejich stranickými aktivisty nám umožňuje držet krok se zásadními problémy. Musíme i nadále pomáhat soudruhům při budování strany, prosazovat nominaci neaktivnějších a nejvzdělanějších komunistů do řídicích orgánů. Jsme přesvědčeni, že pomoc Donbasu vyžaduje národní úsilí. A kategoričky nesouhlasíme s tím, že se toto zvláštní téma mění v prvek populismu a informační války. Není dobré, když stát využívá svá média v zájmu jedné jediné strany. To je v rozporu s elementární spravedlností a normami zákona. A ať nikdo nezapomene, že miliony našich příznivců také platí daně! Dobře víme, proč takové jevy vznikají: třídní faktory nelze zrušit. Stavovské osoby, které vrostly do současného systému, dokázaly pracovat jak pro perestrojku, tak pro Jelcinisty. Spolupracovali v různých západních zemích. Tu i „tam“ získali solidní bankovní konta a bohaté nemovitosti. Tito lidé, kteří vedou zcela buržoazní způsob života, jsou připraveni bránit současný systém různými způsoby – jak se říká, každý tím, co může.

Proto trváme na tom, že levicové vlastenecké síly Ruska potřebují zvítězit v myslích naprosté většiny občanů. Otázka je přesně taková. Praxe nás přesvědčila, že jen relativní úspěch komunistů v buržoazním politickém systému bude téměř nevyhnutelně ukraden. To znamená, že zastánci socialismu v Rusku potřebují absolutní – skutečné a mocné – vítězství! Jen ono, spolu s ochotou a schopností ji chránit, nám umožní převzít moc a realizovat Program vítězství. A jedině tak připravíme politické podvodníky o možnost ukrást nám legitimní pravomoc, kterou jsme dostali na příkaz pracující většiny. Za 30 let „nového Ruska“ dobře známe prakticky široké škály „čarodějnictví“. Stále více „propadávající“ ve volbách se „Jednotné Rusko“ již začalo uchýlovat k těm nejnędustojnějším trikům. Došlo na třídní hlasování a elektronickou „dálku“. A jakou cenu má ta palisáda zábran a „filtrů“ pro nominaci a registraci našich kandidátů?! To vše je odporné, ale už nám to není divné. V legální soutěži se šance vládnoucí strany na výhru stále více „blíží nule“. Proto se používají metody za hranicí zákona a za hranicemi svědomí. Přímé falšování výsledků hlasování se stává normou. Loni byla hlavní vlna porušování voleb spojena s bezpečnými balíčky, s hlasováním mimo volební místnosti, se zasahováním do práce pozorovatelů a členů komisí. Nadále požadujeme potrestání těch, kdo se podíleli na falšování výsledků hlasování v Brjanské oblasti, Přímořském kraji a Židovské autonomní oblasti. Celkem strana po výsledcích třídního hlasování v loňském roce podala 356 stížností a žádostí. Ve dnech voleb a po volbách 19. září se stovky členů a příznivců komunistické strany dostaly pod administrativní tlak. Takové metody byly aktivně používány k oslabení činnosti strany. Celkem bylo v tomto období podrobeno správním opatřením více než 400 aktivistů. Rezonující byl fakt, že moskevská policie zablokovala přijetí Ivana Mělnikova, aby

zadržela právníka moskevského městského výboru Komunistické strany Ruské federace Muhameda Bidževa. Poslanec Státní dumy Sergej Obuchov a poslanci moskevské městské dumy Nikolaj Zubrilin, Jekatěrina Jengalyčeva a Jelena Jančukovová byli zadrženi a pokutováni. Obecně lze říci, že počet našich aktivistů postavených před soud v posledních letech neustále roste. Administrativní zatýkání a pokuty se staly dalším způsobem „nekalé soutěže“ našich politických odpůrců. Právní mechanismy na ochranu strany a jejich příznivců vypracovávají a shrnují naši právníci Jurij Sinelščikov, Georgij Kamněv, Irina Filatovová, Dmitrij Agranovskij. Bohužel se objem práce, kterou mají v blízké budoucnosti, pravděpodobně nesníží. V loňském roce naši soudruzi v Karélii, Lipecku, Penze, Samaře a Jaroslavl upadli pod sankce pouze v důsledku událostí z 23. února. Mezi nimi jsou tajemníci regionálních výborů Evgenij Uljanov, Alexander Smirnov, Nikolaj Bykovskich. Mezi pokutovanými byli i první tajemníci Chabarovského oblastního výboru Komunistické strany Ruské federace Pjotr Pěrevezevce a Sachalinského oblastního výboru Pavel Aščichin. 7 komсомolců z Petrohradu dostalo pokuty za položení květín 29. října k pomníku hrdinského komсомolu. A tajemník Saratovského oblastního výboru Komunistické strany Ruské federace Nikolaj Bondarenko byl nejen opakovaně pokutován, ale také zbaven mandátu poslance Saratovské oblastní dumy. Stále častěji následují sankce: za položení květín u pomníků V. I. Lenina, za jednotlivé demonstrace, za akce na počest významných dat v sovětské historii. Úřady si přitom zákaz veřejných akcí stále více usnadňují. Zpřisťluje se proti nám jak legislativa, tak soudní praxe. Soudy stále častěji uplatňují maximální možný trest. O to důležitější je vytrvale bránit práva dělnické třídy a rolnictva, všech pracujících lidí. Naše masové akce jsou jednou z hlavních forem politického boje strany. Koordinační roli při jejich přípravě hraje Všeruská centrála protestních akcí v čele s V. I. Kašinem. Navzdory zákazům a omezením připomíná „hlas lidu“ mocipánům potíže a touhy mas. Pracující lid, veteráni a mládež se spojují v boji za svá práva a zájmy, za zachování kolektivní paměti lidu a lepší budoucnosti. Každá demonstrace nebo shromáždění, každé parlamentní setkání s obyvatelstvem nám umožňuje vyjádřit svůj postoj a najít nové příznivce. Právě v takové práci se nejtěsněji projevuje spojenectví sil Lidové levicové vlastenecké fronty.

Ani vojensko-politická operace na Ukrajině nevyvolala potřebu ostatních představitelů moci sjednocovat národ. Zdálo se jim, že je šance na posílení policie. V takové situaci bude třeba chápat a řešit úkoly naší informační práce s přihlédnutím ke konkrétní realitě a novým rysům. Tváří v tvář vnější výzvě a vnitřním problémům je nutné jasně a výrazně ukázat veřejnosti postoj strany. Pro pracující je důležité vědět, že situace akutních hrozeb může dát Rusku šanci na obnovu a změnu k lepšímu.

Zhoršení systémové krize kapitalismu aktivuje třídní boj. Do nového kola vstupuje konfrontace mezi silami pokroku a reakce. Požadavek mas po obratu doleva dozrává. A projevuje se ve všem: od zvyšující se mezinárodní váhy socialistické Číny po volební úspěchy levicových sil ve Francii a Kolumbii, od rostoucího potenciálu BRICS, Šanghajskej organizace pro spolupráci, Organizací smlouvy o kolektivní bezpečnosti, až po bezmoc, kterou neoliberalové projevili během diskusí na Petrohradském ekonomickém fóru. Dnes náš plénum zdůrazňuje: boj proti imperialistické agresi a prosazování našeho Vítězného programu je přispěvkem Komunistické strany Ruské federace k třídnímu a národně osvobozeneckému boji v moderním světě. Ideologové strany budou muset tuto tezi stále hlouběji objasňovat a prezentovat naše hodnocení a návrhy široké společnosti. Měli bychom si dobře pamatovat slova našeho velkého učitele V. I. Lenina: „My, Rusové, zahajujeme práci, která upevní anglický, francouzský nebo německý proletariát; ale vidíme, že nezávisle bez pomoci pracujících mas všech utlačovaných koloniálních národů, a především národů Východu.“

Na mezinárodní scéně situace vyžaduje vytrvalou práci na konsolidaci levicových sil a posílení jejich solidarity. Uvnitř Ruska by posílení KS RF a rozšíření našeho vlivu mělo pomoci pracujícímu lidu „vybudovat si sílu“

v boji za svá práva a zájmy. Volby do Státní dumy pro nás byly úspěšné, ale to není důvod, abychom z programu vyškrtli úkol sjednotit Lidovou frontu levicově vlasteneckých sil. 11. plénum Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace to uvedlo v říjnu 2020 a v kontextu zintenzivnění boje proti fašismu a neoliberalismu nabývá stále na významu. Tendence k posunu doleva v povědomí veřejnosti musí být vytrvale posilována. Naším nejdůležitějším posláním a občanskou povinností je zprostředkovat občanům naše základní přístupy a konkrétní iniciativy. Práce strany a její návrhy musí být lidem dobře známé. To je nesmírně důležité! Dnes máme skvělou příležitost spojit boj za naši alternativu, za náš obraz budoucnosti, s širokým programem opatření k přípravě 100. výročí SSSR. A každý komunist, každá stranická větev je povolána, aby našla své místo v tomto velkém, důležitém a zajímavém díle.

Naší hlavní nerezavějící zbraní je čestný a otevřený postoj, vytrvalost v obraně naší správnosti, pevnost v ochraně zájmů mas. Prostřednictvím každé stranické vertikály jsme povinni reagovat na aktuální potřeby lidí a potřeby doby. Úsilí o dosažení programových úkolů strany musí být zvýšeno. Komunistická strana Ruské federace, vedena marxismem-leninismem, na něm zakládá své dokumenty a materiály. Vytrvale usilujeme o realizaci předvolebního programu Deset kroků k moci lidu, navrhuje protikrizový plán dvaceti naléhavých opatření k transformaci Ruska a oslovujeme lid naším Programem vítězství. Je důležité dokázat rozumem: realizace programu Komunistické strany Ruské federace je jedinou cestou, jak pokojně a demokraticky překonat rozpory, které společností vnučuje kapitalismus. Naše programové nastavení odráží zájmy naprosté většiny občanů. Jen podle takových receptů se Rusko dostane ze systémové krize na trajektorii udržitelného a tedy socialistického rozvoje. Prvořadým úkolem ideologických, agitačních a propagandistických služeb Komunistické strany Ruské federace je všestranná propagace ustanovení našeho programu, jejich vysvětlení mezi širokými vrstvami lidu.

Máme právo očekávat, že v příkladné práci budou pokračovat D. G. Novikov, V. V. Čikin, B. O. Komocky, S. P. Obuchov, S. E. Anichovskij, V. V. Miller a další naši soudruzi.

Samozřejmě jsme nuceni brát v úvahu, že informační schopnosti Komunistické strany Ruské federace jsou nesrovnatelně se silou státní propagandy. Zdroje našich protivníků jsou mnohem širší. „Strana moci“ přitom neváhá využívat státní média ve svém vlastním zájmu. Ale vždy jsme tomu čelili a nikdy jsme se nevzdali. Naše volené orgány a informační služby vytrvale hledaly účinné způsoby prosazování politické linie strany. My komunisté jsme hrdí na to, že se naše žurnalistika vyznačuje poctivostí a dodržováním zásad, ohleduplností a odpovědností. Musíme i nadále držet vysoko prapor nejlepších tradic. I nadále budeme organizovat naši práci tak, aby masmédia Komunistické strany Ruské federace sloužila jako příklad pro mladé lidi, kteří volí nelehkou cestu žurnalistiky. Informace v moderním světě jsou mocnou zbraní. Jako každá zbraň musí být schopna nejen výroby, ale i použití.

Ústřední výbor chápe důležitost spolehlivého provozu svých informačních služeb. Ústřední tištěný orgán strany, deník Pravda, funguje stabilně. Naše spolupráce s lidovým „Sovětským Ruskem“ je stále těsnější. Rozvíjí a rozšiřuje publikum i kanál „Rudá Linie“. Vstup našeho stranického TV kanálu do balíčku Rostelekom výrazně rozšířil jeho předplatitelskou základnu. Nyní je to přes 50 milionů potenciálních diváků. V terénu máme více než sto novin a síť internetových zdrojů. Přítomnost strany v sociálních sítích a instantních poselstích je stále více patrná. V posledních měsících pracovní skupina M. S. Muzajeva řeší problém přenosu auditoria Komunistické strany Ruské federace z Instagramu a Facebooku na sociální síť, které v Rusku nadále fungují. Ano, ve srovnání s počátkem minulého století se základna informačních technologií pro agitaci a propagandu rychle mění. V krátkém historickém období jsme přešli od letáku a novin k síti internetových stránek a od ní k televizní stanici „Rudá Linie“ a kampaň na sociálních sítích. Moderní informační

válka si diktuje své vlastní podmínky. Jsme schopni lépe prezentovat naši sérii akcí, ať už jde o práci ÚV nebo frakce KS RF ve Státní dumě, oslavy významných dat nebo místní aktivity. Jsme schopni publicisticky živě a do hloubky prozkoumat hlavní jevy a problémy – od mechanismů leninsko-stalinské modernizace a anatomie nacismu po úspěchy bratrského Běloruska, od vítězství socialistické Číny a úspěchů lidových podniků až po banditismus a volby v Brjanské oblasti. Nyní, v plném běhu, je úkolem vytvářet a propagovat vlastní zpravodajskou politiku. V novém kole ideologického boje je důležité šířejí naplnit informační kanály Komunistické strany Ruské federace relevantním obsahem. Měli bychom mít možnost v našich médiích reflektovat jak naše zájmy, tak stranickou činnost ve větším měřítku. Nastal čas vytvořit podmínky pro to, aby tisk a elektronický tisk fungovaly ve shodě, společně reagovaly na významné události a koordinovaně zaváděly do informační oblasti pro nás důležitá hodnocení a fakta. Je určen způsob řešení tohoto problému. O vytvoření takové struktury rozhodlo loňské lednové plénum ÚV. Mluvíme o vytvoření Informačního centra strany. Vydali jsme se touto cestou a musíme vyvinout efektivní způsob řešení tak důležitého úkolu. Na pracovní úrovni se má Informační centrum stát asistentem a konsolidátorem úsilí našich centrálních, regionálních a místních médií. Měla by sloužit k jejich sjednocení do jediné informační sítě.

Abychom mohli zprostředkovat pohled strany, musíme použít všechny formy propagandy a agitace. Čím jsou rozmanitější, tím lépe. O roli jazyka naší propagandy jsme již mluvili. Je marné prezentovat naše nápady otrápanými, nudnými frázemi. Dovolit zde sklíčenost znamená jednat proti sobě. Práce propagandisty je ta nejkreativnější práce. Vyžaduje to kombinaci základních znalostí a tvůrčích schopností. Tato aktivita je určena pro osoby zvláštních kvalit. Straničtí vůdci je musí umět najít, ocenit, podpořit a pomoci jim prokázat se. Žádáme všechny, aby aktivně sdíleli úspěšné propagandistické nápady a přemýšleli je v náš společný majetek. Propagace našich myšlenek musí být komplexní. Pouze přijetím socioekonomických, politických, duchovních a mravních zájmů lidí budeme srozumitelní a žádoucí uprostřed mas. Vždy jsme šli touto cestou a není důvod ji odmítat. Stranické výbory v lokalitách jsou schopny přispět k posílení účinnosti a bojovnosti naší propagandy. Život v Rusku se netočí jen v hlavních městech. Na zemi se děje spousta důležitých věcí. To posílí naši protipropagandu, umožní nám to odhalit selhání vlády a fakta jejich protilidových akcí. Zároveň nám to umožní zahrnout naše stranické vertikály do řešení problémů konkrétních lidí. Spojení aktivní informační politiky s dostatečně pevnými vazbami mezi stranou a dělnickými kolektivy. Očekáváme, že společně stranicko-odborové kurzy konané v Petrohradě díky úsilí S. E. Anichovského, R. I. Kononěnka a O. V. Jakovenka budou ve spolupráci s dělnickými aktivisty sloužit hromadně zkušebnost. Odhodlaně trváme na tom, že všude je třeba věnovat pozornost politické osvětě a stranické výchově. Aktivněji k tomu využívat modulové tematické plány a doporučení odboru agitace a propagandy ÚV. Na každý nový akademický rok je hromadně schvaluje prezidium ÚV. Stranické vzdělávání by mělo být pravidelné a plánované, neformální a kreativní. Spolu s komunisty je třeba na ně nalákat naše příznivce. Využijte sledování diskuzních pořadů a televizních filmů kanálu „Rudá Linie“. Spolehněte se na pomoc těch, kteří prošli školením v Centru politických studií. Po nabytí nových zkušeností jsou jeho absolventi vyzýváni k aktivnímu zapojení do vzdělávací práce. Centrum politických studií Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace zahájilo činnost v roce 2013. Jeho 45 proudu prošlo již 1420 komunistů. Ne náhodou jsme ho nazvali Centrum politických studií. Pomáhá našim soudruhům posílit jejich ideologickou volbu, doplnit jejich znalostní základnu a nastínit program sebevzdělávání. S otevřením Centra se práce na formování personální rezervy strany posunuly na novou úroveň. Naši aktivisté mají více příležitostí upevnit své vědecké znalosti a myšlenky, světónázor a morální postoje. Vzdělávací programy Centra prokázaly svoji efektivitu. Trváme však na tom, aby krajské výbo-

ry, když členy posílají ke studiu, korelovaly s profilem konkrétních proudů a braly v úvahu klíčová kritéria: přítomnost stranických zkušeností; nejlépe mladý věk a aktivní práci ve stranické organizaci. Je nanejvýš žádoucí, aby kandidát na školení v Centru absolvoval základní stranicko-politické školení ve své organizaci. Komunistická strana Ruské federace nashromáždila rozsáhlé zkušenosti s obhajobou historické pravdy. Zároveň vytrvale demonstrujeme alternativu k politice selhání a degradace. Tuto práci považujeme za zásadní a budeme v ní pokračovat. Společně s našimi čínskými přáteli jsme připravili a realizujeme rozsáhlý projekt „Čína Dnes“ na „Rudé linii“. Po celý rok se budou moci diváci seznamovat s dokumentárními a hranými filmy Čínské lidové republiky. Během příprav na 20. sjezd KS Číny to bude další etapa prosazování naší nejdůležitější myšlenky: socialismus nejsou jen vítězství minulosti, je to úspěšná budoucnost lidstva. Celkově se naše práce na mezinárodní úrovni rozvíjí jak na multilaterální bázi, tak v rámci bilaterálních kontaktů a po vzoru SKS – KSSS. Účastníme se vědeckých a praktických konferencí, provádíme výměnu informací, provádíme společné analytické a publikační práce. Tuto činnost řídí I. I. Mělnikov, L. I. Kalašnikov, D. G. Novikov, K. K. Tajsajev.

Nejlepší světová zkušenost přináší důležité ponaučení: společnost je konsolidována hlučnými party zpěváků bez hlasu na obkurním svátku Ruska 12. června. K dosažení sociální jednoty je nutná likvidace třídního rozkolu. Jen na tomto základě krystalizují kreativní nápady a země jde sebevědomě vpřed. Jedině tak lze vyřešit vnitřní problémy a překonat vnější hrozby. Komunistická strana Ruské federace prokázala své pevné politické postavení zásadovým každodenním bojem. Umožňuje nám mluvit s pracujícími o nejtěžších a nejdůležitějších problémech. Vysloužili jsme si toto morální právo zvát dělníky a rolníky, vojáky a intelektuály, mladé lidi a veterány, aby nás následovali. A voláme je k tomu nejdůležitějšímu, nejspravedlivějšímu a nejvznešenějšímu – k věci boje za socialismus!

Zlepšit práci strany

Nejdůležitějším úkolem každé stranické organizace je převést politické směrnice 18. sjezdu Komunistické strany Ruské federace do konkrétních činů. Složitost situace vyžaduje bdělou pozornost k obraně pevnosti, jednoty a vysoké bojovnosti našich řad. Volené orgány jsou přímo odpovědné za efektivní práci všech součástí Komunistické strany Ruské federace, jejich jasnou součinnost a výsledky práce stranických vertikál.

Ústřední orgány stanovily důležité úkoly pro rozšíření řad a posílení základních organizací strany. Pouze provedením přijatých rozhodnutí zajistíme udržitelný vliv Komunistické strany Ruské federace na masy. Cenné zkušenosti „základních organizací“ a místních poboček by měly být všude zobecněny a aktivně využívány. A taková zkušenost existuje. V Baškirsku, které má ve svém složení 24 lidí, byla Illiševská okresní pobočka (první tajemník A. M. Galimov) v roce 2021 doplněna o 29 nových členů strany. Sousední, Miškinská okresní pobočka (první tajemník S. Z. Petrov) se rozrostla ze 3 na 32 členů. Tomu napomohla aktivní práce během parlamentních voleb: každý komunista chodil dům od domu více než jednou a propagoval myšlenky strany. Skutečný průlom je v okrese Krasněnsky v regionu Bělgorod. Za poslední 3 roky se zde místní pobočka (první tajemník N. I. Mišukov) rozšířila 6krát: z 22 na 124 lidí. Propagandistický tým v čele s naším místním vůdcem obsáhl všechna sídla okresu a vyzval obyvatele, aby byli aktivní ve volbách a vstoupili do řad KSRF. Oblastní pobočka Terbunsky v Lipecké oblasti (první tajemník A. P. Kakurin) se loni zvýšila o 21 členů. V důsledku toho byly vytvořeny dvě nové základní organizace. Jejich celkový počet je nyní 91 komunistů. V Omské oblasti Novovarsávská místní organizace Komunistické strany Ruské federace (první tajemník Ju. F. Barchatov) více než zdvojnásobila svou sílu. Nyní má 22 členů. Dvě nově vzniklé „základní organizace“ sjednotily pracovníky podni-

ku automobilní dopravy a železničáře stanice Ljubovka. V místní pobočce Kostroma (první tajemník M. A. Koldanovová) bylo v průběhu roku přijato do řad Komunistické strany Ruské federace 53 osob, čímž se počet členů zvýšil na 149 komunistů. Roční přírůstek Kirovské místní pobočky Rostova na Donu (první tajemník L. A. Čerkašin), který dříve činil 26 osob, dosáhl 56. Konkrétní výsledky práce se zde projevíly vítězstvím Komunistické strany Ruské federace ve volbách poslanců Státní dumy ve 14 volebních okresech z 24. Fakta ukazují, že dosáhnout cílů výrazného růstu strany je zcela reálné. Naše organizace ve Volgogradské a Saratovské oblasti provádějí tyto směrnice prostřednictvím revizí stranických organizací. Oblastní výbory Altajského kraje a Penzy sebevědomě nominují mladé lidi na volitelné pozice. V Dagestánu a Komi jsou „základní organizace“ přiděleny do volebních okrsků. Regionální organizace Omsk a Sverdlovsk usilují o posílení interakce stranických výborů s obyvatelstvem v místě jejich bydliště. I po výsledcích těžkého roku 2021 bylo do řad Komunistické strany Ruské federace přijato 14 326 lidí. Strana má dalších 10 místních organizací. Nejvyššího růstu v řadách dosáhly organizace regionu Kemerovo (+169 osob); Baškortostanská (+136 osob), Stavropolská oblastní (+132 osob) a Volgogradská oblastní (+127 osob). Pokračuje realizace rozhodnutí stranického sjezdu o přijetí do řad Komunistické strany Ruské federace našimi organizacemi minimálně 10 % jejich počtu. Vedoucími jsou zde regionální organizace: Kamčatská, Židovská, Rostovská, Kaliningradská a Moskevská oblastní. Jestliže v roce 2020 překonalo deseti procentní latku přijímání nových členů 23 krajských organizací, tak v roce 2021 už jich bylo 30. Je důležité, aby hlavní doplňování strany pocházelo z přílivu nových spolubojovníků v nejschopnějším věku – od 18 do 50 let. Podíl mladých do 30 let se zvýšil o 1286 komunistů a sociálně vyspělých do 40 let – o 3067 lidí. Těch, kteří překročili čtyřicetiletý milník, přibyla téměř tisícovka. Klíčovým článkem stranické činnosti je výběr a umístění kádrů. Jedním z úkolů je vytvoření personální zálohy. Dnes má ústřední výbor více než 700 členů. V praxi se těmto problémům věnuje stále větší pozornost. Kandidátů na členy výboru je více. Tyto přístupy se vyplácí. Rozšiřování počtu volených členů je zárukou generační kontinuity, personálního doplňování strany a rozvoje rozumných rozhodnutí. Základní a místní organizace strany jsou právě tou silou, která uvádí do pohybu energii komunistů a umožňuje realizovat přijatá rozhodnutí. To je důležité mít na paměti při vedení zpravodajské a volební kampaně na základní a místní úrovni. Loni ji zahájilo III. Společné plénum předsednictva ÚV a ÚV KSRF. Velmi doufáme, že v průběhu příprav k volbám shrnou komunisté každé organizace výsledky dvou let a promyšleně určí své plány do budoucna. V tomto případě budou stejně škodlivé jak prázdňné projevy, tak bezdůvodná samolibost.

Naši soudruzi jsou denně vyzýváni, aby se zaměřili na tento typ práce. Jsou tím pověřeni Ju. V. Afonin, G. N. Senin, I. N. Makarov, všichni členové ústředního výboru. Během stranických schůzí a konferencí musí být věnována zvláštní pozornost několika hlavním tématům.

Především je to situace v souvislosti se Speciální vojensko-politickou operací na Ukrajině, nutnost čelit útokům na naši stranu a otázky přípravy na zářijové volby. Na konferenci místní pobočky v Novozbykově v Brjanské oblasti, která sousedí s Černigovem, byl kladen důraz na posílení disciplíny. Jak delegáti zdůraznili, dnes je třeba ve všech svých jednáních projevat maximální vyrovnanost a striktně dodržovat stanovisko ÚV. Během hodnotící a volební konference Městské organizace Kolomna v Moskevské oblasti (první tajemník S. A. Vasiljev) bylo přijato rozhodnutí o mobilizaci sil na pomoc uprchlíkům z Donbasu. Dobrý příklad v této práci demonstrují členové strany v Podolsku, Volokolamsku, Klinu, Zarajsku a Taldomu. Tajemník organizace Komunistické strany Ruské federace v obci Ivanyns, okres Luninsky, kraj Penza, zástupce rady obce V. I. Puzencov na informačním setkání věnoval zvláštní pozornost reformě

místní samosprávy. Zdůraznil, že její realizace ukončuje místní demokracii a zbavuje obecní zastupitele „alespoň minimální možnost ovlivnit situaci ve své rodné obci“. V rámci stranické diskuse probíhá vážný pracovní rozhovor. Jsou tam důležité poznámky a zajímavé návrhy. Jejich zobecnění bylo provedeno na schůzích Ústředního výboru se stranickými aktivisty sibiřských, uralských, dálněvýchodních, volžských a severokavkazských okresů. Více než jeden a půl tisíce jejich účastníků se ukázalo jako jednotný bojový tým zaměřený na úspěch. Na jednání vyjízďely týmy z Ústředního výboru strany v čele s Ju. V. Afoninem, D. G. Novikovem, L. I. Kalašnikovem. Na severním Kavkaze se projednávání otázek stranické činnosti tradičně spojuje se Dny ruského jazyka. Tuto práci organizoval a vedl V. I. Kašin a K. K. Tajsajev, N. N. Ivanov, S. P. Obuchov, M. V. Drobot, G. P. Kamněv, S. E. Anichovskij, N. A. Ostaninová, V. P. Isakov.

Místní volební kampaň pokračuje. Žádáme soudruhy, aby pečlivě zhodnotili výsledky své práce podle všech pěti kritérií definovaných sjezdem:

- ✓ **růst počtů členů,**
- ✓ **účast na protestních akcích,**
- ✓ **výběr příspěvků a darů do fondu KSRF,**
- ✓ **předplatné stranického tisku,**
- ✓ **práce s příznivci a spojenci.**

Samozřejmě je třeba upevnit v mysli každého komunisty pevně přesvědčení: účastnit se schůzí, platit příspěvky a přímo se podílet na životě stranické organizace. Zde začíná stranická disciplína. A s osobní aktivitou a odpovědností za společnou věc začíná stranický duch komunisty. Výsledkem konferencí a voleb ve stranických organizacích by mělo být upevnění jednoty řad, zvýšení organizovanosti a ofenzivnosti komunistů, zaměření na plnění programových úkolů Komunistické strany RF v boji o socialistickou budoucnost naší vlasti. Běh událostí opět ztlačí mění podmínky stranické politické činnosti. Nová etapa v našem životě a našem boji bude vyžadovat ještě větší pozornost otázkám posílení strany. Komunistická strana Ruské federace by měla posílit vlastní bojovnost a spojenecké vztahy v rámci Lidové fronty levicových vlasteneckých sil. Naše organizace se musí rozvíjet jako svazek stejně smýšlejících lidí, aktivně budovat své propagandistické možnosti a systematicky posilovat své organizační schopnosti. Styl a metody budování strany vyžadují další zlepšení. Musíme kultivovat odmítání dvojích standardů v životě organizace. Jako zřetelní oka je nutné dodržovat kolegiální a vývoji stranických rozhodnutí na všech úrovních. Po jejich přijetí je nesmírně důležité dovést plánované rozhodnutí ke konkrétnímu výsledku, vytrvale se řídit zásadou: „Zadání – každému“. A samozřejmě musíme pevně trvat na osobní odpovědnosti tajemníků na všech úrovních za udržování atmosféry důvěry a ve svých organizacích. Upozornění: každý si může vzít materiály jakéhokoliv sjezdu Komunistické strany Ruské federace nebo pléna ÚV a provést jejich osobní ověření. A pak se jistě přesvědčíte, že Strana se ani jednou zásadně nepřepočítala, neudělala jedinou závažnou politickou chybu, nepadlo jediné slepé rozhodnutí. Otázkou je, jak rozhodně posílit kontrolu plnění plánů řešení úkolů, které si Strana stanoví. Mobilizace našich schopností je nezbytnou podmínkou pro dosažení vytýčených milníků v boji za socialistickou transformaci Ruska!

Za budoucnost vlasti

Systémová krize kapitalismu narůstá. Otázka je opět mimořádně naléhavá: bud- -anebo. Ide o to, zda chamtivé choutky globální oligarchie zničí svět, zda imperialističtí agresori spálí lidstvo v plamenech světové války, nebo zda se bude schopno vyhnout nejhoršímu, vezměte si za vzor vynikající prakticky společenského života, pokrok a otevírání nových historických obzorů.

Růst levicových nálad ve světě vyvolává zoufalý odpor nadnárodního kapitálu. Na jeho straně jsou i vlivné síly zde v Rusku. Tvrdošíjně se snaží ponechat destruktivní socioekonomický model nedotčený. Tito liberální hledači pomsty jsou silně proti revizi stávajícího systému. Jsou patologicky neochotní opustit kurz, který nám všem nadiktovali v krutých devadesátých letech. My, komunisté, víme, že z pohledu velkých globálních procesů je chování ruských

agentů zaprodanců jen odporem historicky odsouzené strany. Ale dnes je to pro naši zemi a její občany velmi drahé. Snaží se zničit Rusko prostřednictvím zhoršení ekonomické krize a zesílení akcí „páté kolony“.

Západní stratégové se inspirojí hrubými nedostatky buržoazního systému, který se u nás vytvořil. Naši odpůrci si jsou dobře vědomi všeho, co se stalo po zničení sovětského vzoru. Byli to ostatně oni sami spolu s Jelcinem, Gajdarem, Čubajsem, Kozyrevem, kdo vytvořil to, čemu posměšně říkali „Nové Rusko“. Zároveň jsme tehdy byli uvrženi do nejstaršího, naprosto primitivního a gangsterského kapitalismu. Navíc pod samotným základem budování ruské státnosti položili četné miny a nyní si mnou špinavé ruce. I po úpravách ruské ústavy z roku 2021 zůstaly v jejím designu absolutně rezavé šrouby „senzačních devadesátek“. Co je to pouhé ustanovení o nadřazenosti mezinárodního práva nad ruským! O důležitosti nápravy této normy bylo řečeno mnohdy správných slov. Pouze tato teze tak, jak byla, zůstala v úvodních kapitolách základního zákona, které napsali Alexejev, Sobčak, Šachraj a Šejnis. Alternativou k současné politice je náš program naléhavých opatření pro obrodu Ruska. Vyžaduje odstranění oligarchie z řízení ekonomiky. Strategická odvětví podléhají znárodnění. Nastal čas podřídit finanční systém úkolům urychleného rozvoje země. Oživení státního plánování je více než zralé. Nastal čas skoncovat s politikou ničení národního průmyslu. Nejneúnosnější je situace, kdy 50 až 90 % produkce z jeho nejdůležitějších odvětví přešlo do rukou zahraničního kapitálu. Prováděná politika umožnila vyvézt ze země více než bilion dolarů. Polovina ruských zlatých a devizových rezerv se nyní stala kořistí nepřátelských států. Jsme odhodláni to napravit! Ruská vesnice nadále trpí. Kdysi kvetoucí pozemky jsou zarostlé keři a pastinákem kravským. Ale pokud nemáte zajištěnou potravinovou bezpečnost, nemluvíte o suverenitě! My komunisté máme působivý program rozvoje zemědělství! Kurz, který probíhal, ničil naše vzdělávání po celá desetiletí. Podkopal základní a aplikovanou vědu. Museli jsme několik let bojovat, abychom vyřešili zdánlivě samozřejmou otázku: Rusko by mělo mít Den ruského jazyka! I zde si klademe za cíl skoncovat se zlovolnou praxí kompradorů! Program komunistické strany překoná devastaci, degradaci a zločinnou hloupost. Ukázali jsme způsoby, jak zdvojnásobit státní rozpočet. Na tomto základě garantujeme rozhodující zvýšení životního minima, minimálních mezd a sociálních dávek. Růst kupní síly se také stane jedním z nejdůležitějších opatření na podporu domácích výrobců.

Moderní hrozby jsou mimořádně závažné. Systémová krize kapitalismu se vyostřuje. V podmínkách rostoucích rozporů se agresivita imperialistického Západu stupňuje. Ale dobře známe své cíle a rozumíme tomu, jak k nim jít!

„Kolo dějin se otáčí... Bude se otáčet až do konečného vítězství komunismu!“ řekl jednou Georgij Dimitrov. Řekl to ve své závěrečné řeči u zbaleňovacího procesu v Lipsku. Příští rok uplyne 90 let od této nacistické frašky. Jako správný komunista proměnil Dimitrov pokus o jeho odsouzení v ukázkou ohavností fašismu. V jeho ryzech slovech byla vložena neotřesitelná víra v lepší budoucnost lidstva. Vy a já víme, na co se v našem boji můžeme spolehnout. Pravdivost teorie Karla Marxe a Vladimíra Lenina se potvrzuje každým dnem. Spolu s pokrokovými myšlenkami nás volají příklady Josifa Stalina a Felixe Dzeržinského, Fidela Castra a Ho Či Mina. Činnosti Nikolaje Baumana a Ivana Babuškina, Karla Liebknechta a Rosy Luxemburgové, Vitalije Banevura a Dmitrije Karbyševa, Zoji Kosmoděmjanské a Alexandra Matrosova, Ernsta Thälmana a Ernesta Che Guevary vzbuzují v našich srdcích odvahu. Ruští komunisté se spoléhají na tradice velkého hnutí, ctí jeho činy a lekce, pamatují na úspěchy a vítězství a jsou pevně odhodláni překonat jakékoli potíže a těžkosti. Uděláme vše, abychom zachránili náš trpělivý a hrdiný lid před katastrofou. Musíme vést vlast po cestě sebevědomého rozvoje, pomoci jí vydat se na cestu socialismu a dosáhnout nových historických vítězství!

Hodně štěstí na této skvělé a ušlechtilé cestě!

Překlad: K. K.

Názory autorů textů uveřejněných v Dialogu se nemusí vždy plně shodovat s názory redakce!

Komunisté odsuzují blokádu Kuby!

Ve čtvrtek 3. 11. proběhlo již 30. hlasování o rezoluci Valného shromáždění Organizace spojených národů s názvem „Nezbytnost ukončení ekonomického, obchodního a finančního embarga uvaleného Spojenými státy americkými vůči Kubě“. Kuba si při této příležitosti připisala další vítězství v řadě, když se 185 členských států OSN vyslovilo proti této hrůznému blokádě, dva se zdržely (Ukrajina a Brazílie) a dva byly proti (USA a Izrael).

Jen mezi srpnem 2021 a únorem 2022 politika nezákonné blokády způsobila Kubě ztráty v řádu 3,8 miliardy dolarů, což je o 49 % více než v předchozím období (leden–červenec 2021). Tato rekordní částka za pouhých sedm měsíců je odrazem zesíleného dopadu blokády na kubánský export, především v sektoru cestovního ruchu, nelibostné pronásledování bankovní–finančních

operací země, náklady na geografické přemístění obchodu, dopady na výrobu a služby poskytované obyvatelstvu a překážky v přístupu k vyspělým technologiím. Odhaduje se, že pokud by blokáda neexistovala, HDP mohlo do těchto sedm měsíců vzrůst o 4,5 %, což v projekci do jednoho roku představuje zhruba 8 %.

Vezmeme-li v úvahu škody způsobené blokádou, nahlášené od ledna do července 2021, jen za prvních 14 měsíců vlády Joea Bidena, dosáhly více než 6,3 miliardy dolarů, což představuje částku více než 454 milionů dolarů měsíčně a více než 15 milionů dolarů denně.

Při současných cenách dosahují akumulované škody během šesti desetiletí uplatňování této zvrženého politiky více než 154 miliard dolarů. S přihlédnutím k chování dolaru vůči ceně zlata na mezinárodním trhu

způsobila blokáda vyčíslitelné škody ve výši více než 1,391 bilionu dolarů.

KSČM důrazně protestuje proti této nelidské blokádě Kuby, která hrdému lidu Kuby způsobuje pro nás nepředstavitelné obtíže a tvrdě omezuje jeho vlastní rozvoj. Přes to vše je však Kuba vzorem pro země třetího světa v oblastech školství či zdravotní péče, ale i svou solidaritou s nimi. KSČM vítá obrovskou podporu drtivé většiny členských států OSN s Kubou. USA by se z ní měly poučit a okamžitě tuto nezákonnou a téměř celým světem odsuzovanou blokádu ukončit! Jediným „zločinem“ Kubánců je totiž to, že se rozhodli jít vlastní cestou, cestou socialismu a vzepřeli se svému mocnému sousedovi, Spojeným státům, který jí chtěl a stále chce ovládat.

Stanovisko vedení KSČM, 4. 11. 2022

Marxistická starostka si v bohatém městě získala voliče

Ano, tahle komunistická politička v rakouském Grazu (Štýrském Hradci) chce přerozdělit bohatství, ale její popularitě pomohlo zaměření na bydlení, vlastní skromný životní styl a tvrdé dětství.

Následující reportáž je pozoruhodná nejméně ve dvou ohledech. Nejen že je o bohatém městě, kde si zvolili za starostku komunistku, ale byla původně napsaná pro buržoazní New York Times, odkud ji převzal levicový Portside. Autorka je Rakušanka, novinářka z Vídně.

To, že opět zvíťazí konzervativní starosta a bude sloužit páté volební období, považovali ve Štýrském Hradci, druhém největším městě Rakouska, v místě, kde není neobvyklé setkávat se s místními obyvateli hrdě oblečenými do tradičních lederhosen a dirndlů, za samozřejmost.

Elke Kahrová, šéfka městské komunistické strany, byla rovněž přesvědčena, že s uhlazeným dědicem obchodní dynastie, který město vedl 18 let, znovu prohraje. Byla proto překvapená stejně jako novinář, který jí loni v září sdělil volební novinky: Komunisté vyšli z voleb vítězně a ona bude příští starostkou.

„Byl úplně zmatený – a já si myslela, že je to vtíp“, vzpomínala na svůj předvolební rozhovor s reportérem na radnici.

Noviny po celé Evropě začaly městu říkat „Leningraz“, což je přezdívka, které se nová starostka směje.

„Ano, na sto procent jsem přesvědčená marxistka“, řekla ve své kanceláři starostky, lemované použitými regály Ikea, jimiž nahradila majestátní nábytek svého předchůdce Siegfrieda Nagla z Rakouské lidové strany neboli ÖVP.

Šedesátiletá paní Kahrová se nyní snaží „přerozdělovat bohatství“, jak jen jí to její role dovolí, řekla. To ale neznamená, že její Komunistická strana Rakouska

neboli KPÖ, plánuje zavit se buržoazie nebo zrušit volný trh. Paní Kahrová řekla, že jejím cílem je „co nejvíce zmírnit problémy lidí v našem městě“.

Pro nezavěšeného návštěvníka nemusí být problémy města na první pohled zřejmé. Když Arnold Schwarzenegger navštívil Štýrský Hradec, své rodné město, prochází se po čistých ulicích kolem moderních, cenově dostupných bytových domů.

Jsou tu ale ohniska chudoby a spousta lidí bojuje s rostoucími cenami a nízkými mzdami. A už téměř dvě desetiletí sahá Elke Kahrová, nikoli bez polemiky, do vlastní kapsy, aby pomohla lidem zaplatit nečekaně vysoké účty za elektřinu nebo za novou pračku. Vyslechne problém, požádá o bankovní účet a převede nějaké peníze, obvykle limitované několika sty eury.

Během své politické kariéry rozdala asi tři čtvrtiny svého platu po zdanění. Od roku 2005, kdy se stala městskou radní, činily almužny od ní více než milion eur, tedy asi 1 020 000 dolarů (něco přes 24 a půl mil. Kč; pozn. překl.).

Politici odpůrci jí obviňují z kupování hlasů, ale „mohou dělat totéž“, poznamenala. „Kromě toho to není charita“, dodala. „Jsem prostě přesvědčená, že politici vydělávají příliš mnoho.“

Jako starostka má plat ve výši asi 120 000 eur po zdanění, což je více než čtyřnásobek celostátního průměru, a 32 000 eur, které si nechává pro sebe, jí stačí. Jezdí městskými autobusy a tramvaji, nakupuje v levných obchodech a pronajímá si skromný byt, přetékající knihami a záznamy, kde žije se svým partnerem, vysloužilým funkcionářem KPÖ.

Rakousko má dlouhou tradici socialismu a vytvořilo rozsáhlý sociální systém. Zdravotní péče je všeobecná a univerzity jsou bezplatné.

ně musí komunistická strana dělat svou politiku uvnitř mas.

Tomu se musíme společně učit.

Dialog byl vždy zaměřen na objasnění teoretických základů vědeckého pojetí v přenosu na aktuální dění u nás i ve světě. Nežádka dlouhé (i když kvalitní) články odrazovaly svou délkou a složitostí na pochopení mladší generaci a svou teoretičností i generaci zkušenější.

Redakční rada Dialogu je nakloněna konstruktivní kritice a otevřenému vedení diskuse nad obsahem jediného komunistického listu u nás.

Napište nám proto svůj názor, čemu bychom v naší redakční práci měli věnovat zvýšenou pozornost v roce 2023.

Děkujeme!

Voliči se však komunistické straně do značné míry vyhýbají od chvíle, kdy se Rakušané ocitli v sousedství událostí, když Sovětský svaz v roce 1956 násilně rozdrtil lidové povstání v sousedním Maďarsku. KPÖ nezískala celostátní parlamentní křeslo v žádných volbách, které se od té doby konaly.

Štýrský Hradec je však anomálií: díky zaměření strany na bydlení zasedají od 90. let v městské radě charismační komunisté. Žádný z nich nebyl tak populární jako Elke Kahrová.

Příznivci i kritici ji popisují jako přístupnou, příjemnou a přímočarou. Ústavodárci ji často chválí za to, že „není jako politik“, ale spíš jako sociální pracovník. Jako starostka, která vládne v koalici se sociálními demokraty a zelenými, má nyní větší vliv na to, aby nasměrovala politiku směrem, který upřednostňuje.

Dosud to zahrnovalo omezení poplatků za splašky a odpady v obytných domech i nájemného v městských bytech. Dalším tisícům obyvatel způsobila výrazně zlevněné roční jízdenky na veřejnou dopravu. A snížila marketingový rozpočet pro celé město, stejně jako dotace pro všechny politické strany.

Kurt Hohensinner, nový šéf ÖVP ve Štýrském Hradci, odmítl tyto snahy jako spíše symbolické než věcné. Předpověděl, jak se bude městu pod jejím vedením dařit, a řekl: „Štýrský Hradec nebude trpět komunismem, ale stagnací.“

Zejména také zrušila několik prestižních projektů, včetně návrhu pod vedením ÖVP dát 300 tisícům obyvatel Štýrského Hradce vlastní linku metra. Místo toho bude mít město brzy novou kancelář pro sociální a bytové služby a vyšší dotace na byty.

Bydlení, jak říká, je jejímu srdci nejbližší. Je to také problém, jenž vybudoval značku komunistů ve Štýrském Hradci. V obavách ze zničení na konci studené války otevřeli nouzovou linku pro nájemníky, kde zdarma poskytovali právní rady ohledně pochybných nájemních smluv, hrozících vystěhování a neschopnosti pronajimatelů vrátit jistinnové zálohy.

Chudí i bohatí, levice i pravice, volali a šířila se zpráva: Komunistům na tom záleží. Elke Kahrová často zvedala telefon.

Jako starostka se snaží být v ulicích města známou přítomností.

Elke Kahrová vyskočila z autobusu v Triestersiedlungu, jedné z chudších čtvrtí města, vymezené 1200 dotovanými byty, a pochválila majitelku za její auto, vzácnou

Ladu sovětské výroby, načež zamířila do stinného dvora sociálního bytového bloku. Fasády bytových domů byly čerstvě natřené a v tomto slunném odpoledni se obyvatelé s nízkými příjmy vyhrávali na svých nedávno postavených balkonech. Je to luxus, který většina soukromých bytů ve Štýrském Hradci postrádá a který prozrazovala jako radní.

Když rozdávala vyvýšené květinové záhony, aby si obyvatelé mohli vypěstovat vlastní rajčata a bylinky, jedna z nich oslovila a pochválila „Elke“, že „nás stále navštěvujete, když jste teď starostkou“.

Elke Kahrová ženě připomněla, že i ona tam vyrostla.

Elke Kahrová, která byla po narození dána k adopci, strávila první roky svého života v dětském domově. Byla adoptována těsně před čtvrtými narozeninami. Vypráví se, že drze požádala pár, který ji navštívil, o banán trčící z jejich nákupní tašky; na pár udělala dojem, že holčička není plachá, a tak ji adoptovali.

Její otec svářeč a její matka servírka, ze které se stala hospodyňka, si pronajali chatrč v Triestersiedlungu. Nosili vodu ze studny a starali se o kuřata, kachny a králíky. Jejich toaleta byla budka v přístavku. Některé z jejích kamarádek žily v kasárnách, které zbyly po druhé světové válce, a plahočily se sněhem v sandálech.

„Vyrůstáte-li v tomto společenském prostředí, můžete jen usilovat o sociálně spravedlivý svět“, řekla.

Přesto nikdy neměla pocit, že by jí něco chybělo: Vzpomínala si, jak hltala knihy v knihovně bytového projektu. V sobotu, když rodina navštěvovala veřejné lázně, malá Elke utrácela za to, že si čas ve vaně zkrátila na 30 minut.

Jako mladá dospělá jezdila na rockové koncerty po celé Evropě (většinu hudby má ráda, jak říká, včetně sociálně uvědomělého rapu „i když Eminem už tolik ne“) a vypátrala svou biologickou matku, dívku ze statku. Její biologický otec byl student z Íránu. Schůzka neměla za cíl vypěstovat pouto, ale „řící jí, že bez ohledu na důvody jejího rozhodnutí byla pro mě perfektní“, řekla.

Kárána v dětství za to, že „mluví jako komunistka“, rozhodla se, když jí bylo osmnáct, zjistit proč. Vyhledala si adresu strany v telefonním seznamu a zamířila do místního úřadu.

„Byla darem z nebes“, řekl Ernest Kaltenecker, její mentor a předchůdce v roli místní hlavy strany. „Ne jako jiní mladí lidé,

kteří na chvíli jasně vzplanou – myslela to vážně.“

Když jí bylo 24, byla zavřena po bočka banky, ve které pracovala, a pan Kaltenecker ji přesvědčil, aby se stala druhou zaměstnankyní KPÖ ve Štýrském Hradci. Během šestiměsíčního studia v Moskvě v roce 1989 sledovala tamní vášnivé debaty o reformách a věřila, že „zahnou za roh“ (americký výraz pro zotavení [i obrazně], tady „obrácení věcí k lepšímu“; pozn. překladatele).

O dva roky později se Sovětský svaz rozpadl. Utěšovala své starší soudruhy a soustředila se na svého malého syna Franze.

V 90. letech Ernest Kaltenecker vedl kampaň za instalaci koupelen ve všech sociálních bytech ve Štýrském Hradci a proměnil komunistu v místní politický pilíř. Později přešel na státní úroveň pod podmínkou, že Elke Kahrová převezme ve Štýrském Hradci komunistický dres.

To se jí povedlo a klopytavě začala. V čele strany ve volbách v roce 2008 ztratila polovinu jeho voličů.

Během pěti let však proměnila komunistu v druhou nejsilnější stranu ve městě. Jedním z pravděpodobných faktorů loňské výhry strany byla rostoucí nespokojenost ve Štýrském Hradci kvůli stavebnímu boomu, který zabíral poslední parcely nezastavěných pozemků. V referendu organizovaném KPÖ v roce 2018 neobvykle vysoká volební účast fakticky zablokovala převod pozemků zemědělské školy na stavební, což bylo památné vítězství strany.

Kritika často nevzniká z její práce, ale z jejího nestoudného přjetí ideologie. Například její obdiv k bývalé Jugoslávii, multietnickému a nezúčastněnému státu řízenému diktátorem, ukazuje na „historickou tvrdohlavost“, řekl Christian Fleck, profesor sociologie na univerzitě ve Štýrském Hradci. Voličům je to ale zřejmě jedno, její obliba v červnu dosáhla 65 procent.

Jako starostka se nadále pravidelně schází s lidmi, kteří potřebují pomoc, jako to dělala v době, kdy byla radní a zaznamenala více než tři tisíce návštěv ročně od matek samoživitelek, nezaměstnaných nebo lidí v překerní bytové situaci.

Potáhla z cigarety, neřest, které se nemůže vzdát, a přemýšlela o tom, proč jinde komunismus selhal. „Záleží jen na tom“, řekla, „zda se jím budou řídit i předáci.“

Denise Hruby

(Vyšlo v Portside 18. srpna 2022, New York Times)

Překlad **Vladimír Sedláček**

Vážení čtenáři Dialogu!

Opakování je matkou moudrosti a připomenutím si některých základů vědeckého dialektického a historického materialismu napomáháme jen vyššímu přesvědčení a uvědomění funkcionářského aktivity strany.

Prosazování revolučnosti názorů mladých za každou cenu bez znalostí marxismu-leninismu může vést k sebevražedným chybám, stejně jako dogmatické omýlání pouček bez znalosti cesty ke splnění vytyčených cílů – budování základů socialismu. Proletariát v pojetí Marxe i Lenina stále dnes u nás tvoří větší nu pracujících a právě s ohledem na

(Dokončení ze s. 1)

Lídrem tohoto tažení na hřbitov levice je v KSČM dlouhodobě bývalý poslanec PČR Jiří Dolejš – liberál v KSČM. Jeho osobu režim miluje, a proto ji milují i mainstreamová média. V pátek 4. 11. 2022 vyšel rozhovor s J. Dolejšem na serveru Novinky.cz. Téměř ve všech ohledech se J. Dolejš rozchází s pojmenováním skutečných příčin krize levice. Absence sebekritiky, která by alespoň přiznala, že tragické výsledky jím podporované politiky (více jak 20 let ve vedení strany) právě prožíváme, je dech beroucí. Nebyl to snad on, kdo hlasoval v parlamentu pro rozšíření NATO? Že „jiný typ politiky“, ke kterému J. Dolejš vybízí, má výsledky ještě horší než ty naše tragické, už nezmínuje vůbec. Co je však nejdůležitější – Dolejš ani slovem nezmiňuje historický přesah, který naše doba aktuálně prožívá, kdy svět hledá po mnoha letech nové formy a výrazy politického uspořádání. Postoj české vlády k Ukrajině neprobouzí v českém „levičákově“ ani slovo odporu k zavlékání naší země na pokraj válečné katastrofy. Ani slovem nebrání protestující Čechy proti napadení ministrem vnitra a předsedou vlády z toho, že jsou protistátní živly, se kterými je nutné se vypořádat. Zkrátka J. Dolejš se v tomto režimu cítí jako doma a možná až půjdou desetitisíce lidí 17. listopadu k České televizi požadovat navrácení symbolů ukradeného státního svátku, zvolá „...kde

Svět na přelomu

to jsme??“ a bude požadovat, aby ozbrojené složky udělaly zase v zemi pořádek. Konec konců Gorbačov pro něj nebyl zrádce, on to prostě zkusil. A ono mu to vyšlo.

Bohužel, o všech těchto otázkách, počínaje povahou nově vznikajícího východního světového řádu, přes aktivní roli komunistů v hnutí za nové národní obrození, po analýzu **skutečného** stavu české levice se nevede téměř žádná debata v Ústředním výboru KSČM. Jako jeho čerstvý člen to mohu potvrdit. K jednání o programově-koncepčních a analytických otázkách vůbec nedochází. Členové ÚV KSČM nemají o nic z toho zájem. Jeví se jako zakletí ve vlastní „časoprostorové dimenzi“, které se svět tam venku vůbec netýká.

Tento stav musí skončit. Je třeba proměnit nejen vedení strany, ale především řady nejvyššího orgánu mezi sjezdy. Doba je těhotná změnou a existuje stále velké množství inteligentních lidí v produktivním věku, kteří mají zájem pracovat pro lidi a pro dělnickou třídu (která pochopitelně existuje, pouze si to neuvědomuje). Třeba i zdarma.

Jsmo na hraně revoluční situace, je však otázkou, zdali jsme na ní připraveni. Co však jisté je – doba stability kapitalismu se již nevrátí a skutečná cesta z krize je nako-

nec jen jedna: socialismus.

Robert Kvacska, šéfredaktor

Československá komunistická strana na Rusi

Vývoj levicového hnutí českých a slovenských sociálních demokratů v Rusku vyvrcholil založením Československé komunistické strany na Rusi. Zakládající sjezd se konal 25. až 29. května 1918 v Moskvě. Československá komunistická strana v Rusku se přihlásila k návrhům na založení Komunistické internacionály. Sjezd vyzval proletariát v českých zemích a na Slovensku k zahájení proletářské revoluce a vytvoření socialistické republiky. Uložil všem členům Čs. komunistické strany v Rusku, aby buďovali československé oddíly Rudé armády.

Čs. komunistická strana v Rusku i čs. oddíly Rudé armády, které po založení strany vznikly, byly důležitou součástí úsilí českého a slovenského proletariátu o praktickou realizaci proletářského internacionalismu a přispěly také k boji za udržení sovětské moci.

Čs. komunistická strana v Rusku byla sekci Ruské komunistické strany – bolševiků (RKSb), a jejím tiskovým orgánem se stal Průkopník svobody, jehož prostřednictvím vedl ústřední výbor strany agitaci. Průkopník svobody výrazně organizátorsky přispěl i k vytvoření čs. jednotek Rudé armády a stal se propagátorem proletářské internacionální pomoci.

V průběhu občanské války byly pak oddíly čs. rudoarmějců roztroušeny po celém území revolučního Ruska a na různých místech vytvářely své časopisy, například Československá rudá armáda, jejichž úkolem byla především propagandistická a agitační práce.

Sovětská vláda věnovala zajatcům na území revolučního Ruska velkou pozornost a zřídila také například při lidovém komisařiátu národnostní oddělení pro práci mezi bývalými zajatci.

Československé oddělení začalo pracovat v květnu 1918, jeho prvním úkolem bylo politicky organizovat české a slovenské za-

jatce, vydávat informační a propagační tisk, prohlubovat výchovnou a osvětovou práci, a to nejen prostřednictvím tisku, ale i osobními kontakty s vojáky.

Československé oddělení posílalo mezi české a slovenské rudoarmějce i mezi příslušníky čs. legií do oblasti blízko fronty agitátory s polními tiskovinami, kteří přímo u vojenských útvarů vydávali bulletiny. Pracovníci čs. oddělení Lidového komisařiátu národností přispívali také do týdeníku Průkopník svobody.

Postupně se činnost Čs. oddělení rozšířila i na další oblasti Ruska v nichž žili Češi a Slováci. Významná byla například jeho činnost na Sibiři, v Irkutské oblasti, kde důslednou politickou a agitační práci mezi čs. legionáři ovlivnilo přechod některých legionářů do Ruského mezinárodního pluku. Po celé východní Sibiři byl po obnovení sovětské moci rozšiřován v Irkutsku vydávaný časopis KOMUNISTA.

Význam pokrokového československého tisku vydávaného na území sovětského Ruska v letech první světové války, byl především v tom, že pomáhal řešit základní problémy doby, působil významně při vzniku samostatné Československé komunistické strany v Rusku, pomáhal ujasňovat její vztah k legiím, přispíval organizačně i propagandisticky k zakládání československých jednotek Rudé armády.

Českoslovenští komunisté v Rusku prošli skutečnou revoluční školou, teoreticky se vzdělávali a po návratu do vlasti se stali součástí marxistické levice v Československé sociálně demokratické straně.

Zdeněk Hájek,

MLOK Ostrava, červenec 2022

(Zpracováno podle skript „Český tisk v letech první světové války“ vydala Univerzita Karlova, fakulta žurnalistiky v roce 1982. PhDr. Alena Křivánková, strany 47 až 49.)

Uvědomělost? Leda přes šrajtofli...

Tak dlouho se drželi funkcí, až dovedli stranu k pádu do propasti.

Tím, že stranu opustili škoda není, jen ji měli opustit v době naděje na možnou změnu v souladu s komunistickou identitou.

Ruda Košťál, MLOK

(Poznámka metéra: Autor glosy poukazuje na bezcharakternost a křiváctví některých, rádoby „komunistických“ politiků, zbaběle ze strany, jak ti pověstní lodní hodačci - prchajících „za lepším“.

Na Kladenském sjezdu před třiceti lety na nás z balkonu křičela mladá, silně věřící

Pseudopolitika sociálních demokratů a jiných „pokrokových“ stran

Sociální demokracie evropských států s EU spojují silné vazby a jádrem jejich úspěšného vztahu je propaganda socialistů za „lepší“ a „lidovější“ EU, pokud jsou u kormidla moci. Argumentují, že jsou tím nejlepším řešením k udržení sociálního smíru. Proto není divu, že se vracejí s volebními vítěstvími v mnoha státech Evropy uprostřed krizí.

V roce 2019 Evropská socialistická strana (ESP), zahrnující sociálnědemokratické a la-bouristické strany zveřejnila politický program s názvem Nová společenská smlouva pro Evropu. V něm jsme se mohli dočíst o „sociální Evropě“, „udržitelném rozvoji“, „demokratické a solidární Evropě“.

Tohoto tance falešných nadějí a iluzi, kterými tyto pseudodemokraté krmí pracující, se účastní strany a hnutí, které se prezentují jako „pokrokové“ či „moderní levicové“. Ovšem jejich nesmyslné teze ohledně humanizace kapitalismu vyvrací jejich dlouholetá protilidová politika, která je v rozporu se zájmy pracujících.

Gerhard Schröder byl německým kancléřem a předsedou německé sociálně demokratické strany (SPD). Díky jeho populistické „recyklační“ politice zbídačení pracujících (Hartz 4) se vytvořily armády chudých dělníků a důchodců. To byla jedna z cen, kterou zaplatil německý národ, aby Německo zůstalo lokomotivou Evropy.

Lionel Jospin byl v letech 1997-2002 předsedou francouzské vlády za Socialistickou stranu. Prosazoval řadu protilidových daní a privatizací s negativním dopadem na životy pracujících.

V Itálii středové vlády D' Alemi a Prodiho kromě mnoha protilidových opatření zvýšily hranice důchodového věku a jako „bonus“ zvýšily také daně.

V Dánsku v roce 2012 sociální demokrate zdanili základní potraviny a daň z masa a másla nazvali „daň z tuku“ ve jménu „dobrého zdraví“ lidí. Zvýšili věk odchodu do důchodu v těžkých a nezdravých povoláních na 67 let a zároveň oznámili snížení důchodů, dávek pro nezaměstnané, nemocné, invalidy a studenty.

Sociální demokracie v Portugalsku pokračuje v protilidové politice od roku 2015 dodnes. V roce 2019 byly více než dva miliony lidí ohroženy chudobou a sociálním vyloučením. Nechvalně proslulé zvýšení minimální mzdy v letech „progresivního“ vládnutí znamená pouhých 665 eur. Nárust o 30 eur v roce 2021 je pouhým výsměchem.

O řecké SYRIZE, kterou mnozí nazývají „moderní levicovou“ stranou by se dala napsat celá kniha. Jejich plané sliby o vystoupení z EU a eurozóny v dobách největší krize v roce 2010 jsou stále v myslích pracujících. Restriktivní politiku pravicových vlád, kterou dříve odsuzovala, plně podpořila nedávným zákonem o stávce a minimální mzdě. V současnosti se jívě rétorika zaměřuje na obranu „Fondu obnovy“. Ve skutečnosti je to super memorandum Evropské unie, které předpokládá řadu protilidových opatření pro každou splátku milionů, která bude vyplacena kapitalistům...

ci sympatizantka, Eda Heczková: „Nikdy neměňte název strany! Lidé vás v budoucnu budou potřebovat! A ještě rádi hledat!“ ...Prorocká slova.

Další člověk, kterému kdyby dnes bylo o dvacet let méně, by byl pro naši společnost ideálním kandidátem na prezidenta, zase v pořadu České televize na úrpný a zálužný dotaz moderátora: „...A co říkáte na to, že jste podezřelý ze spolupráce se zpravodajskou službou?“, s úsměvem v uniformě armádního generála odpověděl: „Já, že jsem byl spolupracovníkem? To není pravda! Já ji řídil! A jsem na to patřičně hrdý!“

Ono žít poctivý, morální život, být obětavý a pracovitý ve prospěch kolektivu ve kterém žijí a být hrdý na svou práci a své přesvědčení se dnes již nenosí.)

Špinavá práce socialistů v dobách války.

Evropská sociální demokracie „zaslouženě“ pokračuje ve svých historických tradicích v otázce imperialistické války. Byla to první imperialistická válka v roce 1914, která označila její zradu. To, co dnes slyšíme od sociálních demokratů, je stejné a připomíná to, co tehdy slyšeli pracující od jejich významných představitelů. Že válka se vede za „svobodu“, „demokracii“, „nezávislost“, „práva na sebeurčení národů“ atd. Jako tehdy tak i v dnešní době sociální demokrate vstupovali a vstupují do válečných vlád a projevují se jako váleční jestřábi.

Tam kde zůstávají v opozici, pěstují iluze, že válku lze jednoduše vyhrát mírem. V souvislosti s imperialistickým konfliktem na Ukrajině, evropská sociální demokracie okamžitě „zasáhla“ ve směru zintenzivnění konfrontace s Ruskem, kterou zaplatí svými národy a celou Evropou. Oportunistické „levicové“ a „pokrokové“ strany „tloučou do válečných bubnů“ společně se socialisty a oznamují své větší zapojení do této války. Válečnými rozpočty, obrovským nárustem zbrojení a zásilkami vojenské techniky na Ukrajinu, přilévají další olej do ohně s nevyčíslitelnými riziky pro národy.

Německý sociálně demokratický kancléř Olaf Scholtz oznámil nevídané vyzbrojování Německa ve výši sta miliard euro, což je částka, která bude v roce 2024 odpovídat dvěma procentům hrubého domácího produktu země.

Italsky „středový“ premiér M. Draghi stál za rozhodnutím vyčlenit 174,4mil. eur na zvýšení své vojenské přítomnosti v rámci NATO.

Sociálně demokratická vláda Dánska dala zelenou „dobrovolníkům“, kteří se chtěli připojit do boje proti Rusům. „Socialistické“ vlády Švédska a Finska pošlapaly své ideály, sjezdové dokumenty i program za účelem opustit tzv. neutralitu a vstoupit do NATO.

Evropská sociální demokracie se opět „vyznamenala“ a oblékla si „imperialistický plášť“, tak jako v minulosti například v Jugoslávii, kde mobilizovala k „humanitárnímu“ bombardování, v Afghánistánu, kde hlásala „ne válce, ne terorismu“. V Iráku, kde ráno poslali síly k vedení války, aby se odpoledne „oblékli“ jako demonstranti proti válce.

Pro historii si připomeňme, že pokud existuje strana, která svou existenci spojovala se všemi třemi výše uvedenými intervencemi, byla to Britská labouristická strana. Pak přišlo „Arabské jaro“ a napadení Libye a Sýrie, kdy sociálně demokratické vlády vzaly „na svá bedra“ imperialistické intervence a záminky, které je doprovázely.

V roce 2013 byla v Mali zahájena imperialistická intervence vedena Francií. Její prezident? Sociální demokrat F. Hollande, který svým zvolením vnesl do Evropy údajně „nový vítr“...

Poslední dvě desetiletí jsou plná příkladů, které jasně ukazují, že žádná buržoazní vláda, ať už se nazývá „socialistická“, „levicová“ nebo „pokroková“, nemůže sloužit a uspokojovat zájmy pracujících v podmínkách kapitalistické ekonomiky.

Historické zkušenosti z Evropy ale i Latinské Ameriky ukazují, že tzv. levicové vlády pěstují a šíří iluze o humanizaci kapitalismu. Žádná „levá“ nebo „pokroková“ vláda, bez ohledu na její záměry, nemůže poskytnout aktuální a radikální řešení problémů lidí, pokud výrobní prostředky zůstanou v rukou kapitálu.

Pracující si nesmí dělat iluze. Skutečné východisko pro zájmy lidu neleží ve starých a vybledlých pohádkách o „levicových“ vládách, ale pouze v zesílení organizovaného třídního boje proti systému vykořisťování – kapitalismu.

Socialismu nelze dosáhnout mírovými cestami a parlamentními iluzemi, ale pouze svržením kapitalistického systému a vymýcením moci monopolů.

Tomas Candulas, př. MěV KSČM Havířov